ANGHEL STOICA

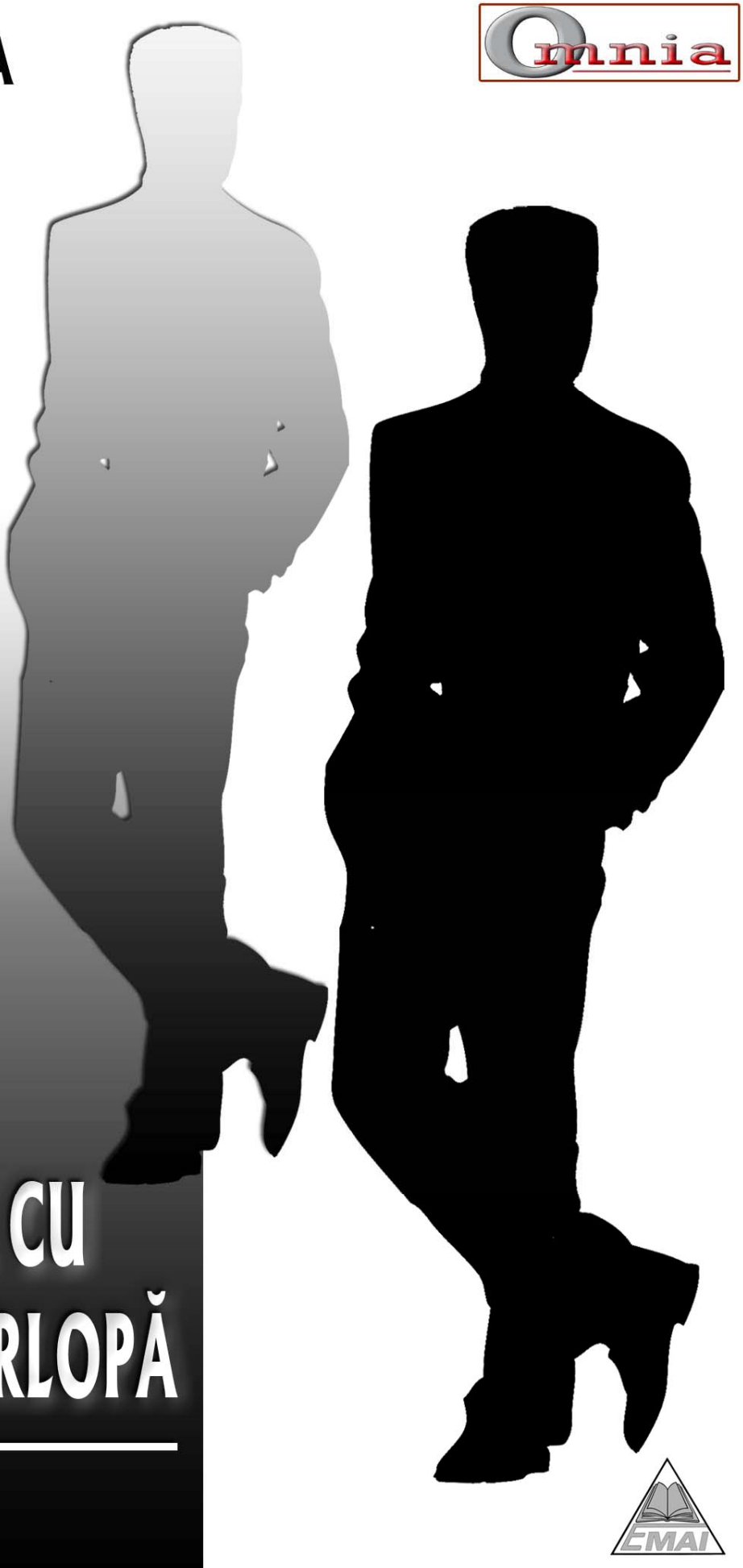

LA GRANIȚA CU LUMEA INTERLOPĂ

Anghel STOICA

LA GRANIȚA
CU LUMEA INTERLOPĂ

Editura Ministerului Administrației şi Internelor
– Bucureşti 2010 –

Colecţia

ISBN: 978-973-745-090-6

Editura Ministerului Administraţiei şi Internelor
Bucureşti str. Mihai Vodă nr. 17, sector 5
Tel.: 021 313.76.63; Fax: 021 315.43.16
www.editura.mai.gov.ro
e-mail editura@mai.gov.ro

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE 5
1. INTERLOPII, PREZENȚI PE MICUL ECRAN 6
2. VEDETE „DE DOI LEI” 10
3. LA GRANIȚA CU LUMEA INTERLOPĂ 13
4. LIDER ÎN LUMEA INTERLOPĂ 15
5. CELE ZECE PORUNCI 22
6. MÂNDRIA DE A FI ROMÂN 23
7. ROMÂNIA DUPĂ ’89 26
8. CRIMA ORGANIZATĂ, PREZENTĂ ÎN VIAȚA CONTEMPORANĂ 29
9. PRIMA PROBĂ 32
10. E ŞI GREA, E ŞI FRUMOASĂ VIAȚA DE POLIȚIST 34
11. FIINȚE UMANE TRATATE CA „MARFĂ” 38
12. PENTRU „UN PUMN” DE BANI 42
13. CÂND TRAFICANTUL E RUDA DE SÂNGE 44
14. CRIMA E DE-O VÂRSTĂ CU OMENIREA 49
15. VICTIMELE NEŞTIINȚEI 51
16. S-AU TREZIT VÂNDUTE CA LA TÂRG 53
17. CRIMINALITATEA, UN FLAGEL 58
18. „DUELUL” ANCHETATOR – ANCHETAT 63
19. LIDERUL GRUPULUI CRIMINAL, CIREAŞA DE PE TORT 67
20. RISCURILE MESERIEI 69
21. MIGRAȚIA ILEGALĂ CU FINALITATE SUBIECTIVĂ. TRAFICUL DE PERSOANE 72
22. MIRAJUL STRĂINĂTĂȚII FACE VICTIME 74
23. CAZUL CEHIA 77
24. LA DRUM CĂTRE NICĂIERI 78
25. CERŞETORIA, PENTRU UNII O „AFACERE” 80
26. COPII EXPLOATAȚI FĂRĂ SCRUPULE 81
27. ÎMPUŞCĂTURI, SEX ŞI DROGURI 84
28. CÂRTIȚA 86
29. MITA, ŞARPELE CARE MUŞCĂ 88
30. BANII FAC CU OCHIUL 90
31. FALSUL „TURIST” 95
32. DRUMUL CĂTRE OCCIDENT TRECE ŞI PE LA GIURGIU 97
33. ŞI TOTUŞI EXISTĂ RĂSPLATĂ 102
34. NEVOIA DE A MIGRA 104
35. ROMÂNIA PE RUTA MIGRAȚIEI 107
36. CU BARCA PESTE FRONTIERĂ 111
37. ÎNCĂ O FILIERĂ DE TRAFICANȚI DE MIGRANȚI – ANIHILATĂ 112
38. ALT NIVEL, ALTE CAZURI 114
39. ŞI PRINŞI ŞI CU BANII DAȚI 116
40. VIN INDIENII 118
41. URMĂRIȚI GENERAL, DEPISTAȚI LA FRONTIERĂ 123

42. ALCOOLISMUL, FACTOR DE DEGRADARE UMANĂ 125
43. DROGUL, O „MARFĂ" CARE UCIDE 127
44. O ACȚIUNE CA-N FILME 129
45. DE PE NAVĂ ÎN AREST 133
46. DROGURILE VENEAU CU TRENUL 135
47. „UNDE CU GÂNDU' NU GÂNDEAI" ERAU ASCUNSE DROGURILE 136
48. O ALTĂ REȚEA LICHIDATĂ 138
49. PE AICI NU SE TRECE, CU DROGURI! 139
50. UNDE-S DOI, PUTEREA CREŞTE 141
51. N-AI CU CINE – NIŞTE TRAFICANȚI… 142
52. GLOBALIZAREA CRIMINALITĂȚII 146
53. „COMERȚUL" CU MOARTE 150
54. TERORIŞTII AJUNG ŞI ÎN ROMÂNIA 153
55. TRAFICANT DE ARME, PRINS 153
56. ARME PESTE FRONTIERĂ 155
57. CONTRABANDA, EVAZIUNEA FISCALĂ ŞI ECONOMIA SUBTERANĂ 157
58. UN VICEPRIMAR OCUPAT CU CONTRABANDA 160
59. TUTUNUL DĂUNEAZĂ GRAV SĂNĂTĂȚII 162
60. ÎNCĂ O REȚEA DE TRAFICANȚI DE ȚIGĂRI – DESTRUCTURATĂ 167
61. CAPTURA DE LA ALBIȚA 168
62. PATRIMONIUL CULTURAL NAȚIONAL, PARTE DIN ISTORIE 169
63. REȚEAUA DALI 172
64. ATRACȚIA AUTOTURISMELOR DE LUX 174
65. FINAL DE CURSĂ 183
66. UN NOU ÎNCEPUT 189

CUVÂNT ÎNAINTE

Cel care se grăbeşte să pună o etichetă cu privire la activitatea autorităților statului în general şi a polițiştilor în special, să cumpănească, totuşi, o clipă şi să încerce, printr-un exercițiu de memorie, să-şi amintească dacă vreodată a fost martor la încălcarea unei norme sociale şi dacă da, cum a procedat? A reacționat prin a sesiza şi sprijini autoritățile statului pentru identificarea şi tragerea la răspundere a celui care a încălcat legea sau a rămas în stare de pasivitate, spunându-şi: „Cu ce mă afectează pe mine”?

Poate s-a gândit, înainte de a reacționa, ce implicații va avea decizia lui şi s-a speriat de ipotezele pe care mintea i le-a creat. A considerat că nu merită riscul de a se pune în pericol, el şi familia lui. Sau poate nu a sprijinit la pedepsirea răufăcătorului pentru că avea şi el păcatele şi fărădelegile lui.

Totuşi, cel care a luat cunoştință de săvârşirea unei infracțiuni, ar trebui să conştientizeze faptul că indiferența lui încurajează o anumită componentă a societății, cea care nu respectă legislația şi normele de conviețuire socială, lăsând să se dezvolte, în definitiv, criminalitatea, violența, nesiguranța, care îl va afecta, mai devreme sau mai târziu, şi pe el.

Lumea interlopă este lumea de lângă noi, care se extinde precum cancerul în organism. Dacă rămânem impasibili, să nu ne mirăm de ce, încet, încet, organismul moare. Să nu ne mirăm de faptul că această boală ne atinge pe toți, pentru că suntem membri ai societății în întregul ei şi o avem aşa cum o meritățm.

După ce va lămuri aceste aspecte, criticul activității autorităților statului şi implicit al polițiştilor, să stabilească, în mod corect, dacă are dreptul moral să comenteze: dacă nu, să tacă pentru totdeauna!

Autorul

1. INTERLOPII, PREZENȚI PE MICUL ECRAN

După o zi fierbinte de vară a anului 2010, Alin se întorcea de la serviciu. Intră în apartament, se descalță, își agață haina în cuier şi se aşează pe fotoliu, simțind nevoia să se odihnească. Fusese o zi foarte încărcată. Soția lui era internată la spital datorită unei probleme medicale mai vechi, dar neglijate. Gazda în apartamentul căreia locuia cu chirie îl invitase la o discuție pentru a-l înştiința că îi măreşte chiria, iar la serviciu orele de program sunt prea puține pentru a rezolva problemele specifice muncii lui, aşa încât sunt necesare ore suplimentare. Se neglija pe el şi familia, considerând că va veni, din punct de vedere profesional, şi răsplata. Nu avea reprezentarea dacă acoperă celelalte pierderi.

Puse mâna pe telecomandă şi apăsă butonul de contact al televizorului. Pe un post era prezentată o ştire despre un caz în care au avut loc răpiri şi sechestrări de persoane. Oh, nu! E obosit şi vrea să se deconecteze de la tumultul vieții cotidiene. Comută pe alt post de televiziune. Pe micul ecran, o domnişoară cu o bluză cam prea decoltată îndemna telespectatorii să ghicească litera care lipsea pentru a forma un cuvânt afişat pe ecran, în felul acesta telespectatorul putând să câştige mulți bani. A repetat îndemnul câteva zeci de secunde, după care a început să țipe, devenind chiar isterică. Nu se poate, Alin era prea obosit să reziste unor astfel de manifestări. Pe un alt post rula o emisiune la care era invitat un travestit, care-şi „lingea rănile” în direct. Piei, drace! Încă o încercare şi Alin se hotărî, dacă nu găseşte o emisiune „mai domestică”, să meargă la bucătărie să mănânce. Apăsă butonul de la telecomandă şi schimbă pe alt canal de televiziune. Era în desfăşurare o emisiune cu invitați manelişti.

A oprit televizorul şi s-a hotărât să meargă la masă, sătul de emisiuni cu neveste înşelate, cu amante, cu frustrați, cu fete care îşi etalează sânii măriți cu silicon, bijuteriile, chiloțeii şi vorbesc despre aventurile lor amoroase în drumul spre succes, scandaluri, ştiri despre crime, violuri, spargeri de locuințe, de case de schimb valutar, incendieri, ştiri despre clanuri, despre lumea interlopă, de altfel realități ale zilelor noastre.

Alin făcu un calcul matematic, simplu de altfel, 2010 minus 1989 egal 21. Anul acesta, sunt mai bine de 20 de ani de la căderea regimului comunist din România şi instaurarea democrației, cu beneficiile evidente, cele mai importante fiind libertatea de mişcare şi exprimare, în limite legale şi normale pentru un stat european al vremurilor pe care le trăim.

Dar, pe de altă parte, din decembrie ’89 şi până în prezent, o parte a posturilor de televiziune au promovat emisiuni ca cele mai sus-amintite, la ore la care se uită la televizor nu doar adulții. Şi dacă nu vezi fetițe dezbrăcate sau semidezbrăcate la televizor şi nu auzi ştiri de scandal, le întâlneşti în presă, pe tarabă, de unde le poți cumpăra, orice vârstă ai avea. Trebuie doar să plăteşti. Fiecare vinde marfa pe care o are, e alegerea cumpărătorului, aici intervine gustul, simțul estetic, cultura etc.

S-ar putea promova şi ar servi mai bine societății, de exemplu, personalități precum Bogdan Aurescu şi membrii echipei pe care a coordonat-o, care au câştigat drepturile suverane ale României de exploatare pentru o suprafață exclusivă de 9.700 de km pătrați, adică 79,34% din zona în dispută cu Ucraina, „o bătălie” dată în fața Curții Internaționale de Justiție de la Haga, cât ar fi câştigat o armată pe front. Domnul Bogdan Aurescu a fost numit secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe şi a primit înalte distincții, pe deplin meritate, iar succesul domniei sale şi al echipei din care a făcut parte, rod al creației intelectuale, mai bine mediatizat, ar putea fixa în conştiința tinerilor adevărate repere morale ale reuşitei. Şi exemple din acestea, slavă Domnului, avem destule.

Succesele bazate pe muncă, inteligență, ambiție, răbdare, ar trebui aduse mai des în atenția publicului, într-un limbaj simplu, pe înțelesul tuturor. Sunt şi posturi de televiziune şi publicații care au astfel de abordări, nu rămân impasibile la pericolele ce ne înconjoară, pentru că, în definitiv, „indiferența naşte violență”.

Totuşi, auzim în ultima vreme vorbindu-se tot mai des despre interlopi şi clanuri de interlopi. De fapt, cine sunt interlopii? În înțelesul etimologic al cuvântului, acesta are sensul de persoană care desfăşoară o activitate nelegală, suspectă şi are o reputație rea. Termenul derivă din franțuzescul *interlope*. Acest cuvânt, interlop, alături de celelalte, precum clanuri, traficanți, grupări criminale, au invadat scena publică, întocmindu-se chiar şi o hartă a lumii interlope din România. Mass-media promovează aceşti termeni, pentru a atrage publicul.

Interlopii au ajuns, ce mai încoace şi încolo, vecinii noştri. Ce înseamnă aceasta? Că trăim lângă ei, uneori nici nu mai ştii cine e om cum trebuie şi cine poartă la spate bastonul de gangster.

Lumea interlopă, categoric, este o lume paralelă. Sfidează absolut orice: legi ale statului, norme morale, cultură etc. Pe măsură ce trece timpul, aceasta, din păcate, se întăreşte, câştigă teren. Fenomenul, dacă îl putem numi aşa, se explică şi prin drepturile acordate, inserate în norme legislative, celor care au săvârşit infracțiuni, de multe ori autoritățile fiind puse în situații delicate. În momentul în care criminalii, tâlharii, într-un cuvânt interlopii, ştiu că legislația are multe pârghii de care profită în interesul lor sau că sancțiunile care li se aplică sunt rezonabile ori că, fie şi închişi, pot fi puşi în libertate sub diferite motive, medicale, bună purtare, nu mai au nicio opreliște în săvârşirea actului infracțional.

Pe baza datelor furnizate de mass-media, pentru că vrem - nu vrem este unul dintre principalii formatori de opinie, observăm că interlopii „îşi fac de cap", îndeosebi în oraşe industriale, moderne, cu un potențial turistic dezvoltat.

În percepția consumatorilor de mass-media, interlopii sunt băieți „lucrați la sală", unii chiar foşti sportivi, cu nivel mediu de studii. Afişează o privire încruntată şi îşi etalează tatuajele, „lănțocurile" de aur sau alte ornamente care să intimideze, tehnică folosită încă de pe vremea triburilor. Mulți poartă ochelari de soare, indiferent de vreme. Au mersul balansat, de pe un picior pe altul, cu brațele ținute ca atunci când ar duce nişte pepeni mari. Posesori de maşini luxoase din care muzica, „d-aia şmecheră", răsună zgomotos.

Dar tot mass-media nu fac o delimitare corectă în ceea ce priveşte existența sau nu a unui grup infracțional. Dacă a avut loc un scandal între grupuri de persoane care a avut ca urmare pagube materiale şi vătămare de persoane, ştirea este prezentată, ca să fie „vândută" mai bine, ca reglare de conturi între clanuri de interlopi sau grupări mafiote. Poate că da, poate că nu! Nu se face decât o publicitate gratuită unor persoane care nu au altă şansă să ajungă „pe sticlă". Nefăcându-se o delimitare corectă şi prezentându-se problematica infracțională la global, nu avem o reprezentare fidelă a realității.

Dacă s-ar avea în vedere criteriile stabilite de legislația în vigoare pentru existența unui grup criminal organizat, am şti foarte bine şi am putea evalua corect dimensiunea fenomenului criminal în România.

„Trei sau mai multe persoane”, „care acționează în mod coordonat, în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține, direct sau indirect, un beneficiu financiar sau alt beneficiu material” o perioadă de timp nedeterminată formează un grup criminal organizat. „*Per a contrario*”, „nu constituie grup infracțional organizat, grupul format ocazional în scopul comiterii imediate a unora sau mai multor infracțiuni şi care nu are o continuitate sau o structură determinată ori roluri prestabilite pentru membrii săi în cadrul grupului”.

În privința sferelor sociale unde acționează grupul criminal, este recunoscut faptul că oriunde există posibilități de câştig prin săvârşirea de infracțiuni, coalizarea infractorilor este acțiunea ce vine de la sine.

Din mass-media, la începutul anului, publicul larg aflase că a avut loc un scandal în lumea interlopă, care a fost declanşat de o partida de poker, miza fiind de 50.000 de euro. Mulți dintre noi, oameni cu ocupații normale, nu câştigă atâția bani în toată viața. Alții, pentru a primi ca „dedicație specială pentru domnu’… *să* cântă această melodie”, oferă sute sau mii de euro. Astfel de persoane, oficial, nu au nicio ocupație care să justifice realizarea veniturilor şi a nivelului de trai afişat. În astfel de momente, ca om care eşti conştient de eforturile pe care trebuie să le faci pentru a-ți asigura un trai în limitele decenței, nu ai cum să nu fii revoltat de imaginile afişate şi de banii de care dispun interlopii.

Nu avem nimic cu un prosper om de afaceri care, de exemplu, îşi cumpără încă o maşină, în valoare de 150.000 de euro sau mai mult, pentru că doar o mentalitate rudimentară ar pretinde iarăşi egalizarea veniturilor, dar veniturile să fie realizate datorită capacității intelectuale şi fizice, prin mijloace legale, nu prin forța pumnului.

Realitatea ne arată că „brigăzile” de interlopi defilează libere, pe fondul sonor al manelelor, la intensitate maximă, pe care trebuie să le asculte tot cartierul, indiferent de gusturi. Firește, „brigăzile” sunt formate din grupuri având în frunte lideri, cei cărora li se fac „dedicații speciale”, ca o recunoaştere din partea „locotenenților” pentru coordonarea eficientă a grupului criminal organizat.

Atât de tare sunt iubiți cântăreții de manele de către interlopi, încât uneori aceştia din urmă îşi exprimă sentimentele în mod original, uneori contondent. Astfel, la un botez organizat în localul Calipso, cunoscut în Bucureşti ca fiind preferat de

lumea interlopă, trei „băieţaşi bazaţi” „au pus sechestrul” pe Adrian „Minune”, Florin „Salam” şi Sorin „Copilul de Aur”. Interlopii i-au luat pentru a le cânta, pentru că aşa au vrut ei. Unul dintre manelişti, Sorin, a protestat, dar a fost repede „convins”, „argumentul” fiind o palmă, astfel s-a considerat că vrea să cânte primul, încă din maşină.

2. VEDETE DE „DOI LEI”

Desigur, avem nevoie de mass-media, ca mijloace moderne de informare în masă, pentru a afla ştirile proaspete din cele mai diverse domenii şi arii geografice. Acestea, prin puterea lor de influenţă asupra unui număr mare de persoane, are un rol deosebit în viaţa socială.

România a fost dintotdeauna un izvor nesecat de inteligenţe, de valori, de oameni dotaţi cu har, cu talente deosebite. Din păcate, de multe ori, nefiindu-le puse în valoare capacităţile şi talentele, aceşti români şi le-au fructificat peste hotare.

În zilele noastre, se pare că suntem foarte grăbiţi şi nu mai avem răbdarea să identificăm, din conversaţiile televizate cu diferite persoane publice, ideile valoroase având la bază cunoştinţele vaste, din diverse domenii, pe care aceştia le posedă şi care ar contribui la o bună gestionare a patrimoniului naţional. Este mai uşor să privim la emisiuni de divertisment, care folosesc imaginile unor persoane cunoscute, dar „le pun în gură” alte cuvinte, care, de cele mai multe ori, chiar nu fac parte din vocabularul lor.

Influenţarea prin intermediul mass-media, care este invers proporţională cu gradul de educaţie şi vârstă, are ca efect, din păcate, formarea unei opinii greşite, în rândul unei mase numeroase de oameni, despre anumite persoane.

Acesta este un risc, indus de dependenţa pe care o creează presa şi televiziunea în special, susţinut de manifestarea superficialităţii în materie de control a surselor şi uşurinţei în aprecierile făcute asupra evenimentelor.

Veridicitatea şi importanţa faptelor trec, în afara unor excepţii, pe plan secundar, în timp ce o anumită dramatizare a subiectului, oricare ar fi acesta, focalizează imediat atenţia.

Televiziunea este, de departe, cel mai popular mijloc de informare în masă. În zilele noastre nu mai există suficientă răbdare pentru lecturarea unei cărți, căci este mai simplu să foloseşti televizorul ca sursă de cultură.

Principala deficiență a informării prin intermediul televiziunii constă în volumul şi greutatea relativ mare a mijloacelor de înregistrare. Imaginile nu sunt decât puncte de vedere parțiale ale evenimentelor, care, adesea nu pot fi „prinse" decât cu condiția ca evenimentul respectiv să fi fost prevăzut.

Din dorința de a face audiență nu mai există scrupule în abordarea oricărui tip de subiect, chiar şi cu conotații sexuale, prezentându-se aşa-zise cazuri de succes, creându-se chiar şi titlul de „regină porno".

Subiecte cu şi despre clanurile interlope au devenit prea prezente în paginile publicațiilor şi pe micile ecrane, încât, subiectul fiind exacerbat, creează populației o stare de disconfort.

E adevărat, este utilă informarea, dar într-o abordare ce priveşte protecția populației, oamenii trebuie să afle cum pot fi înşelați, care sunt capcanele în care pot cădea, făcându-se cunoscut modul de operare a infractorilor, modul de sesizare a unor fapte ilicite etc. Oamenii ar trebui sensibilizați şi conştientizați despre faptul că în situația în care sunt martorii săvârşirii unei infracțiuni şi iau cunoştință despre aceasta, ar trebui să vină în sprijinul autorităților statului prin sesizarea acestora şi sprijinirea la identificarea şi tragerea la răspundere a celor care au săvârşit acte ilegale, în definitiv la buna înfăptuire a justiției, pentru că, poate, vor fi şi ei în situația celor prejudiciați şi vor vrea să li se facă dreptate.

Dar dacă sunt bombardați cu imagini şi ştiri despre ce maşină şi-a mai luat un anume „interlop", câți bani „a aruncat" la lăutari, ce „damă şi-a mai tras" sau despre ce părere are „sexi nu ştiu cine", care este în definitiv influența asupra tinerilor, cu un psihic în formare, cum percep ei calea către împlinirea materială? Despre cea profesională, ce să mai vorbim?

Presa scrisă, pe lângă scurte informații de actualitate, reportaje aprofundate, cronici mai mult sau mai puțin specializate, editoriale, articole de popularizare, ce lasă posibilitatea cititorului educat de a alege ceea ce-l interesează şi-i este util, abundă şi în articole de scandal, articole despre felul în care să te îmbraci sau să te tunzi, cât mai rebel, unde se mai pune o podoabă, ce tatuaje se mai poartă, fotografii

seminud ale unor fătuci care vor să fie cunoscute etc., ceea ce induce şi formează o anumită educație, ce uneori alunecă spre suburban, ducând până la lipsa de respect față de lege şi normele de conviețuire socială.

Cu privire la sursele educative, printre ultimele locuri se situează cartea, teatrul, expozițiile de pictură, caricatură etc.

Se simte în viața cotidiană, o dată cu diversitatea mijloacelor de informare în masă, influența, deseori negativă, exercitată de acestea.

Violența pe micul sau marele ecran furnizează modelele de comportament negativ. Nu poate trece neobservat faptul că filmele, în marea lor majoritate, sunt comerciale, făcute pentru a se obține cât mai mulți bani din vânzarea lor şi în consecință abordează, fără nici o reținere, acele teme cu efecte în planul instinctului, al inconştientului uman. Deseori, rezultatul este că se creează în mintea celui care agreează genul de filme care furnizează violență, o lume paralelă, altfel decât cea reală. Astfel de filme şi programe, difuzate necontrolat şi în exces stimulează imaginația şi sugerează metode de a săvârşi infracțiuni simpatizanților genului respectiv. Şi prin astfel de stimuli, care concură cu sărăcia, lipsa locurilor de muncă, corupția, o legislație care pe anumite segmente este neacoperitoare, se dezvoltă infracționalitatea, precum un cancer care afectează societatea, ca organism în ansamblu, îmbolnăvind-o.

Pentru a trata această boală, este mai necesară ca oricând, administrarea de control şi autoritate prin organele speciale ale statului, pentru a proteja „organismul", în totalitatea sa. Organele autorității statului au nevoie, de multe ori, de concursul cetățenilor, care trebuie educați în acest sens şi prin mijloacele mass-media.

Din păcate, se produce o educație în sens contrar, prin parodierea activității polițieneşti. Polițiştii sunt prezentați ca fiind agramați, cu o ținută dezordonată având chipiul dat pe ceafă, ori polițiştii, în marea lor majoritate, nu sunt astfel. Cei care au dubii ar trebui să simtă emoțiile admiterii într-o şcoală de poliție şi privațiunile vieții de elev sau student la o astfel de şcoală.

Într-un caz concret, petrecut în Bucureşti, unei doamne care parcase greşit autoturismul personal, i s-a adus la cunoştință de către un ofițer de poliție că a săvârşit o contravenție şi, pe cale de consecință, va fi sancționată. Reacția respectivei doamne, văzându-se filmată şi vrând să pară interesantă, a fost aceea de a-i spune domnului ofițer de poliție: „Ce să mă amendați, că nici nu ştiți să *scriți*".

Aşa credea dumneaei despre un om care avea studii superioare, cel puțin la nivelul de facultate. Ce poți să spui despre o astfel de persoană, care se pretinde a fi o doamnă? Că a petrecut prea mult timp urmărind telenovele iar dacă pune mâna pe o carte o citeşte cu paginile aşezate invers!

3. LA GRANIȚA CU LUMEA INTERLOPĂ

În urmă cu câțiva ani, Alin, cu numele complet Alin-Doru Pavel, tânăr absolvent de studii superioare, devenit ulterior luptător într-o unitate de combatere a criminalității, îşi punea întrebarea dacă a ales calea cea mai bună pentru a-şi pune în practică aspirațiile sale. Fusese educat să fie lider de grup, să fie model, un exemplu de urmat. Îşi dorea să fie perceput de ceilalți ca cineva care poate îndeplini ceea ce individul mijlociu nu poate realiza, ca fiind cel mai perspicace din grup, cel mai bun cunoscător al problemei, cel mai eficace. Aspira să fie, pentru membrii grupului unde activează, un model de urmat, să furnizeze „pattern”-ul (modelul, matricea) de comportament, să constituie un stimulent pentru ceilalți.

În şcoala gimnazială fusese şeful clasei, față de care fusese investit cu răspunderea morală în ceea ce priveşte disciplina şi performanțele în concursurile din interiorul şi din afara şcolii. Era modelul colegilor de clasă, pe care trebuia să-i mobilizeze, iar pe cei cu probleme la învățătură, prin discuții, să-i corecteze. Avea un spirit de observație foarte bine dezvoltat, inteligență superioară tinerilor de aceeaşi vârstă din mediul unde se manifesta, memorie bună şi capacitate imaginativă foarte bine dezvoltată. Pe plan afectiv, era echilibrat emoțional şi-şi păstra în orice condiții calmul şi stăpânirea de sine. Fiind premiantul clasei răspundea, într-un fel, de disciplina grupului.

Revoluția din ’89 l-a surprins pe Alin la începutul perioadei studiilor liceale. O perioadă extrem de sensibilă, în care au apărut libertăți şi tentații până atunci nebănuite. Cu toate acestea nu trecuse învățătura pe plan secund. Vroia să fie lider şi acolo, adora poziția de lider.

După absolvirea studiilor a fost repartizat, pe postul de şef, într-o mică subunitate. În timp scurt a devenit o persoană extrem de bine pregătită în domeniul în care acționa, iar subordonații îi cereau sfaturi pentru tot ce întreprindeau şi le urmau întocmai, ştiind că îndrumările şefului sunt infailibile. Sfaturile erau cerute de multe ori telefonic, la ore târzii din noapte. În felul acesta, subalternii împărțeau cu liderul emoția experiențelor, îşi clădeau şi îşi satisfăceau anumite aspirații personale şi profesionale, pe care altfel doar le puteau gândi.

Viața i-a oferit şansa şi a plecat într-un post mai bun. Şi-a dat seama, în noul post, că experiența acumulată îi conferea o stabilitate emoțională şi profesională, ceea ce însemna confort psihic, dar pentru aceasta sacrificase ani din viață şi, nu de puține ori, liniştea familiei.

Într-o zi s-a întâlnit cu Cecil S., o cunoştință din copilărie, coleg de liceu, mai mare cu un an. Şi Alin şi Cecil proveneau din familii cu aceeaşi stare, cu posibilități egale. După terminarea studiilor liceale, Cecil a început să se ocupe cu diverse „tranzacții", cu terenuri, cu autoturisme, „orice pica". „Ungea" rotițele acolo unde era nevoie, unde nu mergea astfel amenința sau chiar trecea la fapte.

L-a invitat pe Alin la o cafea şi i-a arătat vila pe care şi-a construit-o, cele patru autoturisme străine pe care le deținea, cel mai nou – un BMW model X6. La gât avea un lanț gros din aur iar pe brațe tatuaje. Mai avea invitați încă trei „semeni", mândri de burțile lor, pe care le purtau legănându-le. Posesori, de asemenea, de lanțuri şi tatuaje, jeep-urile fiindu-le parcate la drum. Pe fundalul sonor al unor manele sfârâia nişte carne pe un grătar iar fiecare „hăhăia" cu câte o bere în mână. Discutau „în argou" despre „şmenuri şi combinații". Cecil i-a prezentat lui Alin mobila, aparatura din casă dar şi pe soția lui, „o doamnă" în maieu şi cu mult aur la gât şi pe degete. Astfel a aflat că Cecil a lipsit câțiva ani de acasă, pentru că „a stat la facultate", pentru trafic cu autoturisme furate. Se felicita acum pentru că în anul 1993, când Cecil i-a propus să se asocieze şi să devină parteneri într-o afacere, a declinat oferta. Alin avea la acea vreme, de la părinții lui, banii necesari pentru respectiva afacere. Aceştia depuseseră la C.E.C., inițial, în anul 1986, bani pentru achiziționarea unui autoturism Dacia, pe care urmau să-l primească după majoratul lui Alin şi să fie cadoul pentru fiul lor. Dar nu a fost să fie. După '89 au transferat banii într-un cont bancar, unde au mai depus ceva economii, iar după trei ani i-a

retras. Se adunaseră 450.000 lei, cam tot atât cât avea şi Cecil, dar el se asociase cu alte persoane, interlopi, în lumea cărora a intrat.

Alin a lăsat în urmă mirosul de carne pe grătar şi ritmul de manele. Se întorcea în căminul lui, pentru că a doua zi începea o nouă săptămână de lucru. Avea sentimentul că, la un anumit moment, s-a aflat „la granița cu lumea interlopă", graniță pe care nu a trecut-o. Timpul îi va da răspunsul la întrebarea: a procedat corect?

4. LIDER ÎN LUMEA INTERLOPĂ

În România zilelor noastre, anumite grupuri criminale organizate, cu diverse preocupări infracționale, şi-au manifestat admirația față de clanul mafiot Corleone, despre care a scris celebrul Mario Puzo. După acest roman a fost făcut filmul „The Godfather". Unii „interlopi" s-au inspirat din acest film, încercând să copieze modul de viață al familiei Corleone.

Filmul „The Godfather" este povestea lui Don Vito Corleone, un emigrant din Sicilia, ajuns cap al unei importante rețele mafiote, în America. Fiii acestuia nu pot sta departe de acest stil de viață si intră în jocul extrem de periculos al luptelor dintre clanurile mafiote din America.

Don Vito Corleone ținea foarte mult la educația copiilor, dorind să fie una superioară, cuvântul dat şi promisiunile făcute având o valoare capitală în lumea lor, a mafioților, iar onoarea era la mare preț.

Michael Corleone, care a devenit liderul respectivului clan mafiot, era absolvent de Drept şi o persoană deosebit de inteligentă. Şi-a pus inteligența în slujba crimei, viața lui fiind una extrem de tensionată. A pierdut persoane dragi în luptele cu familiile mafiote rivale şi a sfârşit bătrân şi părăsit, în grădină, la una din reşedințele sale, lângă un câine. Rolul a fost interpretat magistral de Al Pacino, care a arborat pe tot parcursul filmului un aer superior, imperial, el, de altfel, fiind un actor de geniu.

Acest stil de viață mafiot, promovat de respectiva ecranizare, a devenit model pentru anumite elemente infractoare.

Grupările criminale şi-au stabilit zone de influenţă şi au penetrat foarte rapid în zona decizională din administraţie, unde au corupt unele oficialităţi politice şi guvernamentale, de regulă reprezentate de persoane slab pregătite, pentru a conduce, uşor influenţabile, folosind forţa financiară de care dispun şi pe care au creat-o tot prin săvârşirea de acte criminale. Pe acest teren propice, grupările criminale şi-au pus în aplicare întregul arsenal, mai rafinat sau mai brutal, de mijloace şi metode de acţiune.

Săvârşirea de ilegalităţi şi o viaţă trăită în acest fel poate tenta datorită câştigurilor facile, dar în interiorul acestei lumi pândesc tensiuni şi riscuri nebănuite.

Cei care fac parte din mediul infracţional existent şi în România, băieţii care-şi etalează „pachetele" de muşchi şi lanţurile de aur, cu preocupări diverse precum traficul de fiinţe umane, traficul de droguri, de armament, autoturisme furate, traficul de bunuri din patrimoniul cultural naţional, tâlhăria, taxa de protecţie, răpirile, tortura, crima şi chiar asasinatele în serie, nu îşi pot desfăşura „afacerile" fără un „management", o coordonare „inteligentă", fără o protecţie, fără un lider în fapt.

Liderul grupului criminal organizat este acela care determină din ce parte a structurii societăţii poate rezulta profit la un moment dat. Gruparea, în întregime, va urma un proces de adaptare la condiţiile în care acţionează. Spre exemplu, dacă liderul hotărăşte să-şi îndrepte afacerile spre sfera studenţilor, cu siguranţă întreg grupul va deveni familiar cu modul de viaţă, posibilităţile de distracţie şi nevoile specifice studenţimii.

Înainte de a conduce o grupare criminală propriu-zisă, mai mult ca sigur, respectiva persoană îşi va fi făcut „stagiatura" (chiar dacă nu a urmărit vreodată să ajungă un mare lider) în micile găşti de la şcoală sau în „bisericuţele" puse pe fapte mai puţin licite.

Deşi regula constă în formarea ca lider într-un mediu favorabil desfăşurării de activităţi ilegale, există şi excepţii, în special în cazul persoanelor care se nasc şi evoluează în cultul respectului faţă de lege, dar, o dată ajunse într-un anumit punct al devenirii, sub impulsul unui stimul negativ, aleg să treacă „graniţa" către ilicit.

Dorinţa de a obţine beneficii cât mai consistente provoacă forme de manifestare din partea grupării vizibile în exterior, cu alte cuvinte, existenţa acesteia într-o anumită zonă se va face simţită o dată cu începerea derulării afacerilor ilicite.

Liderii grupurilor criminale organizate sunt reprezentanții acestora în relațiile cu exteriorul. Ei hotărăsc domeniile de acțiune, terții cu care vor intra în contact, precum şi oricare altă împrejurare ce implică stabilirea de relații cu organizații similare.

Liderii, după algoritmi proprii, stabilesc prin înțelegeri limitele teritoriale în care grupul pe care îl conduc se manifestă. Împărțirea zonelor de acțiune criminală se face pentru a preveni suprapunerea activităților, concurența sau chiar lupta deschisă.

Împărțirea „afacerilor" în anumite zone reprezintă situația tipică în care două grupuri ce au ca obiect de activitate acțiuni ilicite de aceeaşi natură, recurg la o înțelegere astfel încât „secționând" aceste acțiuni în baza unor criterii convenite, evită diminuarea profiturilor din cauza concurenței. Ca exemplu, două grupuri criminale ce sunt nevoite să-şi desfăşoare activitățile pe aceeaşi zonă, fiind implicate în vânzarea de narcotice, hotărăsc prin intermediul liderilor ca unul dintre grupuri să aibă drept țintă studențimea iar cel de-al doilea restul categoriilor de persoane.

În alte situații, unele grupări se specializează în anumite domenii şi stabilesc legături cu altele, specializate şi ele, la rândul lor în alte domenii, acționând pe acelaşi teritoriu. Această metodă este foarte avantajoasă pentru că asigură conspirativitate, diminuând riscurile

Între grupurile criminale organizate se încheie adeseori alianțe, fie cu scopul obținerii de avantaje materiale, fie pentru asigurarea propriei securități.

Important de menționat este faptul că, în cadrul alianțelor, fiecare grup component îşi menține identitatea şi structura.

Evident, apariția relațiilor conflictuale este inevitabilă, cel mai adesea având la bază stabilirea supremației pe o anumită piață. În situația în care grupurile rivale nu au reuşit să cadă la înțelegere referitor la împărțirea zonelor unde operează ori asupra tipurilor de afaceri pe care le desfăşoară, apar conflicte.

Scopul oricărei grupări criminale este obținerea exclusivității pe o anume piață, indiferent de mijloacele folosite. Posibilitatea existenței unor câştiguri fabuloase nu lasă loc înțelegerilor pentru diviziunea şi împărțirea surselor de venit. Bineînțeles, dacă un grup criminal se simte puternic prin prisma membrilor şi a dotării, nu ar sta pe gânduri până să elimine un alt grup mai slab.

Alte conflicte au la bază neînțelegeri rezultate din afacerile derulate între grupuri (datorii neplătite, înşelăciuni etc.) şi iau forma reglărilor de conturi.

În toate ipostazele de mai sus, rolul principal îl are liderul organizației, el fiind singurul în măsură să dicteze atitudinea grupului față de altele asemănătoare. Chiar dacă membrii de execuție pot intra în diferite genuri de neînțelegeri cu membrii altor grupări, doar liderul are dreptul să „declare război" şi să angreneze întregul grup.

Poate exista şi situația când, pe aceleaşi coordonate geografice şi temporale, două grupări criminale conduc afaceri total diferite prin natura lor, neexistând nici un motiv pentru care ar coopera sau pentru care ar intra în conflict, între ele existând un raport de neutralitate.

Prin perspectiva relațiilor grupului criminal organizat, cu terții, este unanim recunoscut faptul că liderul reprezintă voința grupului, ca formă de manifestare a conducerii pe plan extern.

Relațiile bune cu celelalte grupuri infracționale sau cu celelalte posibile surse de riscuri, ceea ce în fond înseamnă siguranța grupării, presupun capacitatea liderului de a avea o vedere de ansamblu asupra mediului în care îşi desfăşoară activitatea, dar şi abilitatea de a înțelege toate aspectele realității ce ar putea influența, într-o formă sau alta, existența grupării.

Un management bun pe plan intern, în interiorul grupului, nu este condiția necesară şi suficientă pentru asigurarea succesului.

Având în vedere natura deosebită a actelor antisociale şi complexitatea raporturilor pe care le formează, stabilirea unei politici atente, sigure şi în acelaşi timp profitabile în relațiile cu terții este un imperativ.

Liderul de grup criminal organizat este conştient de faptul că atitudinea sa față de subalterni este cu totul diferită față de atitudinea pe care o are în raport cu alte grupări.

Evident, dacă în interiorul grupului său liderul ocupă o poziție de forță, fiind legea însăşi, în exteriorul grupului o astfel de atitudine ar putea conduce la insuccese. În acest sens se pune un puternic accent pe comportamentul diplomatic şi maleabil al acestuia.

Într-o comparație metaforică, încercând să asemănăm grupul criminal organizat şi activitățile desfăşurate de acesta cu un joc de şah, se poate spune că pe plan intern

liderul este, ca piesă, regele – figura cea mai importantă, mai protejată, iar în relațiile cu alte grupări criminale, liderul este doar un pion (de exemplu, o politică proastă şi mult prea ambițioasă conduce inevitabil la sacrificarea sa).

În funcție de puterea grupului pe care îl reprezintă, pe plan extern, liderul criminal se poate afla, după caz, în postura de a decide sau în aceea de a asculta.

Astfel, când situația de fapt şi forța grupării a cărei conducere o exercită constituie un atu, liderul va avea putere de decizie totală (pe plan intern, dar şi pe plan extern). În acest caz, voința sa este atât de puternică încât reuşeşte să influențeze şi activitatea altor grupuri criminale organizate.

Alteori însă, „jocul" în care este angrenată gruparea sa este unul complex, iar liderul, în prezența unor forțe superioare celor ale sale, nu are de ales decât să se conformeze altor decizii.

Revenind la comparația făcută mai înainte, într-adevăr grupul criminal organizat, în relațiile cu exteriorul, este o piesă pe o tablă de şah. În funcție de situația concretă, are un cuvânt de spus, când este în pericol se retrage în umbra altui grup mai puternic sau, când se hazardează, este sacrificat.

Singurul în măsură să „mute piesele" este liderul.

Analiza de ansamblu asupra liderului grupului criminal organizat oferă imaginea unei entități cu adevărat complexe. Lăsat în elementul său, liderul este titularul unor atribute unice întrucât, pe de-o parte, conducerea unui grup necesită o personalitate aparte, iar pe de altă parte, situarea în sfera ilicitului presupune calități individuale specifice.

Referitor la elementul în care se găseşte, este de menționat faptul că întreaga ființă a liderului, divizată în cea intimă (caracter, personalitate) şi în cea relațională (raporturile cu membrii grupului şi cu terții), îşi dezvăluie structura doar atunci când se află acolo unde îi este locul, în fruntea unui grup organizat care săvârşeşte acte ilegale conform scopului sub care a luat naştere.

O dată scos din acest mediu, cu siguranță vor exista mutații la nivel comportamental şi psihologic, în ceea ce priveşte liderul. Faptul că în timpul anchetei şi al judecării el este centrul atenției, presupune adoptarea de către acesta a unei atitudini capabile să-i ofere salvarea.

Cu alte cuvinte, atunci când liderul se găseşte în situația de a fi tras la răspundere, devine un cu totul alt om, folosind toate pârghiile pentru a-şi dovedi nevinovăția.

De cele mai multe ori, conducătorul grupului încearcă să facă neobservată autoritatea sa asupra celorlalți coinculpați, materializată în aceea că se află la originea faptelor pentru care sunt judecați.

Dintre toți componenții grupării criminale, liderul se găseşte pe poziția cea mai sensibilă, întrucât toate probele şi în special declarațiile martorilor sau ale celorlalți coinculpați converg spre el.

Evident, în momentul în care un grup criminal organizat se află în anchetă, este necesară identificarea conducătorului, a celui responsabil cu organizarea şi coordonarea acțiunilor.

Identificarea acestuia ajută la corecta individualizare a pedepselor între multiplii făptuitori. Deşi legislația în domeniu nu sancționează „conducerea" grupului criminal organizat, ci „inițierea, sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup", care se pedepseşte cu închisoare, în fața instanței vor opera circumstanțele legale specifice. Bineînțeles, liderul este posibil să-şi schimbe autoritatea din timpul libertății pe câțiva ani de detenție în plus față de ceilalți membri ai grupului.

Într-o altă ordine de idei, în faza de urmărire penală, neidentificarea liderului sau falsa identificare în persoana unui alt membru al grupării poate avea consecințe nedorite pentru corecta soluționare a cauzei. Rațiunea constă în ipoteza nedorită în care liderul continuă să-şi conducă oamenii aflați în anchetă pentru organizarea unei apărări solide. Aşa cum în timpul comiterii de fapte ilicite liderul avea viziunea de ansamblu asupra operațiunilor, la fel, în cursul anchetei, având controlul asupra celorlalți membri, îi va fi foarte uşor să demonteze probele împotriva grupării.

Coordonați temeinic pe timpul anchetei, membrii de execuție pot susține aceeaşi variantă în apărarea lor, iar alibiurile vor fi dintre cele mai puternice. În acelaşi timp, încercările anchetatorului de a găsi breşe sau contraziceri în declarațiile coinculpaților rămân fără efect.

Acesta este motivul pentru care identificarea şi izolarea liderului este o cerință imperativă a anchetei.

Fără conducător, subordonații se vor simți fără apărare, fiecare se va gândi numai la a-şi salva propria situație, dezicându-se de grup, în ansamblul său.

Anumite grupări criminale, specializate pe un anumit segment infracțional şi care dispun de o logistică impresionantă, au un lider „de facto" al organizației criminale, pe care grosul grupării criminale nu-l cunoaşte, care dispune de bani, îşi permite o mare mobilitate, este o persoană inteligentă, rafinată, calități care-i oferă posibilitatea de a accede în cercurile înalte ale societății. De aici, datorită informațiilor pe care le dobândeşte, reuşeşte să vectorizeze eforturile spre atingerea scopului propus

Opinia publică nu-l cunoaşte pe acest lider, ci pe acela din teren care, atunci când se reuşeşte probarea de către autoritățile statului a activității infracționale a grupului criminal, este arestat împreună cu ceilalți membri ai grupului şi condamnați.

Rolul liderului rămas „afară" este de a se preocupa şi identifica pârghiile legislative de care să beneficieze cei aflați în spatele gratiilor şi care să le ofere posibilitatea reducerilor de pedeapsă, eliberării pentru diverse motive, de sănătate, bună purtare etc. De multe ori reuşeşte pentru că angrenează un arsenal logistic impresionant, în special bani cu care plăteşte serviciile experților, avocaților, activează relațiile pe care le-a avut la un moment dat cu diverse persoane şi pe care le-a îndatorat, prin avantaje aparent dezinteresate.

Nimic nu e gratis pe lumea asta, totul se plăteşte la un moment dat. Se ajunge până acolo încât să fie identificați tineri cu capacități intelectuale deosebite şi care sunt susținuți încă din facultate prin diverse forme şi metode care au un suport legal, dar aceste susțineri depinzând de voința unor persoane care au „afaceri" ilegale în industria criminalității. Se creează sentimentul datoriei în conştiința tânărului care are respectivul beneficiu, iar mai târziu se apelează la serviciile lui.

Se merge până acolo încât de ziua aniversară de naştere a unei persoane care ocupă o poziție importantă, se fac cadouri, sub aparența gestului dezinteresat, de către indivizi care ulterior apelează la bunăvoința acelei persoane.

În astfel de cazuri, persoanele vizate prin anumite gesturi de gratitudine ar trebui să sesizeze riscurile şi faptul că se află „la granița cu lumea interlopă", să simtă mirosul toxic al banului sau bunului oferit şi să refuze oferta, pentru că altfel trece de partea cealaltă. Nimic nu e gratis, totul are un preț. Ai primit ceva ce nu meritai – vei plăti cu libertatea!

5. CELE ZECE PORUNCI

Filmul „The Godfather” l-a interesat din cu totul altă perspectivă pe Alin-Doru Pavel, dar l-a impresionat prin dimensiunea dramelor trăite de Michael Corleone, drame pe care de fapt şi le-a asumat atunci când a ales modul de viață mafiot, cu toate că putea deveni cu certitudine un reputat jurist, avocat, om al legii.

Alin privea o fotografie făcută în copilărie, în care era cu mai mulți copii, printre care şi Cecil. Toți aveau pe chip şi în priviri amprenta purității, specifică copilăriei. Nu-şi putea închipui cum a devenit Cecil matahala şleampătă, cu privire crâncenă, tatuat, iubitor de manele şi „combinații din care să iasă banu’”. L-a văzut în fotografie şi pe Robert, azi un avocat care-şi face bine treaba, şi pe Maria, „notăriță”, Virgil are magazinul lui, Săndel lucrează la Primărie şi mai e şi Iuliana, care se măritase cu un cetățean german şi a plecat din România.

Împreună au fost în câteva excursii prin țară, mergeau la ştrand, la film, şi fiecare îşi serba ziua de naştere, la care ceilalți mergeau. Asta era gaşca lor. Le plăcea atât de mult să fie împreună încât în vacanțe mergeau cu toți la o fermă de lângă oraşul lor, fermă de cercetare a plantelor medicinale, unde munceau cu ziua, într-un laborator. Pe lângă plăcerea de a fi împreună mai era şi aceea de a simți cum câştigă bani, prin muncă.

În vacanța ce a urmat clasei a X-a, Alin s-a dus în alt sector din cadrul aceleiaşi ferme, mai bine plătit, dar unde se cerea şi un efort mai mare. La scurt timp a fost urmat şi de ceilalți, care nu au regretat alegerea făcută. Învățau că dacă munceşti mai mult câştigi mai mult.

Duminica se întâlneau la biserică. Alin a mers la început la biserică pentru că bunica lui cumpăra un tortuleț, de 6 lei, pe care i-l dădea nepotului în pauza dintre slujbe. Ulterior a înțeles faptul că unele din cele zece porunci din Biblie – să nu ucizi, să nu furi, să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, să nu pofteşti nimic din ce este al aproapelui tău (continuat cu deposedarea acestuia de bunurile proprii), sunt transpuse în norme juridice, a căror încălcare se sancționează de către legea penală, iar altele constituie reguli de conduită morală, să cinsteşti pe tatăl tău şi

pe mama ta, să nu fii desfrânat, reguli a căror respectare ar duce la armonie şi siguranță.

A venit luna decembrie a anului 1989, când a aflat că în țară se petrec lucruri neobişnuite, după care a auzit că „a picat" Ceauşescu. Era la vârsta când nu înțelegea el prea multe, nu prea era el lămurit ce se întâmplă, vedea doar că lumea se bucura. Se simțea pe stradă, în case, în şcoli, în instituții, atmosfera de libertate care, foarte important, trebuia bine gestionată.

6. MÂNDRIA DE A FI ROMÂN

Alin Pavel se gândea cu nostalgie la anii de gimnaziu, când la una din orele de istorie a aflat că unul dintre domnitorii Țării Româneşti, Constantin Brâncoveanu, a fost învinuit de trădare de către turci şi a fost omorât la Constantinopol, în ziua de 15 august 1714, împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ştefan, Radu şi Matei. În fapt, el a desfăşurat intense acțiuni politice şi diplomatice pentru stăvilirea expansiunii țariste şi otomane.

Pe eşafod, Matei, mezinul, a fost gata să renunțe la creştinism în schimbul grațierii, spunând că vrea să-şi trăiască tinerețea, fie şi ca mahomedan, decât să moară nevinovat. Brâncoveanu s-a împotrivit, călăul retezându-le capetele. A plătit prețul suprem în schimbul unor principii ce țin de dragostea de țară. Alin îşi aduce aminte cât de impresionat a fost de atitudinea domnitorului român. Acest episod din istorie îi întărea sentimentul de mândrie că e român, considera această apartenență ca fiind o onoare şi un privilegiu.

Astăzi, termene precum patriot, patriotism, iubire de neam şi de țară, glia străbună etc., au căzut în desuetudine, pentru că au fost folosite şi în perioada de dinainte de '89. Termenii respectivi au o interpretare general valabilă, nu aparțin în exclusivitate vreunui regim social. Importantă este cultivarea unor valori, a unor sentimente.

Istoria era materia de învățământ preferată a lui Alin, pentru că victoriile oştilor din Țările Româneşti avute în fața celor otomane îi oferea o bucurie aparte, considerând că în felul acesta se făcea dreptate față de nelegiuirile invadatorilor.

Mai târziu a venit vremea când Alin a pus mâna pe drapel şi „a jurat să-şi apere țara chiar cu prețul vieții", fiind convins de sinceritatea şi solemnitatea cuvintelor sale, gândindu-se, şi în acele momente, la gestul suprem al domnitorului Constantin Brâncoveanu dar şi la al altor eroi ai neamului românesc.

Într-o zi de 1 decembrie, când românii aniversează Ziua Marii Unirii din 1918, zi care rămâne superlativul existenței istorice româneşti, momentul de apogeu al unei diagrame istorice multiseculare, Alin a fost invitat de primarul unei localități să spună câteva cuvinte în fața elevilor de gimnaziu. După o scurtă rememorare a evenimentului care era sărbătorit, a spus copiilor care erau de față că va veni vremea când vor creşte, vor moşteni de la familiile lor pământ, iar dacă vor fi în situația să-l înstrăineze, înainte de a semna actul să se gândească puțin la jertfele înaintaşilor noştri şi să ia decizia numai după ce au cumpănit foarte bine. Dacă ar mai fi fost invitat şi-ar fi menținut ideea, dar nu a mai avut ocazia.

La aproape trei secole distanță în timp, aflăm prin intermediul mass-media şi al opiniei publice că o persoană, nedemnă de calitatea de român, un anume Floricel, a divulgat documente cu caracter militar, inclusiv din categoria celor clasificate, a căror diseminare neautorizată este de natură să pună în pericol securitatea națională şi apărarea țării, constând în sistemul de comunicații militare, frecvențe radar, hărți standard N.A.T.O., scheme şi hărți ale unor subunități şi tehnici militare, indicative ale unităților militare şi planuri de apărare. Pentru aceste servicii era recompensat cu diverse sume în valută, cuprinse între 800 şi 1.000 de dolari. Motivul a fost salariul mic, datorii la bănci şi o situație materială precară. Incredibil! Vroia să mănânce la restaurant, în oraş, pentru că nu îi mai plăcea ciorba de perişoare de acasă. Şi pentru aceasta nu avea nicio problemă de conştiință ca să-şi vândă țara, țară pentru care s-au jertfit atât de mulți oameni, eroi care au considerat că viața lor nu e un preț prea mare şi merită sacrificiul.

Este bine, până la urmă, că presa şi televiziunea aduc în atenția populației astfel de cazuri, dar să o facă discret, fără să afecteze caracterul confidențial al cercetărilor, pentru a nu pune în gardă pe autorii de infracțiuni, coautorii sau pe complicii acestora

sau a le da posibilitatea să anticipeze următorul pas al autorităților abilitate să investigheze astfel de cazuri.

Termenii *patriot*, *patriotism*, *erou* nu mai sunt foarte uzuali. Acum, la modă sunt termenii *şmecher*, *interlop*, *clan* etc. Ordinea civilă s-a degradat, inflația a înregistrat un salt extraordinar, criminalitatea a crescut alarmant, piața neagră fiind o prezență cotidiană, la vedere. Deschiderea frontierelor a facilitat mişcarea persoanelor şi a mărfurilor, impulsionând piața liberă, dar şi criminalitatea.

Ar fi extraordinar să fie promovată mândria de a fi român, iar mass-media au această capacitate şi posibilitate. Tinerii români, în peregrinările lor, ar putea spune tinerilor din alte țări despre valorile noastre.

Nu mai departe de secolul trecut au trăit pe aceste meleaguri un Lucian Blaga, un Eugen Lovinescu, inițiatorul mişcării moderniste de la Sburătorul; Nae Ionescu, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Emil Cioran, intelectuali ai vremii, angajați în edificarea unei noi spiritualități; Liviu Rebreanu, creatorul romanului românesc modern, un alt conațional cu care ne putem mândri; Nicolae Iorga, istoric şi om politic de o inteligență colosală, George Enescu şi Constantin Brâncuşi, oameni care dau strălucire culturii române prin operele lor. Ne putem mândri cu Mihai Sadoveanu şi Cezar Petrescu, cu Camil Petrescu, Hortensia Papadat-Bengescu, Anton Holban, Geo Bogza, cu poeți precum Octavian Goga, George Bacovia, Tudor Arghezi şi mulți alții, atât de mulți încât sunt necesare multe pagini numai pentru a-i enumera.

În perioada interbelică, cultura românească şi-a demonstrat capacitățile sale, a fost o epocă de performanță pentru creația literară şi artistică. O pleiadă strălucită de gânditori şi creatori în diverse domenii au ridicat standardul cugetării româneşti la nivelul culturii europene.

Cu aceste exemple, dar şi cu exemplele actuale ne putem mândri în întreaga lume, pentru că poporul român are tineri extrem de inteligenți, doar că trebuie stimulați şi promovați pentru a-şi da măsura valorii lor aici, pentru că nu trebuie să ne exportăm resursele umane, dacă ele se pot păstra şi valorifica în țară.

7. ROMÂNIA DUPĂ ’89

În perioada ulterioară evenimentelor din decembrie 1989, în România a început să se vorbească despre criminalitate, crimă organizată, infractori, lumea interlopă. Şi înainte de ’89, în ţara noastră a existat crimă organizată, diferenţa fiind doar dimensiunea acesteia. Dar de aici până la a promova agresiv, fără o strategie prestabilită, clanurile, interlopii şi lumea lor este o diferenţă evidentă, nu duce decât la alimentarea şi dezvoltarea acestui flagel, prezent în societate şi prin monitorizarea excesivă a unui caz de crimă organizată, pe parcursul derulării investigaţiilor, nu se face decât să se îngreuneze munca celor care au atribuţiuni de probare şi sancţionare a crimei.

Este foarte bine că se aduc în atenţie cazuri de mare criminalitate, de corupţie etc., pentru a nu exista riscul ca anumite persoane care au săvârşit infracţiuni să ajungă pe funcţii importante în aparatul statului, dar nu este benefic pentru societate să se dezvăluie date ce ţin de anchetă, până la finalizarea acesteia, gen conţinutul înregistrărilor telefonice, mijloace şi metode poliţieneşti etc., pentru că duce în mod clar la afectarea bunului mers al cercetării penale şi la anticiparea de către cei incriminaţi a ceea ce urmează să se întreprindă în cauzele supuse investigării.

Contraproductiv este, de asemenea, să se pună presiune pe organele de anchetă, să se ceară soluţii „la cald”, fără o analiză aprofundată şi o evaluare corectă a cazului aflat în lucru.

După căderea regimului comunist din România şi din statele vecine, o dată cu beneficiile democraţiei, câştigarea libertăţii de a călători, prin deschiderea frontierelor, în această regiune s-a facilitat, de asemenea, mişcarea elementelor infracţionale, permiţând crearea unor noi legături şi ramificaţii ale reţelelor de infractori din ţară şi străinătate.

România a devenit, în ultimii 20 de ani un teren propice pentru manifestarea grupurilor criminale. Aducerea în prim plan, prin intermediul televiziunii, radioului, ziarelor etc., a unor persoane cu un limbaj şi comportament primitiv, dar care etalează lux şi opulenţă, poate induce ideea, mai ales în rândul tinerilor, că stilul acesta este cel care garantează succesul. Pe acest teren, unde s-a produs o defrişare totală a ceea

ce a fost înainte de ’89, a lucrurilor rele, dăunătoare, dar şi a celor bune, atâtea câte au fost, au transformat ţara noastră într-o veritabilă placă turnantă a criminalităţii la nivel regional, european şi mondial, inclusiv sub aspectul crimei organizate. Mai mult decât atât, pe teritoriul ţării noastre se interferează acţiuni ale structurilor crimei organizate ucrainene, ruseşti, arabe, chinezeşti, columbiene, moldovene etc., cu cele ale crimei organizate autohtone. Dar să diferenţiem manifestările infracţionale, nu să le tratăm la global. Nu orice grup de persoane care s-au asociat pentru a săvârşi infracţiuni şi a obţine câştiguri ilicite este *grup criminal* sau *clan*, cum se spune în presă şi la televizor.

Se pune prea uşor termenul de egalitate între cele două noţiuni. Grupul criminal organizat este definit şi tratat de legea specială în materie, privind prevenirea şi combaterea criminalităţii organizate.

Termenul de *clan* nu apare în nicio normă juridică. Explicaţia în DEX este următoarea: „1. comunitate gentilică caracteristică comunei primitive, formată din oameni legaţi prin relaţii de rudenie şi de limbă. 2. (peior.) Clică.” S-a mai întâlnit şi cu sensul de grup de oameni întovărăşiţi în vederea unui scop reprobabil, de aici nereieşind caracterul organizat sau nu al grupului.

Când se dă o ştire despre un clan ce are şi un nume, rezultă că numele este al liderului de grup, deci avem de-a face cu un grup criminal organizat. Când ştirea este despre o bătaie pe o stradă, într-un cartier, mahala, ce o mai fi, între două clanuri rivale, atunci ne putem imagina şi o luptă între două triburi purtătoare de sulițe şi pene.

Astfel, se creează sentimentul nesiguranţei pentru omul corect, cinstit, că lumea interlopă este peste tot, că grupările criminale stăpânesc şi „fac legea” în anumite zone iar autorităţile sunt inexistente, şi nu ar fi corect.

Este limpede faptul că criminalitatea este un fenomen internaţionalizat, dar nu trebuie exagerat şi amplificat mai mult decât este în realitate.

În Europa de Vest au sporit furturile de maşini, infracţiunile economice, spălarea banilor, traficul ilegal de armament şi deşeuri radioactive, corupţia, infracţiunile legate de migraţie (traficul de persoane şi trecerile ilegale de frontieră, falsificarea de vize şi paşapoarte, utilizarea ilegală a mâinii de lucru din statele sărace), precum şi infracţionalitatea legată de prostituţie sau alte forme de exploatare sexuală.

Crima organizată internațională a crescut ca amploare, datorită perfecționării, organizării şi modului de operare, a capitalului uman, material şi financiar deosebit, datorită exploziei globalizării dar şi mijloacelor moderne de multiplicare a informației, care ajunge la cunoştința populației prin intermediul mass-media dar şi al altor mijloace foarte rapid, uneori fără a se analiza impactul social. În multe state, valorile tradiționale legate de respectul față de autoritate şi comunitate au fost înlocuite cu dorința de parvenire individuală cu orice preț.

Reacția societății față de expansiunea criminalității ar putea şi ar trebui să fie una de sprijin activ al autorităților statului în combaterea crimei şi nu de pasivitate atunci când au cunoştință de acte şi fapte ilicite comise de anumite persoane.

În România, crima organizată nu are origini ancestrale. Pe teritoriul Țărilor Române, în trecutul îndepărtat, s-au manifestat bande care jefuiau în principal călătorii bogați, dar se comiteau şi alte genuri de infracțiuni mărunte. Unele din aceste grupuri s-au constituit din spirit de frondă, deoarece nu au mai suportat sărăcia şi abuzurile moşierilor. Se prezentau ca fiind apărătorii mulțimii exploatate, ceea ce a făcut ca unii din conducătorii unor astfel de bande să devină eroi populari.

Istoria tumultoasă a românilor nu a permis continuitate şi tradiție în crima organizată românească, crearea unor familii mafiote tradiționale. Manifestările infracționale actuale, prezentarea obsesivă a acestora fără o analiză pertinentă a modului cum este făcută şi a impactului produs, a afectat sentimentul de siguranță a cetățeanului care, pe alocuri, începe să aibă de suferit.

Delincvența este alimentată şi încurajată, fiind o alternativă mai ales pentru persoanele cu un nivel scăzut de educație, care doresc să se ridice deasupra condiției lor. România postdecembristă a devenit teren propice pentru bande şi structuri ale crimei organizate, succesul, bunăstarea infractorilor, traficanților şi a altora implicați în activități criminale fiind excesiv de mediatizate, devenind modele de urmat pentru unii tineri, efectul fiind uneori contrar celui anticipat.

Schimbarea de regim, în anul 1989, a însemnat reconectarea țării noastre la sistemul economic, politic, social şi cultural mondial, dar şi includerea în circuitul criminal internațional. România a devenit interesantă şi atractivă nu numai pentru oamenii de afaceri străini, dar şi pentru rețelele de crimă organizată din diverse țări, astfel că în scurt timp fenomenul criminal a cunoscut o evoluție fără precedent.

8. CRIMA ORGANIZATĂ, PREZENTĂ ÎN VIAȚA CONTEMPORANĂ

Criminalitatea desemnează totalitatea infracțiunilor care se comit într-o anumită perioadă de timp şi într-un teritoriu delimitat.

Într-un asemenea cadru, ar fi simplu să definim criminalitatea afacerilor sau criminalitatea în afaceri ca totalitatea infracțiunilor care se comit în domeniul inițierii, derulării şi finalizării afacerilor, într-o perioadă determinată de timp şi pe un teritoriu strict delimitat.

Deşi crima organizată implică incontestabil o organizare ierarhică, o subordonare severă a executanților în fața şefilor, o organizare a personalului după sistemul celor mai eficiente întreprinderi (nu lipsesc din această organizare nici funcțiile de contabil, casier, consilier juridic etc.) preocuparea pentru organizare nu se opreşte aici.

Specific acestui tip de activitate criminală este caracterul organizat al desfăşurării fiecărei acțiuni infracționale prin modul de programare a acțiunii (pe bază de ample informații, pregătiri minuțioase etc.), prin dotarea tehnică adaptată tipului de acțiune, prin organizarea executării în cele mai mici amănunte (sincronizarea actelor fiecărui participant, coordonarea lor de un centru conducător etc.).

Organizarea activității criminale se continuă cu luarea de măsuri de valorificare a rezultatelor infracțiunii (crearea unei rețele de tăinuitori, organizarea transformării obiectelor sustrase, spălarea banilor obținuți pe căi ilicite etc.), precum şi de ascundere a valorilor obținute şi de organizare a unui sistem de dezinformare şi de creare a unor piste false.

Preocupările de organizare se materializează şi în crearea unui sistem de apărare şi de asistență juridică pentru situațiile când autoritățile ar fi descoperit unele din faptele comise, gen infiltrarea de elemente corupte în aparatul polițienesc sau coruperea personalului aparținând organelor judiciare.

În sfârşit, crima organizată înseamnă crearea unui vast sistem de relații, de interdependențe bazate pe corupție sau servicii reciproce, cu oameni politici şi cu oameni de afaceri pe plan național şi internațional, care are strânse legături cu marile bănci, cu societățile de transport, de asigurare etc., atunci când crima organizată nu a pătruns în aceste sfere şi nu le domină.

Desigur, o atare organizare a activității criminale este şi reflexul unei organizări eficiente interne, al respectării disciplinei, al ierarhiei ca şi al atragerii continue de elemente criminale care dovedesc simț organizatoric şi calități de conducători. Se poate afirma că asociațiile criminale de acest tip imită până la identitate organizarea internă a marilor întreprinderi economice.

Este cunoscut faptul că s-au exprimat mult mai multe puncte de vedere cu privire la conceptele de *criminalitate*, în general, *crimă organizată*, *criminalitate în afaceri* etc. A existat şi există mult amatorism şi folclor în definirea acestor termeni.

Criminologia modernă operează cu termeni şi concepte a căror definire trebuie să plece de la realitățile zilelor noastre.

Grupul criminal organizat acționează în scopul obținerii unui produs financiar consistent, care să îi permită dobândirea de putere, prin utilizarea unor structuri comerciale sau de afaceri, folosind de regulă un arsenal diversificat de procedee (violența, şantajul, răpirea de persoane, asasinate la comandă, incendierea unor imobile etc.) dublate de exercitarea unor influențe sau coruperea unor oameni politici sau asupra mass-media, justiției, administrației, autorităților economice, poliției etc.

Criminalitatea organizată este una dintre cele mai grave amenințări transnaționale. Banii rezultați din traficul cu ființe umane, traficul de droguri şi din alte activități ilegale înlesnesc, pentru crima organizată, introducerea de noi tehnici şi perfecționarea a noi moduri de operare, de la frauda informatică până la traficul de arme şi de organe umane.

În procesele infracționale destabilizatoare precum traficul de droguri, traficul de arme, activitatea diferitelor mafii nu se desfăşoară izolat, ci se întrepătrund.

În prezent, grupările teroriste, în general, sunt subvenționate direct, prin trafic de droguri (participând la această activitate) sau indirect (oferind protecție celor care se ocupă cu traficul de stupefiante), au legături cu diferitele mafii, practică traficul de arme, falsificarea de documente şi multe alte activități ilegale.

Criminalitatea organizată cunoaşte şi aşa-numitele zone „gri” ale economiei subterane tolerate, care rezultă a fi o alternativă, cel puțin în anumite momente, la incapacitatea economiei legale de a satisface cerințele pieței sau, uneori, la un sistem economic nefuncțional. Nefuncționalitatea sistemului economic legal este, între altele, şi un efect indus de extinderea criminalității organizate şi controlul de către

liderii acesteia a unor pârghii importante ale deciziilor pe care le influențează şi le deturnează pentru atingerea propriilor scopuri.

Rețelele dispun de forța economico-financiară ce le permite să se manifeste ca factori de presiune deosebit de puternici asupra guvernelor, autorităților sau instituțiilor, constituind o permanentă amenințare la adresa ordinii.

Prin corupție, îndeosebi, dar şi prin mijloace brutale, regii neîncoronați ai crimei organizate pot ajunge să dicteze guvernelor, să cumpere partide politice, ori să manipuleze opțiunile electoratului, inducând pericole letale pentru democrație.

La nivel internațional există adevărate centrale ale crimei organizate, a căror depistare şi al căror control sunt din ce în ce mai dificile, datorită perfecționării metodelor criminale.

Situația se agravează dacă în centralele menționate se constată că predomină acțiunile protagoniştilor ilegali sau antisistemici asupra celor legali şi sistemici. În acest caz, se structurează adevărate „nuclee" de tensiune care afectează stabilitatea națională şi siguranța regională şi internațională.

Crima organizată şi activitățile relaționate cu aceasta sunt considerate ca o amenințare la adresa sistemelor politice, economice, ambientale şi sociale. Această activitate infracțională subminează societatea prin considerarea violenței drept un fapt normal şi prin coruperea structurilor politice, distorsionează mecanismele pieței în detrimentul sistemelor economice şi comerciale, încurajează indivizii să acționeze în afara economiei legale şi să eludeze impozitele, degradează sistemele ambientale, eludând sistemele de siguranță şi regulamentele, destabilizează progresul economic în tranziție sau în curs de dezvoltare, interferează cu obiective ale politicii externe şi cu sistemul internațional.

Grupurile ilegale au adoptat rapid mecanismele menite să le integreze eficient într-o schemă internațională caracterizată prin globalizare economică şi politică.

Pentru a contracara bazele şi capacitățile de care dispun organizațiile criminale, comunitatea internațională, în general, şi statele afectate, în special, trebuie să fie conştiente de amploarea şi complexitatea problemei, să stabilească rețele flexibile pentru schimbul de informații şi de experiență, trebuie să reuşească să-şi atragă, pentru îndeplinirea obiectivelor, sprijinul unor organizații internaționale legale ca: bănci, companii de transport, întreprinderi etc.

9. PRIMA PROBĂ

Romanele polițiste ale unor autori de geniu precum Rodica Ojog-Braşoveanu, Haralamb Zincă, George Arion, Agatha Christie, Raymond Chandler, Sir Arthur Conan Doyle, au contribuit esențial la formarea educației tânărului Alin-Doru Pavel. Aprecierea doamnei Rodica Ojog-Braşoveanu, şi anume că „Televizorul omoară conversația", a considerat-o genială. Este utilă informarea prin intermediul televiziunilor cu privire la evenimentele cotidiene, dar aceasta nu trebuie să creeze dependență, să uităm să ne mai ridicăm din fața televizorului, să nu mai avem opinii proprii.

Criminalistul Andrei Zavera, eroul creat de romancierul Olimpian Ungherea, a reprezentat pentru Alin modelul profesional de urmat. Citea tot ce prindea despre munca lui Andrei Zavera. Era la vârsta când îşi alimenta idealurile prin studiu. Revista „Pentru Patrie" nu a lipsit niciodată din casa lui Alin. Familia lui a avut abonament la revistă dintotdeauna. Şi are.

Primul caz investigat de Alin a fost în anul 1998 şi privea o persoană de naționalitate scoțiană, Nicoll C., ce se afla la bordul unui yacht care naviga sub pavilionul Marii Britanii, însoțit de Irina T., o româncă din Bucureşti, ambele persoane fiind reținute de autoritățile de frontieră bulgare, în Portul Ruse, ulterior fiind predate celor române.

Pe parcursul cercetărilor a reieşit faptul că Irinei T., translator, cunoscătoare a mai multor limbi străine, i s-a solicitat de către Dan P., o veche cunoştință din Bucureşti, să-l însoțească pe cetățeanul scoțian, care efectua o călătorie pe fluviul Dunărea. Însoțirea urma să se facă pe partea românească a fluviului Dunărea. I s-a solicitat să se prezinte la Vidin, în Bulgaria, pentru a se întâlni cu cetățeanul scoțian, dar neavând documentele necesare a spus ca îi este imposibil. Întâlnirea a fost planificată în Portul Giurgiu, unde Irina T. însoțită de Dan P. s-a şi întâlnit cu cetățeanul scoțian Nicoll C., în curtea Căpităniei. S-au purtat discuții prin care s-a stabilit că Irina T. urmează să-l însoțească pe Nicoll C., în croazieră, numai în apele teritoriale ale României. În momentul îmbarcării Irinei T. pe yachtul aparținând cetățeanului scoțian, la bordul acestuia se afla un cetățean bulgar pe nume Peter M., care figura în evidențe ca fiind intrat legal în țară.

Cei trei au plecat din Portul Giurgiu şi au trecut frontiera din România în Bulgaria, la bordul yachtului pilotat de Nicoll C., din Giurgiu în Ruse, unde l-au lăsat pe cetățeanul bulgar Peter M., la malul fluviului, pe un ponton, de care s-au şi ancorat, rămânând peste noapte acolo.

Dimineața cei doi au mers la o biserică în localitatea Ruse, unde au participat la slujbă. După ce au ieşit de la biserică au plecat la o mică plimbare prin oraş. Aici au făcut câteva fotografii împreună. După ce au încheiat plimbarea, s-au îmbarcat la bordul yachtului cu intenția de a pleca. Ambarcațiunea a fost observată de o patrulă a autorităților de frontieră bulgare, care au trecut la efectuarea unui control. Cetățeanul scoțian Nicoll C. i-a spus Irinei T. să stea ascunsă în cabina de la pupa, pentru a nu fi observată de autoritățile bulgare. La controlul efectuat asupra navei, autoritățile de frontieră bulgare au depistat-o pe Irina T., cazul fiind predat autorităților de frontieră române.

De la început, cetățeanul scoțian Nicoll C. şi Irina T. au negat faptul că ar fi coborât de la bordul yachtului. Întrebată fiind cu ce obiecte personale a plecat în călătorie, Irina T. a spus că printre altele are şi un aparat de fotografiat. S-a făcut developarea filmului din aparatul foto, iar într-una din fotografii era Nicoll C. şi Irina T., în fața unei instituții ce avea o denumire în limba bulgară. S-a stabilit faptul că Irina T. fusese în multe țări, dar nu călătorise niciodată în Bulgaria. Tăgada adevărului nu rezista evidenței. Nu a avut încotro şi a recunoscut că a trecut fraudulos în Bulgaria.

De acum mingea era în terenul lui Alin. În urma audierilor s-a stabilit că Dan P., cunoştința Irinei T. din Bucureşti, i-a solicitat acesteia, în urmă cu o lună, să-i traducă normele cu privire la omologarea taximetrelor în România. După traducerea documentelor, din română în engleză, le-a înmânat lui Radu P., fratele lui Dan P. Ulterior, Dan P. i-a comunicat Irinei T. că documentele urmează să fie înmânate unui cetățean scoțian, care efectuează o călătorie pe fluviul Dunărea.

S-a făcut o verificare la bordul yachtului, fiind găsite documentele respective. Acestea erau, într-adevăr, traduceri ale prevederilor legale privind omologarea şi prestarea serviciilor de taximetrie.

A fost aplicată, de către procurorul competent, sancțiunea amenzii administrative, iar cetățeanul scoțian a făcut cale întoarsă.

Alin, care era „la început de drum” în acel moment, trecuse cu bine prima probă şi căpătase încredere în calitățile lui, fapt foarte important pentru viitorul său profesional.

10. E ŞI GREA, E ŞI FRUMOASĂ VIAȚA DE POLIȚIST

Începuseră să apară alte şi alte cazuri, parcă din ce în ce mai grele. Alin ajungea seara

târziu în camera pe care o închiriase, într-o casă în care mai locuia o familie de oameni mai în vârstă şi cu care se înțelegea excelent. Îl tratau aproape ca pe un copil al lor. Doamna Sanda era o extraordinară bucătăreasă, iar sâmbăta făcea, special pentru Alin, plăcintă cu brânză. Dacă avea un oaspete, doamna făcea oficiul de gazdă, cu tot ce presupune o astfel de misiune, fiind de fiecare dată la înălțime şi ajutând la consolidarea bunei reputații pe care Alin şi-o formase.

Într-o zi, doamna Sanda îl întrebă pe Alin de ce nu are şi el o prietenă, ca alți tineri de vârsta lui. Alin i-a răspuns sincer, că nu are timp. Admira el în taină o fată, care stătea la câteva case de cea în care locuia el, dar nu se ivise ocazia să o abordeze. Şi-a propus de multe ori să meargă sâmbăta la discotecă, iar dacă va fi şi ea o va invita la dans şi astfel se vor cunoaşte. În fiecare seară, inclusiv în serile de sâmbătă şi duminică, trebuia să organizeze, dat fiind specificul serviciului şi al zonei, activitatea la locul de muncă, după care, în jurul orelor $21^{\underline{00}}$, era liber. Dar mereu ajungea prea târziu, iar fata „pe care pusese ochii”, se pregătea să plece acasă deoarece, fiind singură, nu risca să facă drumul către casă la ore înaintate.

Până într-o seară, când Alin a ajuns la discotecă de la început, a invitat-o la dans, aceasta a acceptat imediat, de parcă şi ea aştepta demult această invitație la dans. Viorica, pentru că aşa o chema pe fată, spunea că l-a remarcat de când au devenit vecini şi că şi ea îşi dorea să îl cunoască. Aşa a început o frumoasă poveste de dragoste, care a continuat şi în timpul căsătoriei. Alin găsise, spre norocul lui, femeia care să înțeleagă situația ce impunea prezența la serviciu şi în afara programului oficial.

De multe ori, când simțea nevoia să se odihnească după ce mânca, Alin era anunțat printr-un telefon că „sunt nişte probleme” şi este nevoie să vină la serviciu. Îşi îmbrăca uniforma, devenise un mecanism, şi pleca să rezolve problema. Mereu alta.

Îşi aducea aminte de iernile când se deplasa în teren pentru a face cercetarea la fața locului şi ar fi dat orice numai să nu mai simtă frigul. Îi înghețau până şi lacrimile în ochi iar vântul îl făcea să se simtă de parcă îl aruncase cineva în frigider.

Este îngrozitor să simți cum vântul trece nemilos prin haine, oprindu-se direct în măduva oaselor.

Odată, într-o zi de iarnă cumplită, o navă acostase forțat la malul Dunării, iar Alin trebuia să ajungă la fața locului să verifice cauzele. A început deplasarea şi ca să scurteze drumul a hotărât să treacă peste un canal înghețat, acoperit cu un strat de zăpadă gros de aproximativ 20 de centimetri. La un moment dat a simțit cum s-a rupt gheața cu el şi, instinctiv, a întins brațele în lateral, astfel reuşind să nu se ducă pe sub gheață. Călcase într-un loc unde fusese făcută o copcă, iar gheața era în acel loc foarte subțire. A reuşit să iasă, ajutat de coleg, dar nu s-a întors din drum, trebuia să ajungă la Dunăre. Mergea, dar hainele se întăreau pe el pentru că, fiind ude, înghețau. Îl durea fiecare părticică din corp. Îi era teribil de frig, dorea doar să ajungă la o aşezare omenească.

A ajuns la un canton unde a reuşit să îşi usuce hainele pe soba în care ardea un foc binefăcător. S-a echipat, s-a deplasat la locul cu pricina şi a luat act de motivele acostării forțate a navei.

Îşi aducea aminte şi de verile toride, când înota în praf şi îl usturau îngrozitor tălpile, lac de transpirație, deoarece nu exista la acea vreme autoturism pentru deplasare în misiuni. O cană de apă rece şi o pauză la umbră era o binecuvântare după ore de mers pe câmpul înfierbântat de razele soarelui.

La un moment dat, Alin luase la cunoştință despre faptul că, pe relația România–Bulgaria, acționează grupuri de persoane, ce au ca preocupare călăuzirea şi trecerea peste frontieră a unor migranți. În acest sens intensificase acțiunile de cooperare cu autoritățile bulgare, pentru depistarea migranților şi a călăuzelor. Urma doar să primească semnalul.

Într-una din seri semnalul respectiv a fost primit, în urma acestuia demarând o acțiune specifică, pe care o pregătise din timp. După acoperirea zonei unde fusese semnalat grupul şi scotocirea în teren, au fost găsiți, la malul românesc al Dunării, patru tineri, trei bărbați şi o fată, care nu-şi justificau prezența în zonă, la aceea oră.

După legitimarea acestora, s-a constatat că tinerii nu înțelegeau limba română, motiv pentru care, existând suspiciuni că au trecut ilegal frontiera, au fost conduşi de către Alin Pavel şi echipa sa la sediul autorității, pentru cercetări. Avea o cunoştință, translator, care a venit imediat ce a fost solicitat.

S-au efectuat audieri preliminare, în cadrul cărora s-a stabilit că tinerii sunt cetățeni bulgari şi se numesc P. Dimiter, V. Todorov, T. Peter respectiv M. Olga şi aveau vârste cuprinse între 23 şi 31 de ani. Motivul pentru care apelaseră la această modalitate, aşa cum au declarat cei în cauză, a fost acela că, întrucat aveau interdicție de a părăsi Bulgaria, au apelat la un conațional pe nume Vasili, căruia i-au dat fiecare suma de 800 de euro pentru a-i trece ilegal frontiera bulgaro-română.

Alin simțea că cei patru tineri nu-i spuseseră totul. Până la urmă, aceştia au mai declarat că un alt conațional, S. Atanasov, pescar ce avea baraca la piciorul podului, i-a trecut peste fluviul Dunărea într-o barcă cu motor şi i-a instruit cum să ajungă la locul de unde urma să fie preluați de Vasili.

Echipa operativă s-a deplasat la locul indicat şi l-au descoperit pe numitul Vasili P., care îi aştepta pe cei trei tineri într-un autoturism, pentru a-i conduce pe drumul ce face legătura între Giurgiu şi Bucureşti, de unde urma să fie preluați de o nouă călăuză.

Polițiştii nu s-au oprit aici, au continuat cercetările şi au depistat, la aproximativ 15 kilometri de localitatea Giurgiu, în parcarea unui restaurant, o altă maşină şi pe cetățeanul bulgar Jancov E., care „aştepta sosirea grupului".

Alin şi echipa lui, împreună cu autoritățile bulgare, cu care aveau o foarte bună colaborare, au reuşit să probeze activitatea infracțională, întocmind dosar penal sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de trafic de migranți şi trecere frauduloasă a frontierei.

A avut şi un caz mai puțin obişnuit, dar care l-a amuzat. Astfel, fiind sesizat cu privire la faptul că, la o cârciumă din localitate, se află un cetățean care vorbeşte limba bulgară, este agitat că nimeni nu vrea să comunice cu el şi nu a fost servit la bar, Alin a trimis echipa mobilă să însoțească cetățeanul la sediu şi să meargă să-l ia şi pe translator. Au adus persoana respectivă, care în final s-a dovedit a fi cetățean bulgar, dar nu avea documente de identitate asupra lui.

Ismail V., căci aşa se numea persoana respectivă, se urcase în barca ce-i aparținea, el fiind pescar, după ce consumase o cantitate considerabilă de alcool. A mers pe fluviul Dunărea să pescuiască, dar văzând că nu a avut succes, a abandonat activitatea, intenționând să meargă acasă. S-a îndreptat către malul pe care l-a văzut „înaintea ochilor", a coborât la mal şi a tot mers, până a ajuns în locul unde fusese

sesizată prezența sa. Era evident faptul că acesta se rătăcise, fiind sub influența băuturilor alcoolice, trecând frontiera în mod neintenționat. Au fost anunțate autoritățile de frontieră bulgare, care s-au întâlnit cu cele române, în aceeaşi zi, fiindu-le predat cetățeanul bulgar.

Alin Pavel ținea foarte mult la „ideea" de echipă de intervenție, deoarece în câteva rânduri această echipă îşi dovedise eficiența. În orice moment, o astfel de echipă era gata să intervină „în teren" să rezolve o anume problemă pentru care era solicitată.

Odată, un coleg fusese atacat, în timp ce se afla în misiune, de către un grup de cetățeni cărora nu prea le plăcea munca dar strigau cum se ivea o cât de mică ocazie că sunt discriminați, pe sistemul: „Tocmai de mine ai găsit să te iei băi, şefule, ai ceva cu mine sau lasă-mă, bre, să mănânce şi gura mea o pâine, ce vrei, să dau în cap la lume pe stradă?!". Grupul respectiv se ocupa cu furturi mărunte în zonă. Apreciind că pot profita de momentul şi de situația că ei sunt mai mulți, l-au atacat pe polițist iar unul dintre ei chiar l-a lovit. Polițistul a anunțat imediat despre incident, echipa operativă deplasându-se în timp util la fața locului. Grupul a fost îndepărtat şi izolat, constituindu-se un cordon uman. A fost identificat agresorul, l-au extras din grup, iar pe baza declarațiilor a doi martori prezenți, a certificatului de expertiză medico-legală eliberat ca urmare a producerii unor echimoze şi excoriații la nivelul feței polițistului, a instrumentării cazului cu profesionalism şi fermitate de către un domn procuror, Gheorghe A., om de o înaltă ținută morală, coroborate cu celelalte probe şi mijloace de probă, s-a reuşit condamnarea la doi ani de închisoare, cu executare, a vinovatului.

Într-un alt caz, ca urmare a unor sesizări pe care Alin le primise şi care priveau activitatea ilicită de trafic cu țigări, vândute „la negru" pe piața internă, pe care o desfăşura un grup infracțional, coordonat de un anume Viorel T., s-a organizat un filtru pe comunicația către oraş. Au fost oprite două autoturisme, primul condus de Viorel T., iar cel de-al doilea de Niculae Ş. În primul autoturism au fost depistate 2.500 pachete de țigări marca „Marble" iar în cel de-al doilea, 3.000 pachete de țigări marca „Rohnson", netimbrate, pentru care nu au putut fi prezentate acte de proveniență.

Viorel T. a avut inițial o atitudine agresivă, opunându-se controlului. A amenințat că-şi cheamă băieții şi chiar a făcut-o, telefonic. În acel moment, Alin a anunțat şi el echipa de intervenție.

La scurt timp, a oprit lângă autoturismele controlate un altul, marca Audi A 6, din care au coborât patru tineri, înalți, cu constituții atletice, care au întrebat dacă sunt probleme, că ei sunt „băieții lu' nea Viorel". În momentele următoare au venit şi „băieții lui Alin" şi nu au mai fost niciun fel de probleme.

Cei doi bărbați, Viorel T. şi Niculae Ş., au declarat că au achiziționat cantitatea de țigări de la persoane necunoscute, din zona liberă, şi urmau să fie revalorificate pe „piața neagră".

Întreaga cantitate de țigări a fost reținută în vederea confiscării iar cei doi au fost sancționați contravențional. „Băieții lu' nea Viorel" s-au liniştit, întorcându-se de unde au venit.

11. FIINȚE UMANE TRATATE CA „MARFĂ"

Traficul de ființe umane a cunoscut o creştere constantă în ultimii ani, devenind o problemă națională şi internațională. Fenomenul nu este unul episodic, implicând un număr mare de persoane, cunoscând profunde conotații de ordin social şi economic, demonstrând încălcarea profundă a drepturilor fundamentale ale omului şi devenind o problemă ce se agravează constant, fiind recunoscut ca una dintre cele mai grave forme ale criminalității organizate, cu factori multipli care o încurajează şi, de asemenea, cu efecte negative la nivelul individului sau al societății, fiind strâns legat de situația socio-economică complexă a țărilor de origine, dar şi de existența unei „piețe" (cereri) în țările de destinație.

Femeile, categoria de persoane cel mai des afectată de acest fenomen, sunt recrutate printr-o varietate de modalități şi exploatate pe piața prostituției sau a muncii la negru. Chiar dacă unele femei cunosc şi acceptă că urmează să se prostitueze, ele trebuie totuşi considerate victime ale traficului întrucât în toate cazurile sunt victime ale înşelăciunii din partea proxeneților, care le induc în eroare cu privire la condițiile activității pe care o vor desfăşura.

O dată recrutate, victimele sunt controlate prin diverse mijloace de coerciție, de la violențe fizice şi psihice până la crearea dependenței de droguri. Sunt şi alte

categorii de persoane, potențiale victime ale traficului de persoane şi aici se numără copiii şi/sau persoanele cu handicap locomotor ce sunt exploatați în furturi mărunte şi cerşit, întrucât legislațiile europene sunt încă extrem de permisive în ce ceea priveşte copiii.

Traficul de persoane nu se mai cantonează de multă vreme în zona prostituției organizate, care presupunea un acord de principiu al persoanelor traficate, bazat pe un discernământ minim, chiar dacă acesta nu înseamnă şi o reprezentare realistă a consecințelor acestui acord. Din ce în ce mai frecvent însă victimele acțiunilor de trafic sunt minori, fără apărare, fără discernământ, racolați pe stradă, încredințați uneori traficanților de proprii părinți sau de alte categorii de ocrotitori, transportați în țări unde sunt determinați să cerşească sau să comită infracțiuni, să se prostitueze sau să pozeze pentru amatorii de pornografie infantilă etc.

Oricât de crudă ar părea alăturarea celor doi termeni („trafic" şi „ființe umane"), ea este reală: ființele umane sunt reduse la condiția de „marfă", vândute şi revândute din ce în ce mai scump, ca simple obiecte şi exploatate.

Cunoscut şi sub numele de *sclavie modernă*, acest gen de trafic reprezintă o amenințare pentru libertatea, integritatea fizică, psihică şi viața celor care îi cad pradă.

În România, victimele sunt racolate cu predilecție din rândul fetelor cu vârste cuprinse între 14 şi 33 de ani. În majoritatea cazurilor, ele sunt forțate să accepte exploatarea sexuală dar şi alte forme de servitute.

Acest fenomen cunoaşte, în decursul evoluției sale, mai multe faze.

Prima verigă o reprezintă recrutarea. Acesta este momentul în care o persoană „binevoitoare" înşeală victima cu promisiuni mincinoase şi o determină pe aceasta să-şi dea acordul. Activitatea se realizează fie direct de către recrutor, fie prin intermediul anunțurilor din ziare, sub pretextul unor slujbe onorabile în străinătate, cum ar fi: baby-sitter, ospătăriță, menajeră, chelner, dansatoare în schimbul unor venituri importante într-o țară vest europeană (de obicei Italia, Grecia, Franța, Spania). Principalele cerințe se referă la aspectul fizic şi nu la pregătirea profesională şi nivelul educației, iar salariul oferit este cu mult mai mare decât ceea ce se poate câştiga în țară. Acest tip de recrutare profită de lipsa informațiilor asupra modalităților legale de a munci într-o țară străină. La nivelul populației, informațiile

asupra modalităților de verificare a companiilor autorizate să medieze forța de muncă în străinătate, asupra drepturilor pe care le au persoanele care lucrează, asupra documentelor şi procedurilor de părăsire legală a țării sunt reduse.

Anunțurile pot proveni şi de la agenții matrimoniale. Fetele părăsesc țara convinse că dincolo de graniță le va aştepta viitorul soț, persoană pe care cred că au văzut-o într-o fotografie sau cu care au corespondat pentru o scurtă perioadă de timp, care le va oferi o viață mai bună.

Există cazuri în care victimele sunt răpite de pe stradă, răpitorii profitând de cazurile în care tinerele au o situație materială modestă şi despre care dețin informații că provin din familii dezorganizate, contând pe faptul că nimeni nu se va interesa de dispariția lor. În aceste cazuri, recrutorul foloseşte violența încă de la început. Răpirile reprezintă o modalitate de recrutare mult mai rară decât falsele promisiuni de muncă, însă cu atât mai traumatizante pentru victime. În cazul răpirilor, posibilitatea de a trece granița în mod legal este scăzută, aşa că traficanții apelează la „călăuze" care, contra cost, facilitează trecerea frontierei ocolind punctele de control.

Urmează apoi transportul, care este organizat de către recrutor. Acesta are loc la scurt timp după obținerea acordului, astfel încât victima să nu aibă timp să se răzgândească.

A treia fază o reprezintă trecerea ilegală a frontierei, victima şi recrutorul fiind însoțite de către o călăuză.

Vânzarea este etapa în care victimele sunt transformate forțat în marfă, abia atunci conştientizând pericolul.

Exploatarea victimelor este faza în care acestea sunt supuse unor tratamente inumane şi exploatate sexual în regim de sclavie.

Traficantul face, la început, impresie bună. Nu îi lipseşte puterea de convingere şi povesteşte despre propria lui reuşită sau a altora care au plecat la muncă în străinătate. Poate fi bărbat sau femeie, posedă maşină, telefon mobil etc., fără a afişa neapărat bogăție.

Victima provine mai ales din oraşe mari, în care lipseşte sentimentul comunității, localizate în regiunile sărace ale țării. Este foarte probabil să fi suferit abuzuri în mediul în care trăieşte. Comunică foarte puțin cu familia şi are un sentiment scăzut de apartenență socială. Nivelul ei de educație nu depăşeşte, de

regulă, studiile liceale, grupul de prieteni îl evaluează în bani iar legătura cu Biserica este slabă. În schimb, are o dorință intensă de independență, în special financiară, ceea ce, împreună cu lipsa de perspective, îi alimentează dorința de a-şi căuta un loc de muncă în străinătate, unde crede că se poate realiza mai uşor decât în România. Crede poveştile de succes pe care le-a auzit despre persoane care s-au realizat din punct de vedere material în străinătate şi este gata să-şi asume riscurile pe care le implică decizia de a pleca peste hotare.

Uneori, victimele pot locui ceva timp în „adăposturi" (*sheltere*), adică locuințe protejate dar, de cele mai multe ori, ele se întorc în județele de proveniență şi beneficiază de consiliere externă, căci *sheltere* există decât în puține localități din țară.

Programele de reintegrare mai pot presupune şi terapie de grup, art-terapie, precum şi înscrierea la cursuri de calificare într-o meserie, pentru ca fetele să-şi poată găsi o slujbă.

Multe dintre victime reuşesc să se angajeze, dar angajatorii nu ştiu, de regulă, mai nimic despre trecutul lor.

Din cauza ignoranței şi a unei mentalități rigide, aceste femei pot fi confundate uşor cu prostituatele şi discriminate.

Fără să treacă dincolo de aparențe, oamenii care nu ştiu ce reprezintă cu adevărat traficul de carne vie şi că, practic, de o asemenea tragică experiență poate avea parte oricine (multe fete traficate erau virgine când au fost vândute) acuză inconştiența lor de a pleca în străinătate, „de a se arunca în necunoscut", cu speranța că vor duce o viață mai bună.

În cele mai multe cazuri, fetele au fost păcălite de falşi angajatori care le promiteau o slujbă decentă „afară" cum fi ar cea de menajeră, de baby-sitter, un job în domeniul turismului etc.

Principalul motiv pentru care sunt tentate să plece din România este sărăcia.

Cât despre campaniile antitrafic din mass-media, acestea au fost în număr mic şi s-au dovedit aproape inutile, impactul lor fiind foarte slab, mai ales în mediile de unde provin potențialele victime.

Teoretic, programele de reintegrare socială, locuințele protejate şi organizațiile neguvernamentale care se ocupă de astfel de cazuri ar trebui să le ajute pe victime să depăşească traumele şi să înceapă o nouă viață.

Totuşi, fetele nu pot fi obligate să primească asistență. Refuzul lor este datorat, de cele mai multe ori, intervenției familiilor.

O parte dintre fete sunt convinse de către managerii de la Organizația Internațională pentru Migrație să dea declarații la poliție despre ceea ce li s-a întâmplat, inclusiv date despre traficanți, în primele zile de la repatrierea lor.

De obicei, fetelor le este teamă de autorități, poate şi din cauza faptului că, în anumite țări unde au fost forțate să se prostitueze, unii polițişti corupți erau „mână în mână" cu traficanții.

Le este frică şi de un eventual proces în care va fi nevoie să joace rolul părții vătămate şi uneori nu se face diferența între victimă şi acuzat.

De aceea, este de preferat să dea declarații după o perioadă de asistență, pentru a putea depăşi şocul inițial şi a se simți pregătite pentru demersurile juridice.

Tot în această perioadă ar trebui să primească şi o consultanță juridică (teoretic gratuită şi asigurată de autorități prin lege dar, de regulă, oferită de către managerii de caz, psihologi sau asistenți sociali, în România simțindu-se nevoia consilierilor juridici în materie de trafic de ființe umane) în care să li se explice riscurile pe care şi le asumă, mai ales în cazul în care traficanții sunt încă în libertate.

Dacă persoanele care le-au vândut inițial făceau parte din anturajul femeilor sau, mai rău, chiar din propria familie, teama lor se poate transforma în teroare.

12. PENTRU „UN PUMN" DE BANI

Dramele pe care le-a aflat, relatate de victime ale traficului de ființe umane, transformate în cazuri pe care le-a investigat, l-au transformat pe Alin dintr-un tânăr visător într-un om matur, care trebuia să înțeleagă motivele ce au stat la baza deciziei victimelor de a da curs propunerii traficanților de a merge în alte țări, pentru a desfăşura diferite activități, sfârşindu-se rău, de fiecare dată, pentru persoanele care credeau că-şi pot rezolva problemele financiare peste noapte.

Ioana, o fată de 18 ani, înainte de a pleca în străinătate a lucrat la o fabrică de confecții din oraş, dar era nemulțumită deoarece câştiga foarte puțin. Era fascinată de

poveştile de succes pe care le auzea despre fete de vârsta ei, care plecau să lucreze în străinătate şi câştigau foarte mulți bani.

Într-o seară, Ioana fiind împreună cu o prietenă, Luminița, la discotecă au primit o ofertă de la Aurel M., o cunoştință din oraş, anume să plece în Grecia ca barmanițe şi „dame de companie", în nici un caz prostituție, urma doar să zâmbească frumos şi să creeze o atmosferă plăcută într-un local.

Ioana şi Luminița au acceptat şi au plecat împreună cu Aurel M., fără paşapoarte. Li s-a spus că li se vor face nişte „paşapoarte internaționale" la vamă, iar ele au crezut.

Cele două fete au fost duse şi cazate, pentru o noapte, la un hotel din Timişoara. Aici a apărut un sârb care era de fapt un intermediar. Negocierea dintre sârb şi Aurel M. a avut loc fără ştirea lor. A doua zi au plecat cu taxiul până la Stamora Moravița, unde le aşteptau două călăuze.

Au trecut ilegal frontiera, iar călăuzele au încercat să le violeze. Fetele s-au împotrivit. Erau speriate şi uimite. „Voi nu ştiți la ce vă duceți acolo?!", le-au întrebat călăuzele râzând. Abia atunci au înțeles ce li s-a întâmplat.

După ce au trecut granița, le-a aşteptat o maşină, cu noul lor patron. Au ajuns la Belgrad. Au încercat să evadeze, sărind din maşina oprită la un semafor şi au fugit haotic, debusolate. Câteva ore au bântuit pe străzile localității, au căutat sediul poliției dar nu l-au găsit.

Au fost recuperate de pe stradă de maşina traficantului şi duse în apartamentul său. Aici au stat două zile închise într-o cameră fără să mănânce nimic. În cele din urmă sârbul s-a întâlnit cu un traficant rus, la un restaurant unde le-a luat şi pe ele.

Au început negocierile.

Fetele au reuşit să fugă din nou, tot din maşină, au început să țipe pe stradă, provocând un adevărat scandal. Întâmplător trecea o maşină a poliției care s-a oprit şi le-a arestat, luându-le drept prostituate. Au fost conduse la sediul poliției, unde au relatat despre situația prin care au trecut. După lămuririle pe care le-au dat poliției sârbe, pentru a declanşa propria lor anchetă, Ioana şi Luminița au fost predate autorităților române, pentru continuarea cercetărilor, pe teritoriul statului român, stabilindu-se o relație de colaborare şi pe acest caz.

Investigațiile în cazul respectiv au fost continuate de poliția de la domiciliul victimelor şi al racolatorului, care în acel moment făceau cercetări cu privire la un caz similar, în care victimă era o altă fată, Rodica N.

Până la vârsta de 15 ani, Rodica N. fusese crescută de bunica sa. A terminat opt clase, dar nu a dat examenul de capacitate, căci bunicul i-a spus că altă şcoala nu-i mai trebuie. O persoană, pe care a cunoscut-o la discotecă, a întrebat-o daca nu vrea să plece în Grecia, să lucreze la un restaurant sau ca baby-sitter. A fost de acord.

Rodica N. a plecat cu respectiva persoană spre Timişoara, apoi a trecut ilegal graniţa cu Serbia. A ajuns în Belgrad la un bar, unde a fost prezentată patronului. Unul dintre patroni i-a dat un teanc de bani călăuzei şi aşa a înţeles că fusese vândută.

Au dus-o la barul de striptease unde „se dansa la bară". A avut un singur client, pe ceilalţi i-a refuzat, deşi i s-a spus că sub duşumeaua barului e îngropată o fată împuşcată şi că acolo ar putea ajunge şi ea.

În a zecea seară, o razie a poliţiei a salvat-o. A stat două nopţi la închisoare, după care a fost dusă la ambasadă, unde i s-a făcut paşaportul consular, reîntorcându-se în România.

La reconstituirea traseului s-a stabilit că locurile prin care a trecut Rodica N. erau aceleaşi cu cele pe unde trecuseră Ioana şi Luminiţa, iar persoana care o racolase era tot Aurel M.

Pe baza probelor strânse s-a reuşit trimiterea lui Aurel M. în judecată şi condamnarea acestuia.

13. CÂND TRAFICANTUL E RUDA DE SÂNGE

În anul 2003, în România, într-un sat giurgiuvean sărac de la malul Dunării, Tudoriţa C., în vârstă de 23 de ani, cu un nivel scăzut de educaţie, provenind dintr-o familie săracă, a considerat că-şi poate rezolva problemele financiare luând drumul străinătăţii.

Tatăl său era alcoolic şi violent. De la 14 ani, Tudoriţa era luată de diferite persoane pentru diverse activităţi în gospodărie, muncă pentru care era plătită. Tatăl îi lua toţi banii pe care îi câştiga şi-i dădea pe băutură.

Tudoriţa avea un unchi care tocmai se întorsese din Grecia. Acesta i-a propus să meargă împreună în această ţară, unde Tudoriţa ar urma să aibă grijă de o familie

de bătrâni, spunându-i că el se va ocupa de acte. Disperată din cauza sărăciei, fata a fost repede de acord, mai ales că avea încredere totală în unchiul său.

Au plecat împreună, Tudorița şi unchiul ei, cu maşina acestuia, spre Grecia. În Serbia, într-o parcare, unchiul ei s-a întâlnit cu un cetățean sârb. Tudorița aştepta în maşină. Atunci a văzut că pe maşină i se afişase un preț: 2500 de dolari şi şi-a dat seama că este vândută. După ce s-a încheiat târgul, sârbul a dus-o într-un oraş din Serbia, la un bar unde mai multe fete dansau topless.

I s-a spus că nu este bună pentru dans, fapt pentru care va merge în altă parte. Până la revânzare, Tudorița a stat închisă într-o cameră unde primea de mâncare un pachet de biscuiți pe zi. Curând au sosit potențialii cumpărători. A fost vândută destul de greu, deoarece era „o marfă speriată" şi nu vroia să se dezbrace în fața acelor necunoscuți.

Noul „patron" a dus-o la un hotel unde „se dansa la bară". Din nou, nu era potrivită pentru dans, căci nu ştia să meargă pe tocuri înalte, aşa că a fost iarăşi revândută. În total, în doi ani, a fost revândută de zece ori.

A zecea oară a fost cumpărată de unul dintre cei mai de temut traficanți macedoneni. Tudorița şi celelalte fete care lucrau pentru el nu primeau bani şi nici mâncare (uneori mai erau hrănite, din milă, de către clienți). Patronul le bătea cu un lanț gros din aur şi le amenința că dacă vor fi „obraznice" le va împuşca. Când erau bolnave, chema un doctor veterinar.

La un moment dat, patronul a început să fie implicat în nişte anchete ale poliției, aşa că s-a hotărât să le revândă pe fete. Pe unele le-a revândut, altele au reuşit să scape, printre care şi Tudorița. Aceasta s-a prezentat la Ambasada României de la Belgrad.

După doi ani de calvar, Tudorița s-a întors în România, în satul giurgiuvean, unde trăiesc părinții şi cei doi copii ai săi, fără niciun ban. S-a întors după o experiență cruntă, cu amintiri care o urmăresc şi noaptea, în somn.

Tudorița nu este decât una din miile de romance care au căzut victime traficului de carne vie. Unele dintre ele au deja probleme psihice sau medicale, traume şi sechele, simt că nu pot începe o nouă viață. Altele nu vor să se întoarcă la familiile lor, de cele mai multe ori foarte sărace sau dezorganizate, mai ales că

în multe dintre cazuri, fetele, cum este şi cazul Tudoriței, au fost vândute de propriile rude sau de prieteni apropiați. Singurul motiv al reîntoarcerii la familie a fost acela că avea două fetițe, una în vârstă de patru ani şi o altă fetiță pe care nici nu o cunoştea prea bine, căci Tudorița plecase cu unchiul său doar la patru luni de la naştere.

De acest caz a aflat şi Alin Pavel şi a mers la familia ei, acasă, să îi facă cunoscut faptul că statul român o poate ajuta să se reintegreze social, putând să urmeze o procedură.

Pentru victimele traficului de ființe umane există programe de reintegrare socială, prin care statul alocă o sumă de bani.

Timp de şase luni ele vor primi asistență medicală şi consultanță psihologică, socială, juridică. Victimele pot locui în „adăposturi", adică locuințe protejate, unde beneficiază terapie de grup, art-terapie, precum şi de înscrierea la cursuri de calificare într-o meserie, pentru ca persoanele traficate să-şi poată găsi o slujbă.

După ce a stat de vorbă cu Tudorița şi i-a prezentat drepturile de care poate beneficia, Alin a aflat că aceasta fusese traficată cu complicitatea propriului său unchi. Cu toate acestea, inițial, ea nu a dorit să dea nicio declarație la poliție.

Când a înțeles că ce a pățit ar mai putea să pățească şi alte fete, Tudorița a fost de acord să intre în programul de reintegrare socială şi mai apoi să dea şi declarația la poliție.

Urma să meargă la un adăpost social din Bucureşti, mai ales că nu i se făcuseră încă testele medicale. Fata ar fi putut avea probleme, ceea ce s-a şi dovedit mai târziu, deoarece, înainte de întoarcerea în țară, tocmai făcuse un avort.

Fetița cea mică se afla la un centru de plasament din Giurgiu, iar cea mare nu vroia să stea lângă ea pentru că nu petrecuseră mult timp împreună.

Alin a fost şocat de sărăcia şi de mizeria în care locuia familia respectivă.

De altfel, rudele Tudoriței erau considerate drept nişte paria ai micii comunități rurale, casa lor fiind izolată undeva, la marginea localității, o casă confecționată din chirpici. Era o locuință insalubră, lipsită de dotări minime.

Tudorița urma să rămână acasă o săptămână cu fetița cea mare, după care să meargă la sediul centrului de recuperare din Bucureşti.

Alin a întâmpinat probleme din partea familiei Tudoriței, care încerca să muşamalizeze vânzarea fetei de către unchi căci, considerau ei, dacă Tudorița nu merge la Bucureşti, nu mai avea cum să depună declarație împotriva fratelui mamei sale.

Nici nu putea să o oblige pe femeie să-şi părăsească familia, fără acordul ei, iar Tudorița era speriată de eventuale consecințe, pentru a lua o asemenea hotărâre.

Părinții Tudoriței s-au plâns lui Alin că nu au de nici unele, iar acesta s-a lăsat înduplecat de tânguielile lor, a scos din buzunar câteva bancnote şi le-a dat pentru a-şi cumpăra alimente. Mai mult pentru copil, pentru fetița de patru ani şi pentru Tudorița.

În următoarele zile, prin deplasări succesive la casa Tudoriței, prin hârtoapele şi praful din sat, Alin a reuşit să rezolve problema Tudoriței şi a fetiței sale mai mari, ducându-le în centre speciale, pe fiecare.

De aici, pe baza detaliilor oferite de către Tudorița, extrem de necesare desfăşurării anchetei, a început altă muncă. Datele adunate au dus la probarea activității infracționale a unchiului traficant, la prezentarea acestuia în fața instanței de judecată şi condamnarea sa cu pedeapsă privativă de libertate, pe măsura faptelor.

Cu destule astfel de familii, ca cea a Tudoriței, a intrat în contact Alin, dat fiind specificul muncii pe care o desfăşura. În câțiva ani a ascultat mai multe victime şi a luat cunoştință de dramele lor, s-a implicat profesional dar şi emoțional, deoarece pe lângă măsurile luate pentru depistarea şi tragerea la răspundere penală a traficanților a încercat să ajute familiile victimelor prin sfaturi, o vorbă bună, o pungă cu alimente, cu ce putea, încât se simțea de multe ori mai bătrân cu mulți ani decât avea în realitate.

A cunoscut şi persoane care au plecat în străinătate să-şi vândă trupul pentru a obține bani, în înțelegere cu indivizi care le promiteau că le uşurează demersurile datorită „relațiilor” pe care le au. Ulterior, aceste persoane erau înşelate cu privire la condițiile în care se derulase înțelegerea, erau sechestrate şi amenințate să practice prostituția sau să presteze diverse activități în folosul, în fapt, al traficanților de persoane.

Un astfel de caz era şi cel al Cameliei, care a fugit de cei care o țineau captivă, în Italia. Camelia nu a mai fost lăsată să meargă la şcoală de la vârsta de 13 ani, fiind constrânsă să practice prostituția de către propria ei mamă, o femeie violentă, alcoolică.

Tatăl Cameliei muncea pe la diverse persoane, cu ziua, pentru a câştiga un ban, e drept, insuficient pentru nevoile unei familii. Acesta, datorită problemelor pe care le avea, devenise obosit, dezinteresat de problemele familiei.

Mama Cameliei a pus la cale cu Marian T., un vecin din cartierul de la periferia oraşului Giurgiu, care se ocupa cu traficul de ființe umane, plecarea fiicei sale. I-au spus Cameliei că va merge într-un local din centrul Romei, în Italia, unde este numai lume selectă şi unde va câştiga bine. Mama ei a convins-o să se ducă să facă bani pentru Ionuț, fiul Cameliei.

Camelia şi cu încă o fată au plecat din Giurgiu, într-un autoturism condus de Marian T.. Au trecut prin Ungaria şi Austria, apoi, după două zile, au ajuns la o cabană de la marginea Romei, unde îi aşteptau doi bărbați. Camelia şi cealaltă fată au fost violate şi bătute de Marian T. şi de cei doi bărbați.

Cameliei i s-a dat ca perimetru o parcare de lângă cabană, păzită de proxeneți, şi i s-a ordonat să încaseze 50 de euro pentru 10 minute de sex. S-a împotrivit şi a fost lovită cu bestialitate. După câteva săptămâni a fost vândută la doi traficanți albanezi, care au bătut-o şi violat-o. Au ținut-o, pe ea şi pe alte cinci fete într-un grajd dezafectat, unde avea doar o pătură pe care să doarmă. Seara le duceau pe străzile oraşului, de unde li se dădeau clienți, fiind nevoite să facă mai multe şedințe de sex, pe câte 50 de euro.

Camelia a fugit într-o noapte în care proxeneții s-au îmbătat şi au lăsat grajdul unde dormeau fetele, nesupravegheat. S-a dus la Poliție şi a depus plângere, în final, împreună cu datele pe care le mai aveau organele de investigație s-a reuşit condamnarea traficanților. A fost adusă înapoi în România, încercând să-şi refacă viața împreună cu fiul ei de 4 ani, Ionuț.

Camelia nu va uita niciodată prin ce a trecut şi a ajutat pe parcursul anchetei, cu dezvăluiri din experiența sa neplăcută, dar a avut o singură rugăminte la Alin, să nu-i spună tatălui ei prin ce experiență neplăcută a trecut, pentru că tatăl ei e străin de realitate şi nu vrea să-l îndurereze.

14. CRIMA E DE-O VÂRSTĂ CU OMENIREA

Din punct de vedere istoric, se poate aprecia că fenomenul de crimă organizată s-a manifestat în societatea omenească încă de la începuturile acesteia. Formele violente de jaf şi piraterie ce intrau în preocupările unor grupuri organizate de indivizi le putem încadra la începuturile crimei organizate. Pirateria, banditismul, contrafacerea, frauda şi comerțul cu bunuri furate, precum şi oferta de produse şi servicii ilegale sunt tot atâtea activități la care iau parte adesea proprietarii de pământuri, comercianții etc.

Cei ce acționează sunt separatişti, naționalişti, anarhişti, fanatici religioşi, infractori de drept comun, ei comițând crima cu intenția de a teroriza un număr tot mai mare de oameni sau de a obține avantaje materiale, creându-şi astfel poziții după care să determine structurile puterii să cedeze în fața lor.

Criminalitatea, ca fenomen social a apăru, o dată cu formarea comunității umane arhaice. Nu se poate vorbi despre criminalitate anterior acestui fapt istoric, deoarece „acolo unde nu există morală şi norme, nu există nici crime”.

Deşi criminalitatea nu a fost studiată în mod ştiințific decât relativ recent (ultimele două secole), o largă paletă de izvoare situate pe întregul arc temporal al evoluției umanității relevă interesul pentru acest fenomen.

Cercetările ştiințifice efectuate întăresc ideea care susține că primele preocupări pentru pedepsirea unor comportamente individuale considerate periculoase au fost determinate de necesitatea autoprotejării comunității umane constituite în condiții naturale vitrege care le periclitau permanent supraviețuirea.

În mod normal, reacția grupului aflat în pericol, la adresa celor care prin comportamentul lor amplificau acea stare de risc, a fost foarte dură.

Prevenirea faptelor antisociale a fost deci, o preocupare veche a oamenilor, putând spune, fără a greşi, că prevenirea criminalității a apărut o dată cu prima pedeapsă din lume.

Problema criminalității a fost un deosebit interes pentru marii filosofi ai lumii antice, Socrate, Platon şi Aristotel, care au evidențiat importanța prevenirii faptelor antisociale.

Astfel, Platon (427–347 î.e.n.) este primul mare filosof al lumii antice care sesizează faptul că pedeapsa nu poate fi justificată prin ea însăşi ca reacţie la răul produs prin fapta prohibită, ci trebuie îndreptată către un scop care să constituie temeiul juridic şi filosofic al aplicării pedepsei. El afirma: „Acela care vrea să pedepsească în mod judicios, nu pedepseşte din pricina faptei rele care este un lucru trecut, căci nu s-ar putea face ca fapta să nu se fi săvârşit, ci pedepseşte în vederea viitorului pentru ca vinovatul să nu cadă în greşeală şi pentru ca pedeapsa lui să-i înfrâneze pe ceilalți”.

Ideea lui Platon a fost preluată de filosoful latin Seneca (4 î.e.n. – 65 e.n.) care spunea: „*Naum ut ait Platon nem prudens punit guia aeccatum est, sed ne pecetur*” („Căci, după cum spunea Platon, nici un om înțelept nu pedepseşte pentru că s-a săvârşit o faptă rea, ci pentru ca ea să nu fie repetată”). Tot Seneca spunea, referindu-se la importanța rolului preventiv al pedepsei, că „Cine nu pedepseşte faptele rele, le încurajează”.

La rândul său, Aristotel (384-322 î.e.n.) a reflectat asupra problemelor generate de sărăcie şi de mizeria socială. El afirma că „după cum omul este cea mai nobilă dintre ființe, în aceeaşi măsură, lipsit de lege şi dreptate, este cea mai rea dintre toate”.

Aristotel susține importanța rolului preventiv al pedepsei, afirmând că „o persoană comite o crimă atunci când nu se aşteaptă la nici o pedeapsă, ori atunci când avantajele obținute din fapta prohibită precumpănesc în fața pedepsei”.

De atunci, ideea prevenirii prin instituirea unor pedepse foarte severe s-a perpetuat până în prezent, putând spune că apogeul acestei idei a fost atins în perioada Evului Mediu, când inchiziția spaniolă a inventat cele mai înspăimântătoare forme ale pedepsei cunoscute în întreaga lume.

Prejudiciile imense pe care le implică săvârşirea unei infracțiuni, pierderi de vieți omeneşti, de bunuri, cheltuieli pentru organizarea descoperirii şi tragerii la răspundere, pentru executarea pedepselor de către cei vinovați şi pentru reintegrarea lor socială, dar şi redusa eficiență a acestor măsuri prin introducerea într-un mod viciat în afara controlului şi influenței autorităților, ceea ce conduce la sporirea pericolului social pe care-l prezintă persoana eliberată din penitenciar, au impus atenției necesitatea organizării unui sistem de prevenire a criminalității paralel şi totodată complementar celui existent până în prezent.

Cunoaşterea şi combaterea eficientă a criminalității obligă comunitatea internațională la concentrarea eforturilor şi la o abordare globală a problemei, după o strategie bine elaborată şi într-un cadru internațional organizat, instituționalizat.

15. VICTIMELE NEŞTIINȚEI

Unul dintre factorii care favorizează traficul de persoane constă în lipsa de informare la nivelul întregii societăți în raport cu această problematică, referitoare la riscurile şi situațiile traumatizante la care sunt supuse persoanele traficate şi, în acelaşi timp, la metodele uzuale ale traficanților de racolare a victimelor.

Metoda cel mai des întâlnită este cea a recrutării sub falsa promisiune a asigurării legale a unei ocupații bine plătite în străinătate, iar aceasta încă persistă, deoarece fetele recrutate au un nivel scăzut de instruire şi nu pot percepe inadvertențele din argumentele şi informațiile susținute de traficanți, nu sunt în măsură să ceară informații suplimentare dar, şi dacă ar face acest lucru, nu ar avea de unde să le obțină.

Un alt factor este nivelul redus al salariilor, care nu asigură un trai decent. De cele mai multe ori, aceste persoane, dacă îşi găsesc un loc de muncă, sunt angajate fără documente oficiale, „la negru”, fiind prost plătite de către patroni.

Conflictele armate şi instabilitatea politică sunt alți factori care au condus la apariția şi proliferarea traficului. Trecerea la economia de piață a condus la crearea unei stări de instabilitate economică la nivel național.

Violențele interreligioase şi instabilitatea politică, de asemenea, sunt generatoare de criminalitate.

În contextul actual, la nivel global există războaie civile în care sunt permise aproape orice practici, populația fiind înarmată „la liber”, copiii având acces foarte uşor la obținerea unei arme.

Copiii implicați în conflictele militare luptă în forțele guvernamentale (în țări precum Angola, Burandi, Ciad, Congo, Etiopia, Rwanda, Sierra Leone, Somalia, Iran, Irak, Israel şi teritoriile ocupate etc.), paramilitare (în Columbia, Mexic, țările din

fosta Iugoslavie, Algeria, India, Indonezia) sau în forțele de opoziție (în Peru, Angola, Congo, Sierra Leone, Somalia, Afghanistan, Iran, Irak, Israel, Liban, India, Indonezia, Myanmar, Pakistan etc.).

Internetul permite accesul la materiale pornografice, inclusiv cu minori. Resursele cele mai căutate şi probabil cele mai bogate în asemenea conținuturi sunt cele din camerele de conversații (chat-rooms), utilizatorii trebuind să fie însă familiarizați cu tehnologia specifică I.R.C.-ului (Internet Relay Chat). Acesta este, de altfel, sectorul în care rata succesului acțiunilor de represiune penală înregistrează cotele cele mai înalte. Particularitatea camerelor de conversație o constituie caracterul lor închis, accesul fiind permis doar pe bază de parolă. Probabil că această formă specifică de izolare a unei comunități de utilizatori în Internet tinde să afirme, în mod neîntemeiat, libertatea de exprimare. Este evident că interesul ocrotirii minorilor este, în acest caz, precumpănitor în raport cu protecția dreptului la liberă exprimare. Rigorile camerelor de conversație şi izolarea lor deliberată încurajează, pe de altă parte, promovarea formelor extreme de pedofilie şi pornografie infantilă.

Nu de puține ori, utilizatorii aflați în căutarea conținuturilor de pornografie adultă sunt surprinşi să constate că în spatele titulaturilor unor resurse pe care le accesează (denumiri de pagini Web şi adrese U.R.L. «Uniform Resource Locator») şi care, altminteri, nu sugerează pornografia infantilă, se găsesc tocmai materiale pornografice cu minori. Aceasta este o modalitate pe care deținătorii unor asemenea resurse o practică intens, cu scopul de a deturna traficul electronic către site-urile proprii, prin stârnirea curiozității utilizatorilor. În felul acesta, se creează o bizară suprapunere între elemente ale pornografiei infantile şi cele ale pornografiei adulte, care devine intolerabilă chiar şi pentru reprezentanții celei din urmă.

Pe Internet există cataloage care propun copii spre adopție, cu posibilitatea de a-i alege în funcție de caracteristici ca: țară de origine, culoarea pielii, sexul, vârsta, culoarea ochilor sau religia copilului. Paginile de Internet ale fundațiilor şi asociațiilor care se ocupă cu adopțiile internaționale abundă de fotografii din mai multe unghiuri ale copiilor, iar fotografiile pot fi mărite cu un simplu click.

Din analiza fenomenului adopțiilor ilegale a reieşit faptul că vânzarea copiilor se face de către familiile modeste şi cu mulți copii, care în acest fel obțin foloase materiale importante. Întrucât majoritatea părinților copiilor au un nivel de instrucție

scăzut, pentru realizarea procedurii adopțiilor au apărut anumiți intermediari, care, în schimbul unor importante sume de bani primite de la cetățenii străini interesați în adoptarea unor copii din România, şi-au organizat adevărate rețele pe teritoriul țării.

În multe cazuri, scopul pentru care au fost adoptați copii a fost acela de a le fi prelevate organe. Traficul de organe poate îmbrăca forme dintre cele mai grave. Copiii, câteodată chiar nou-născuții, sunt vânduți în acest scop. Spre exemplificare, Poliția italiană a arestat, în urmă cu câțiva ani, patru ucraineni învinuiți că făceau parte dintr-o rețea internațională de trafic de organe provenite de la nou-născuți. Un bărbat şi trei femei au fost arestați, una dintre femei dând naştere cu câteva zile mai devreme unui copil destinat vânzării ilegale. Traficanții au fost reținuți în momentul în care se pregăteau să vândă copiii polițiştilor sub acoperire infiltrați, pentru suma de 50.000 dolari.

Fenomenul traficului de organe, țesuturi şi celule de origine umană nu atinge doar țările în curs de dezvoltare, dar şi țările industrializate. Într-o astfel de situație, în Irlanda, 32 de spitale publice şi private au fost închise pentru desfăşurarea unor activități ilicite de trafic de organe de la copiii internați în acele clinici. Aceste spitale au recunoscut că au prelevat organele de la copiii decedați, pentru a fi vândute laboratoarelor farmaceutice.

Traficul de organe umane, în special traficul de rinichi s-a dezvoltat în Irak, ca o consecință dezastruoasă a războiului din acea zonă. Mulți irakieni aflați în şomaj şi care trăiesc în mizerie fac pasul şi intră în acest cerc vicios reprezentat de comerțul cu organe umane. Principalii beneficiari, în afara traficanților, sunt irakienii suficient de bogați să cumpere un rinichi, dar şi turiştii străini atraşi de prețul relativ redus al organelor (2.000–3.000 dolari pentru un rinichi). Donatorii provin într-un procent de 90% din cartierele sărace ale Bagdadului, în special din cartierul Sadr, unul din cele mai sărace. Medicii, care în general nu sunt de acord cu această formă de trafic, nu pun însă întrebări atunci când un donator se prezintă la spital însoțit de beneficiarul transplantului.

O persoană poate deveni toxicomană dacă nu ştie nici măcar noțiunile de bază referitoare la droguri, în special privind efectul acestora şi provocarea de dependență. Dacă persoana nu cunoaşte aceste lucruri, atunci cu siguranță va încerca drogul şi va constata cu entuziasm că efectele sunt foarte plăcute cel puțin la început, după care va

dori să mențină cât mai mult starea de extaz şi va continua consumul, devenind dependent.

Informațiile cu privire la efectele nocive ale consumului trebuie transmise cât mai repede posibil şi în cât mai multe zone, de preferat în toate zonele locuite, astfel încât oamenii, încă de copii, să conştientizeze pericolul la care se pot expune sau îi pot expune şi pe alții. Chiar şi în zilele noastre există păreri cum că anumite droguri, cum ar fi marijuana, nu au efecte nocive, păreri care au fost catalogate drept informații false, în urma unor cercetări aprofundate care au demonstrat că toate substanțele psihotrope interzise de lege au efecte mai mult sau mai puțin devastatoare, care vor apărea mai devreme sau mai târziu.

16. S-AU TREZIT VÂNDUTE CA LA TÂRG

Într-una din zilele începutului de vară a anului 2004, Alin a aflat despre faptul că pe raza localității unde-şi desfăşura activitatea şi-a făcut apariția Anda C., o tânără, care a fost plecată mai mult timp în străinătate, unde a practicat prostituția.

În urma documentării, a aflat că aceasta fusese racolată, în cursul anului 2003, în vederea exploatării sexuale în Spania, de către Aurel U., un tip din Brăila, pe care l-a cunoscut la o petrecere. În cursul aceluiaşi an au mai fost racolate şi numitele Aurelia D., Alexandra M., Mădălina P. şi Violeta H.

În luna septembrie 2003, Aurel U. i-a procurat minorei Anda C. paşaport după care a predat-o unui anume Gelu, pe care Aurel U. l-a recomandat ca fiind şoferul său. În microbuzul cu care venise Gelu, mai erau încă cinci fete, respectiv Aurelia D., Alexandra M., Mădălina P., Violeta H. şi Ana-Maria C. Gelu le-a transportat până la Gara de Nord, în Bucureşti, unde le-a procurat bilete de călătorie pentru ruta Bucureşti – Arad. Pe timpul deplasării cu trenul, Ana-Maria C. a avut asupra ei sume de bani şi actele celorlalte. Au coborât în stația C.F.R. Arad, după care s-au dus la sediul unei firme de transport. La firma respectivă li s-au eliberat asigurările, s-au urcat într-un autocar, după care au trecut prin punctul de frontieră Nădlac, cu direcția Spania. Au ajuns în localitatea Algeciras, unde au fost aşteptate de către un bărbat

care s-a prezentat cu numele de „Giany”. Au fost duse în clubul „Los Lagos” din Algeciras, unde li s-a impus un program de către „Giany”, de a se prostitua, în fiecare seară, până în jurul orelor $02^{\underline{00}}$–$03^{\underline{00}}$ noaptea, când îi predau lui „Giany” sumele de bani rezultate din activitatea de prostituție prestată de către acestea. Aveau închiriată o cameră în vecinătatea clubului.

Pe toată perioada, Ana-Maria C., prostituată mai veche, un fel de „veterană” care avea anumite beneficii, a avut ca sarcini supravegherea persoanelor traficate şi de a ține evidența banilor pe care acestea îi încasau, orice neregulă aducându-i-o la cunoştință lui „Giany”.

Cele cinci fete traficate au predat lui „Giany”, în totalitate, sumele de bani pentru acoperirea cheltuielilor privind eliberarea paşapoartelor şi pentru transport.

Periodic erau amenințate telefonic de către Aurel U., care vroia bani mai mulți din activitatea de prostituție, altfel o vor păți rău de tot.

Sumele de bani rezultate din activitățile de prostituție ale celor cinci persoane traficate au fost expediate lui Aurel U. de către „Giany”, prin Western Union.

Într-o noapte, s-a desfăşurat o razie a poliției, iar cele cinci fete au fost ridicate din zona de unde îşi racolau clienții. După ancheta din Spania, le-au fost eliberate de către Ambasada României din Paris, titluri de călătorie, fiind returnate prin Punctul de Trecere a Frontierei Aeroport Internațional „Aurel Vlaicu” – Bucureşti-Băneasa. Astfel, Anda C. a ajuns din nou acasă.

Alin stătea pe gânduri şi nu ştia de unde să înceapă. Avea un coleg de promoție care lucra în Punctul de Trecere a Frontierei Aeroport Internațional „Aurel Vlaicu”, pe unde fusese returnată Anda C. Acesta i-a spus că a mai auzit şi el numele de Aurel U., tot de la nişte fete care au fost returnate.

Cu aceeaşi cursă cu care fusese returnată din Spania Anda C., a fost returnată şi Mioara M.. Aceasta l-a cunoscut pe Aurel U. în decembrie 2002, aflându-se în discoteca „Millenium” din Brăila, care i-a promis că o va angaja ca dansatoare în Spania, dacă aceasta îi va da jumătate din banii câştigați.

Mioara M. a fost de acord, astfel că numitul Aurel U. a cumpărat bilete de călătorie pentru ea şi pentru încă o fată, numita Ioana C.

Cele două, Mioara M. şi Ioana C. au ieşit din țară prin Punctul de Trecere a Frontierei Aeroport Internațional Bucureşti – Henri Coandă, în direcția Italia, cu avionul AZM, de unde au luat altă cursă în direcția Spania.

Ajunse în Spania, au mers la clubul „Estark 92” din localitatea Malaga, unde urmau să locuiască şi să lucreze ca dansatoare, însă a fost obligată să se prostitueze în folosul lui Aurel U., de către numita Ioana C. care, la rândul ei, se prostitua şi ea. Banii obținuți pe urma practicării prostituției erau strânşi de Ioana C. şi trimişi prin poştă zilnic numitului Aurel U.

Ioanei C. îi era frică de Aurel U., frică transmisă şi Mioarei M., deoarece le-a amenințat că dacă nu lucrează pentru el le omoară pe ele şi membrii familiilor lor.

În cursul anului 2003, Mioara M. şi Ioana C. au revenit în țară, pentru a nu depăşi termenul de şedere în străinătate, fiind trimise înapoi în Spania.

S-au mai prostituat în Spania până la începutul verii anului 2004, când au fost descoperite şi returnate de către autoritățile spaniole.

În luna lui mărțişor a anului 2005, Raluca N., o tânără dintr-un sat brăilean, care tocmai serbase majoratul şi vroia „să fie pe banii ei”, amețită de promisiunile lui Aurel U. că îi va găsi un loc de muncă în Spania, ca femeie de serviciu într-un restaurant, a cedat şi a crezut în vorbele acestuia.

Raluca N. a părăsit domiciliul părinților fără ştirea acestora, fiind aşteptată de către Aurel U., la ceas de seară, pe o stradă din satul natal. Au plecat împreună, cu autoturismul proprietate personală a lui Aurel U., marca Opel Vectra, de culoare albă. Cei doi, Aurel U. şi Raluca N. s-au cazat, rămânând peste noapte în stațiunea „Lacu Sărat”. Dimineața, în jurul orelor 04.00 au plecat în municipiul Brăila, în zona Bariera Călăraşilor, unde s-au întâlnit cu numitul Gelu. De aici, Raluca N. s-a îmbarcat în autoturismul lui Gelu şi împreună au plecat către Aeroportul Internațional Henri Coandă – Bucureşti.

După ce au ajuns la aeroport, Gelu i-a înmânat numitei Raluca N. suma de 700 euro, spunându-i că aceştia reprezintă banii pe care trebuia să îi prezinte organelor de poliție în punctul de frontieră pentru îndeplinirea condițiilor legale de ieşire din țară. De asemenea, cu aceşti bani, Raluca N. urma să-şi cumpere unele articole vestimentare şi cartele telefonice pentru a ține legătura cu Aurel U.

Înainte de îmbarcarea la bordul cursei aeriene, Gelu i-a adus la cunoştință faptul că la sosirea la Barcelona, va fi aşteptată de o anume „Nina”, cunoştință de-a lui care se afla de mai mult timp în Spania.

După ce a ajuns în Barcelona, conform înțelegerii anterioare, Raluca N. a fost aşteptată de „Nina”, care i-a cerut paşaportul şi suma de 700 euro, după care a condus-o în clubul „Lady Dallas”, din localitatea La Jonquera.

Ajunsă în acest club, Raluca N. a fost înştiințată de către „Nina” cu privire la activitatea pe care urma să o presteze în acest club şi anume prostituția.

„Nina” i-a adus la cunoştință faptul că în cele din urmă va trebui să accepte practicarea prostituției, dându-se ca exemplu pe ea şi pe alte fete din club care practicau prostituția, câştigând sume mari de bani. La solicitarea lui Raluca N. de a lua legătura telefonic cu părinții săi, „Nina” i-a răspuns că pentru a avea acest privilegiu va trebui mai întâi să se prostitueze pentru a câştiga bani.

Neavând altă soluție pentru a putea da telefon în țară, Raluca N. a fost nevoită să întrețină raporturi sexuale cu un cetățean spaniol, contra sumei de 50 euro. Ulterior, aceasta l-a contactat telefonic pe Aurel U. rugându-l să facă tot posibilul pentru a o readuce în țară, în caz contrar urmând să ia legătura cu părinții ei care l-ar fi denunțat organelor de poliție că desfăşoară activități de proxenetism. Acesta nu a dat curs rugăminților ei şi a sfătuit-o să rămână în club să câştige bani, pentru ca acesta să îşi recupereze măcar suma de 1000 euro cheltuită cu ocazia plecării ei în Spania.

În cele din urmă, Raluca N. a luat legătura telefonic cu mama sa, pe care a anunțat-o că se afla în Spania, într-un club de noapte, spunându-i că a fost înşelată de Aurel U., care i-a promis că-i va găsi un loc de muncă în această țară. După convorbirile telefonice purtate de către Raluca N. cu mama, Aurel U. a aflat şi a sunat-o pe tânără, amenințând-o cu moartea, în cazul în care nu îşi va recupera suma de 1.000 euro.

În cele din urmă Raluca N. a părăsit clubul „Lady Dallas”, îndreptându-se cu un taxi către localitatea Figueras, unde a stat timp de două luni, prestând diverse munci ocazionale pentru a strânge banii necesari pentru reîntoarcerea în țară.

Raluca N. a ținut legătura cu mama sa, iar aceasta a anunțat organele de Poliție române care au comunicat organelor de Poliție spaniole despre acest caz, au localizat-o şi după efectuarea procedurilor de rigoare au returnat-o în țară, după trei luni de coşmar.

Cele trei cazuri au fost conexate, reuşindu-se în final probarea activității infracționale şi condamnarea numitului Aurel U. şi a complicilor săi.

Cu o cursă a companiei Club Air, din Italia a fost returnată la începutul anului 2005, pe aeroportul Aurel Vlaicu – Bucureşti-Băneasa, pentru şedere ilegală, numita Ligia T.

Aceasta, aflându-se în cursul lunii august 2004 la bunici, într-un sat doljean, s-a întâlnit cu numitul Niculae Z., care i-a promis că o va ajuta să se angajeze ca baby-sitter sau menajeră în Italia, deoarece are mulți prieteni acolo şi îi pot găsi foarte uşor de lucru. Fiind de acord, la sfârşitul lunii, Ligia T. a plecat din țară împreună cu Niculae Z. şi cu un anume Virgil, cu autoturismul. Au ajuns în Bolognia – Italia, unde s-au despărțit de Virgil. S-au dus în cartierul Calderara di Reno, unde Niculae Z. avea închiriată o locuință. Niculae Z. nu i-a găsit nimic de lucru, aşa cum i se promisese, motiv pentru care Ligia T. a fost forțată să se prostitueze, pentru ca Niculae Z. să-şi recupereze banii cheltuiți pe transport, cazare şi masă.

S-a prostituat până la începutul anului 2005, când a fost vândută pentru suma de 2.500 euro unui albanez, proxenet, poreclit „Piedone", care mai avea şi alte fete române pe care le exploata. Aşa a aflat Ligia T. că ea nu era prima fată vândută de Niculae Z. Acesta, împreună cu Virgil mai vânduseră albanezului încă trei fete, pe care le-a cunoscut în aceleaşi împrejurări, pe Viorica H., Dorina N. şi Luminița D.

Norocul acestora a fost o razie a carabinierilor care, după investigațiile normale şi necesare care au condus la prinderea celor implicați, în final le-au condus la aeroport şi le-au urcat în avion, trimițându-le în țară.

17. CRIMINALITATEA, UN FLAGEL

Caracteristica principală a organizațiilor ce aparțin crimei organizate este aceea de extindere a sferei de dominație în afara teritoriului național, în vederea asigurării unui profit maxim, asemenea companiilor transnaționale. În acest sens, remarcăm mobilitatea mai mare a acestor structuri informate, în comparație cu structurile legal constituite, avantajate de lipsa granițelor, a barierelor birocratice şi formalităților de orice fel.

În general, astfel de organizații îşi desfăşoară activitatea cu eficiență maximă, după modelul companiilor multinaționale, servindu-se de toate

oportunitățile pe care le oferă mediul social, progresul tehnologic şi carențele sistemului de autoapărare a societății, în acest sens, reprezentanții crimei sunt interesați să beneficieze de cele mai noi descoperiri ştiințifice şi îşi adaptează structurile în funcție de acestea.

Crima organizată constituie unul dintre cele mai grave fenomene cu care se confruntă în prezent comunitatea internațională, aceasta presupunând derularea unor acțiuni criminale mult mai periculoase decât cele obişnuite, bazate pe recrutarea de persoane specializate în diverse domenii de activitate, utilizarea tehnologiei moderne, o anumită continuitate în sistemele de operare, strategii la nivel internațional de natură a amenința nu numai viața şi integritatea persoanelor, dar şi stabilirea națiunilor.

Internaționalizarea fenomenului crimei organizate a fost favorizată şi este încă favorizată de caracterul geografic limitat al legilor elaborate, în scopul combaterii acestora, precum şi datorită disfuncționalităților dintre legile naționale şi procedurile internaționale privind strângerea probelor, reținerea şi condamnarea infractorilor din acest domeniu.

Criminalitatea reprezintă un flagel al acestui început de mileniu, iar prin amploarea şi diversitatea manifestărilor sale a dobândit un caracter aproape global, extins la scara întregii planete. Manifestările sale cotidiene, adeseori în forme disperate de terorism sălbatic, rezultând un număr mare de victime nevinovate şi distrugeri materiale, oferă o imagine apocaliptică şi creează o psihoză generalizată de teroare.

În concepția specialiştilor din țările unde crima organizată are rădăcini adânci şi se manifestă pregnant în viața de zi cu zi, aceasta este definită prin existența unor grupuri de infractori suprastructurale, în ideea înfăptuirii unor activități ilegale conspirate, continue şi relativ complexe, având drept principal scop obținerea de profituri ilicite, la cote foarte ridicate.

În decembrie 2000, preşedinția Statelor Unite ale Americii concluziona: „În anul 2010 lumea va asista probabil la apariția statelor criminale, a căror funcție va fi susținerea infractorilor. Pătrunderea lor în comunitatea internațională va submina finanțele şi comerțul mondial, şi va reduce la zero eforturile de cooperare internațională în domeniul luptei împotriva criminalității”.

Crima organizată modernă este prezentată pretutindeni, sub diverse forme, în funcție de tradiții, condiții economice şi politice specifice şi de tipul de activitate şi afaceri implicat, angajându-se în toate tipurile de tranzacții sau trafic, legale sau ilegale, cu mențiunea să fie profitabile şi să ofere posibilitatea investirii banilor câştigați pe căi ilegale. Migrația ilegală, traficul de persoane, traficul de armament, droguri, corupția, nu pot fi văzute la dimensiunea lor reală, deşi virtual, sunt prezente pretutindeni.

Formele moderne ale crimei organizate reprezintă un atac la adresa economiei şi democrației oricărui stat al lumii. Ele pot pune în pericol atât statul, cât şi economia acestuia. De aceea, toate țările trebuie să ia în mod organizat măsuri preventive corespunzătoare.

Amploarea pe care o cunoaşte criminalitatea internațională şi faptul că aceasta a afectat toate statele globului le-a determinat pe acestea să dezvolte colaborarea internațională în eradicarea acestui fenomen. Cunoaşterea şi combaterea eficientă a criminalității obligă comunitatea internațională la concentrarea eforturilor şi la o abordare globală a problemei, după o strategie bine elaborată şi într-un cadru internațional organizat, instituționalizat.

O importanță esențială pentru determinarea caracterului internațional al unei fapte penale o are personalitatea infractorului. Din acest punct de vedere, un răufăcător, care a comis fapte ilegale pe teritoriul unui stat şi se refugiază pe teritoriul altui stat ori care a comis acelaşi gen de fapte (sau diferite) pe teritoriul mai multor țări, este un infractor internațional.

Nevoia de spălare a câştigurilor ilicite şi de investire a veniturilor provenite din activități criminale au dus la internaționalizarea crimei organizate. Având în vedere expansiunea internațională a crimei organizate, pentru combaterea acesteia este necesară o concentrare a eforturilor mai multor state dintr-o anumită regiune geografică sau din zone diferite.

Nicio operație de amploare de spălare a banilor nu poate avea loc fără a folosi bănci şi societăți financiare din diverse țări, preponderent europene. Investițiile se fac cu precădere în Europa, America de Sud şi Canada.

Preponderența finanțelor, realizate prin acțiuni criminale, în economia legală, a influențat şi economia mafiotă. Marile organizații criminale sunt capabile să combine crima cu investițiile financiare sofisticate.

Comunitatea internațională a fost pusă în fața unei economii „subterane” de mare anvergură, caracterizată prin infiltrarea pieţelor economico-financiare de către structurile criminale în încercarea acestora de a prelua controlul asupra unor importante sectoare economice interne şi internaționale. Procesul este vast, bazat pe tranzacții financiare globale în continuă creştere.

Ludovic François afirma, în lucrarea „Criminalité financier: „Este creată deja o mare confuzie între banii murdari şi economia legală, cangrenă care s-a instalat de mult timp. Răul este profund şi dificil de tratat. Deşi este dificil să cuantificăm activitățile de natură subterană, se estimează că se depăşeşte 1.000 miliarde de dolari. Cooperarea judiciară între state este haotică, iar acțiunile de demantelare a rețelelor criminale sunt excepții în comparație cu volumul afacerilor ilegale.”

Transnaționalizarea celor mai mari bănci, eliminarea restricțiilor şi a controlului asupra investițiilor străine, dezvoltarea tehnologiei electronice de transmitere a informațiilor financiare constituie o parte din cei mai importanți factori ce determină creşterea acestei imense mase monetare speculative. Amploarea acestui fenomen cât şi complexitatea lui sunt de natură să descurajeze orice încercare de control statal şi creează condițiile propice de marcare a banilor proveniți din afaceri ilicite precum traficul de droguri, arme, persoane, carne vie, cu autoturisme de lux furate, escrocherii, cămătă, taxă de protecție etc.

Grupurile criminale acumulează venituri substanțiale pe care în mod frecvent le folosesc pentru a penetra şi controla organismele legale.

În arsenalul acestor grupări infracționale se regăsesc, în diferite proporții: folosirea violenței, şantajul, coruperea oficialităților publice şi chiar acțiuni aparent legale, dar care urmăresc scopuri cu caracter delictuos. Corupția creează un climat propice de complicitate, încurajează camuflarea, asigură criminalilor condiții ca să-şi atingă scopurile cu mai puține riscuri şi subminează instituțiile din chiar interiorul lor. Corupția este un fel de cost de producție pentru serviciile sau înlesnirile ilegale prestate. Prin corupție, arma cea mai teribilă şi perfidă, crima organizată urcă spre vârfurile societății, cuprinzând instituții vitale ale statului, sugrumând libertatea şi independența acestuia, punând în pericol siguranța sa.

Corporația criminală este alcătuită din toate bunurile şi serviciile antrenate în scopul desfăşurării unei afaceri ilegale. Bunurile pot fi atât ilegale (arme) cât şi legale

(computere). Organizațiile criminale sunt alcătuite din oameni care dispun de mari sume de bani şi de relații în multe sfere ale societății.

Serviciile pot fi legale sau ilegale precum traficul de persoane (imigrare, prostituție), trafic de droguri tari şi uşoare, trafic de arme, speculă, transport rutier, folosirea frauduloasă a fondurilor U.E., contrabandă cu țigări şi tutun, traficul internațional de automobile furate, jocuri de noroc, furtul obiectelor de artă şi arheologie, activități bancare şi financiare, fraudă cu cărți de credit, comerț cu animale rare, licitații publice, servicii publice, construcții de clădiri, investiții în bunuri imobiliare, activități agricole, strângere de fonduri prin speculă sau camătă, catering, baruri, restaurante, hoteluri, localități turistice etc.

Organizațiile criminale constituite pe teritoriul unei țări îşi formează, de regulă, legături cu indivizi afacerişti sau chiar grupări din alte țări, dispuse într-o anumită zonă geografică, îşi internaționalizează acțiunile criminale după anumite strategii bine conturate.

Escrocarea forței de muncă, traficul de droguri, jocurile de noroc, camăta, omorul, răpirea de persoane, şantajul, prostituția, contrabanda, contrafacerea şi plasarea mijloacelor de plată false, corupția, reprezintă capitole de bază ale activităților criminale, profiturile fiind canalizate spre alte afaceri legitime, prin sisteme complicate de spălare a banilor.

Crima organizată în multe state constituie „cancerul" perfect care vlăguieşte puterea societății, amenință integritatea guvernelor, determină creşterea taxelor ce se adaugă la prețul mărfurilor, periclitează siguranța cetățenilor, agenților economici aflați în competiție, controlează prin forța banului. Sindicatele au o puternică influență politică şi economică prin infiltrarea în diferite afaceri legale.

Actuala realitate economică şi politică mondială postulează cu hotărâre înlocuirea vechiului sistem de relații întemeiat pe forță, dominație şi dictat, cu o democrație reală şi autentică, bazată pe respectul suveranității şi egalității tuturor națiunilor.

Amploarea pe care o cunoaşte criminalitatea internațională şi faptul că aceasta a afectat toate statele globului le-a determinat pe acestea să dezvolte colaborarea internațională în eradicarea acestui fenomen.

18. „DUELUL” ANCHETATOR – ANCHETAT

Rezolvarea unor cazuri importante de criminalitate organizată şi terorism nu este posibilă fără ca anchetatorii să nu aibă „în spate” o bogată experiență, „fler”, abilități profesionale cultivate şi dezvoltate. Cel care efectuează investigații în cazuri de criminalitate organizată, în afară de pregătirea profesională, fără „ceva-ul” nativ, fără „miros”, abilități care să fie în firea lui, „să simtă infractorul”, nu ar face față atunci când pătrunde pe teritoriul unei astfel de lumi şi de unde trebuie „să extragă” infractorul pentru a fi pedepsit.

Cei care şi-au epuizat toate rolurile cu care au apărut la televizor şi consideră că este şansa lor să joace roluri de polițist nu prea se potriveşte atitudinea lor jalnică, şi o față de aceeaşi factură, cu adevăratul polițist român. Aceşti „actori” ar trebui să fie conştienți de faptul că în dorința lor disperată de a interpreta un rol şi de a obține nişte bani, a se prostitua în fapt, nu fac decât să aducă atingere autorității statului, reprezentată de polițist şi să creeze în mintea unor necunoscători o falsă imagine. Apoi, aceşti pamfletari se îngrijorează, ca şi alți cetățeni normali, aflând, din emisiunile difuzate la televizor, că există clanuri interlope în România, că fenomenul scapă de sub control, că tinerii îmbrățişează un stil de viață mai nonconformist spre violent. Vedem profesori agresați în şcoli şi că sunt prea multe spargeri de locuințe, de instituții bancare, case de schimb valutar etc.

Au idee ce înseamnă săptămâni şi luni de zile lipsă de lângă familie, nopți nedormite, zile şi nopți de anchete, audieri, investigații, că „ai sărit peste mese”, dar îți dai seama de aceasta doar când „te pricopseşti” cu un ulcer, că nu ai comunicat suficient cu copilul, nu i-ai cunoscut aşteptările şi că e prea târziu să recuperezi, că nu mai ştii când e weekend şi când este zi lucrătoare.

Dar rămâi cu sentimentul datoriei profesionale împlinite, că eşti important pentru societate, că din salariul lăsat soției sunt asigurate cele necesare traiului, unui confort decent, plata şcolii copilului etc., pretenții minime, iar cei care nu şi-au identificat vocația în viață calculează salariul polițistului plus alte beneficii imaginate.

Cei care să grăbesc să discute doar salariul polițistului, pe care-l consideră mare, să îmbrace uniforma, şi nu-i uşor deloc, să afle de toate privațiunile vieții de polițist, zile şi nopți de misiune, de frig, de cald, de risc, de stres etc., cu care cei din branşă nu se laudă, şi atunci salariul de polițist va fi considerat, totuşi, mic. Dacă îl calculează doar stând în fața televizorului sau citind ziarul şi asimilează informația aşa cum o primesc, fără a face efortul unei minime analize, atunci salariul de polițist este mare.

Problema nu e acolo, ci ea trebuie căutată în altă parte, iar rezolvarea stă şi în puterea lui, a cetățeanului, pentru că întregul e construit din bucăți, iar fiecare este important în societatea unde trăieşte şi se dezvoltă.

Fără norme de drept şi fără oameni, profesionişti, aflați în slujba legii şi a societății implicit, ar fi haos. Anchetatorul, de la învestirea sa cu atribuții de cercetare a unei infracțiuni, are o muncă deosebit de complexă, bazată pe o planificare strategică, pe care trebuie să o parcurgă pas cu pas, cu răbdare şi tact.

Un bun ofițer judiciarist trebuie să stăpânească „jocul", pentru că în cadrul anchetei se naşte „un duel" între anchetator şi anchetat, să „citească gândul", să sesizeze sentimentul de vinovăție prin intermediul stărilor emoționale a anchetatului, prin accelerarea şi dereglarea ritmului respirației, dereglarea emisiei vocale, stări provocate de tensiunea psihică creată în urma audierii, alternanței întrebărilor într-o ordine logică. Trebuie să aibă capacitatea de a studia mimica şi gestica pe fond de agitație.

Audierea unor persoane, având diferite calități, ce au legătură cu săvârşirea unei infracțiuni, este activitatea procesuală şi de tactică criminalistică îndeplinită de către organul de urmărire penală, extrem de importantă, în scopul stabilirii unor date cu valoare probatorie, necesare pentru aflarea adevărului în cauza care face obiectul cercetării penale.

De aici derivă importanța deosebită a activității respective, deoarece în cadrul acesteia se pot face mărturisiri, complete sau parțiale, cu privire la infracțiunea săvârşită şi la circumstanțele legate de comiterea ei (participanți, metode de săvârşire şi ascundere a faptei, bunuri sau valori sustrase etc.), ce contribuie la soluționarea cauzei.

Pentru aflarea adevărului, organul de urmărire penală are un rol activ pe parcursul desfăşurării cercetărilor, în sensul de a verifica probele şi de a le corobora

cu alte probe şi mijloace de probă aflate în dosarul cauzei, adună probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea învinuitului sau inculpatului, chiar dacă acesta îşi recunoaşte faptele. Până la stabilirea vinovăției operează principiul prezumției de nevinovăție.

Obținerea unor declarații complete şi sincere, utile cauzei, depinde de abilitățile investigatorului, ținându-se seama de particularitățile fiecărei infracțiuni în parte, de împrejurările comiterii, de personalitatea şi psihologia persoanei audiate.

În săvârşirea unei fapte penale, infractorul participă cu întreaga sa ființă, mobilizând pentru reuşită întregul său potențial volitiv şi cognitiv. Punerea în act a hotărârii de a comite fapta prevăzută de legea penală este precedată de o serie de acte de analiză şi sinteză şi de o luptă între motive, deliberare şi acte executorii, antrenând profund întreaga personalitate a individului. Acest lucru face ca faptul ilicit să nu rămână o achiziție întâmplătoare, periferică a conştiinței infractorului, ci să se integreze în ea sub forma unei structuri informaționale stabile, cu conținut şi încărcătură afectiv-emoțională specifică, cu un rol motivațional bine determinat.

Cu ocazia anchetei penale se va stabili un contact direct între părțile acestui raport juridic şi anume statul, reprezentat de organele sale abilitate să soluționeze cauza penală şi infractorul care urmează a fi tras la răspundere penală pentru faptele săvârşite. Raportul juridic procesual-penal conduce la confruntare între organele de urmărire penală şi inculpat. Acesta confruntare se va manifesta preponderent pe plan psihologic.

Ascultându-l pe învinuit, anchetatorul se străduieşte să-l facă să-şi amintească, iar dacă nu spune adevărul, să descopere minciunile acestuia. Verificând declarațiile învinuitului, anchetatorul urmăreşte concomitent un dublu scop: să stabilească fapte şi să rezolve problema răspunderii penale a învinuitului.

O serie de infractori, în general cei care şi-au pregătit din timp şi amănunțit infracțiunea, îşi creează alibiuri prin care să demonstreze faptul că era imposibil ca ei să fi săvârşit fapta. Strategia utilizată este, de regulă, aceea de a se îndepărta în timp util de la locul infracțiunii şi de a apărea cât mai curând în alt loc, unde, prin acțiuni prin care atrag atenția, caută să fie văzuți în scopul creării de probe, bazându-se pe împrejurarea că, după o anumită perioadă de timp, investigatorului îi va fi greu să

stabilească exact succesiunea în timp a celor două evenimente, infracțiunea comisă şi prezența bănuitului în alt loc, precum şi să aprecieze corect posibilitatea ca infractorul să fi avut timp să fie prezent în două locuri. Alteori, dimpotrivă, infractorul apare în preajma locului unde se desfăşoară cercetarea, apelând ulterior la denunțuri, scrisori anonime, modificări ale câmpului faptei, înscenări, înlăturări de probe, dispariții de la domiciliu, internări în spitale. Unii infractori încearcă să-şi ascundă fapta prin comiterea unei alte infracțiuni. De exemplu, în cazul delapidării se simulează un furt, o tâlhărie, sau un incendiu, după cum în cazul omuciderii se poate înscena o sinucidere sau un accident. În urmărirea scopului lor, infractorii nu ezită să întrebuințeze orice mijloc care i-ar putea ajuta: minciuna, perfidia, mărturia mincinoasă, atitudini variate, pornind de la ideea de a inspira compătimire pentru nedreptatea ce li se face sau pentru situația în care au ajuns siliți de împrejurări şi până la aroganță şi chiar încercarea de intimidare a anchetatorului, apreciind desfăşurarea cercetării ca tendențioasă, ilegală, deseori lăsând a se înțelege că, în scopul „punerii lucrurilor la punct" vor apela la persoane importante, care au relații.

Activitatea în cauze cu înalt grad de dificultate îşi pune amprenta în educarea la ofițerii judiciarişti, a unor calități speciale cum ar fi: perspicacitatea, spiritul de observație, insistența, subtilitatea deducțiilor, rapiditatea sesizării unor relații şi forța argumentelor logice, a căror rezultantă formează intuiția profesională reprezentată prin fler, persuasiune, care este absolut necesară unei interogări eficiente.

Privită din perspectiva psihologică, profesiunea de anchetator este una complexă şi plină de riscuri, ea cerând celui care o practică un plus de curaj şi spirit de sacrificiu. Semnificativă este opinia juriştilor care consideră că un anchetator ideal trebuie să posede „înțelepciunea regelui Solomon, răbdarea lui Hristos, logica lui Aristotel şi inventivitatea lui Edison".

În realitate, exigențele profesiunii de judiciarist sunt mai numeroase şi mai diverse cum ar fi: exigențele din domeniul legislativ care cer anchetatorului o cunoaştere aprofundată a legilor penale şi procesual-penale, precum şi cele referitoare la drepturile omului, pentru a putea aplica în mod corect legea, asigurarea protecției cetățenilor, protejarea demnității umane şi garantarea drepturilor fundamentale ale persoanelor, exigențe morale care presupun ca anchetatorul să fie un om cinstit, de bună credință, animat de dorință de adevăr şi de un spirit justițiar bine conturat,

exigența privind competența profesională, care vizează mai multe laturi psihologice ale personalității anchetatorului. Astfel, pe plan intelectual, ofițerul din Poliția Judiciară trebuie să aibă un spirit de observație foarte bine dezvoltat, inteligență superioară, memorie bună şi capacitate imaginativă foarte bine dezvoltată. Pe plan afectiv, judiciaristul trebuie să fie echilibrat emoțional pentru a-şi păstra în orice condiții calmul şi stăpânirea de sine.

Fiecare cauză penală este o bătălie, care trebuie tratată cu maximă implicare, pentru a câştiga războiul cu „lumea interlopă“, denumire aşa cum a fost „promovată” de mass-media, respectiv cu infractorii, în general. Pentru a asigura acest succes, în interesul şi pentru siguranța cetățeanului, este nevoie de o legislație care să ajute polițistul, nu să-i complice activitatea de investigare a infracțiunilor, dar şi de consolidarea imaginii prin intermediul mass-media, principalul formator de opinie.

19. LIDERUL GRUPULUI CRIMINAL, CIREAŞA DE PE TORT

Procedura ascultării liderului grupului criminal organizat este, într-o mare măsură, diferită de cea a infractorilor solitari, ocazionali.

Motivul constă în amploarea activității ilegale ce trebuie dovedită şi în multitudinea de persoane ce pot oricând să devină învinuiți în cauză, dacă se demonstrează legături cu liderul anchetat.

Liderul de grup criminal organizat este ultimul audiat, el este piesa finală, care completează jocul de puzzle.

Rațiunea ca liderul de grup criminal organizat să fie ultimul audiat este una simplă şi se sprijină pe ideea conform căreia membrii cu atribuții de execuție, la cercetări, cedează mai uşor decât conducătorul grupării. De exemplu, este de ajuns ca unul sau doi subordonați să binevoiască a coopera cu autoritățile, iar informațiile date sunt un puternic punct de plecare în „asaltul” asupra celui care i-a comandat în săvârşirea faptelor.

Cei care au cooperat cu autoritățile vor fi beneficiarii prevederilor legale în materia prevenirii şi combaterii criminalității organizate, care spune că „nu se

pedepseşte persoana care, săvârşind una din faptele” de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat ori a aderat sau sprijinit sub orice formă la un astfel de grup, „denunță autorităților grupul infracțional organizat mai înainte de a fi fost descoperit şi de a se fi început săvârşirea infracțiunii grave care intră în scopul acestui grup.”

De asemenea, tot normele juridice în materie prevăd faptul că „persoana care a săvârşit una din faptele” de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat ori a aderat sau sprijinit sub orice formă un astfel de grup, urmat de săvârşirea unei infracțiuni grave „şi care, în cursul urmăririi penale, denunță şi facilitează identificarea şi tragerea la răspundere penală a unuia sau mai multor membri ai unui grup infracțional organizat beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.”

Este, de asemenea, important ca autoritățile, deşi îl au pe liderul grupului criminal în anchetă (de cele mai multe ori în detenție), să se asigure că toate activitățile ilicite desfăşurate de grupare au încetat.

Unele bande criminale, grație unor algoritmi interni de preluare a conducerii, nu sunt împiedicate de eliminarea liderului în comiterea de noi infracțiuni. În acelaşi timp, gruparea continuând să funcționeze, poate împiedica aflarea adevărului, prin înlăturarea sau denaturarea mijloacelor de probă.

Membrii de execuție, o dată ce decid să coopereze cu autoritățile, trebuie protejați. Altfel, ei ar putea fi ținta unor acte de şantaj, amenințare sau ținta răzbunării liderilor aflați pe punctul de a fi prinşi ori, deşi sunt în custodia Poliției, sunt în curs de anchetare.

De multe ori, chiar dacă aparent liderul nu mai are nici o posibilitate de acțiune, acesta reuşeşte să mențină legătura cu membrii rămaşi în libertate (de exemplu, prin intermediul avocatului particular) şi identificând sursa de pericol din partea eventualilor martori incomozi, dispune măsuri pentru influențarea declarațiilor acestora.

Nu trebuie neglijat faptul că liderul de grup criminal organizat are largi posibilități materiale să dispună de legături puternice cu persoane aflate în funcții importante, ce pot iniția demersuri pentru influențarea anchetatorului. Acesta din urmă trebuie să demonstreze tărie de caracter, pentru că, dacă cedează trece de partea

cealaltă a graniței dintre lege şi fărădelege. Întreaga anchetă trebuie să se caracterizeze prin celeritate şi maximă confidențialitate, fapt ce ar trebui respectat şi înțeles de presă şi televiziune.

Complexitatea cercetării unui lider de grup criminal organizat nu lasă loc de întârzieri sau de superficialitate şi întotdeauna trebuie să se aibă imaginea completă a tuturor persoanelor implicate în săvârşirea infracțiunilor.

Este desigur o muncă titanică, având în vedere obligativitatea anchetatorului de a cunoaşte declarațiile tuturor membrilor din grup. El duce astfel o luptă „pe mai multe fronturi".

20. RISCURILE MESERIEI

În cursul lunii ianuarie 2007, cu ocazia executării unei misiuni comune, un echipaj format din doi polițişti de frontieră din cadrul Sectorului Poliție de Frontieră Vişeu, județul Maramureş şi un agent de la Poliția Rutieră Borşa, au observat un autoturism care se deplasa în viteză dinspre centrul oraşului Borşa către Suceava. Polițistul a făcut semnul regulamentar de oprire, dar şoferul autoturismului înmatriculat în Italia a refuzat să oprească, încercând să se sustragă controlului.

Imediat, echipajul a pornit în urmărirea maşinii, iar după câteva minute, autoturismul a ajuns pe o stradă impracticabilă şi înfundată. Cunoscând locul, polițiştii au blocat accesul în stradă şi s-au deplasat pe jos către autoturism al cărui şofer, observând faptul că nu poate înainta, a întors maşina şi a pornit în viteză către lucrători.

Încercând să evite impactul, polițiştii s-au ferit în părțile laterale ale străzii, moment în care şoferul autoturismului a oprit maşina, după care a efectuat o manevră de mers înapoi, lovind un polițist.

Observând că agentul a căzut, conducătorul auto a coborât din maşină şi a aplicat lucrătorului căzut la pământ mai multe lovituri.

În acest timp, unul dintre polițiştii de frontieră l-a somat pe agresor să înceteze acțiunea violentă, prin voce şi apoi prin executarea unui foc de avertisment în plan

vertical, în conformitate cu prevederile legale. Deoarece cel în cauză nu s-a supus somațiilor şi mai mult, a încercat să-l atace şi pe polițistul de frontieră, acesta a executat un foc de armă în plan orizontal, rănindu-l pe agresor în zona abdomenului.

Atât polițistul rănit, cât şi agresorul, au fost transportați la Spitalul Orăşenesc Borşa, în vederea acordării de îngrijiri medicale. Întrucât starea de sănătate a polițistului s-a agravat, a fost transportat de urgență la Spitalul Baia Mare.

Agresorul, Daniel-Dumitru T., în vârstă de 34 ani, domiciliat în localitatea Poienile de sub Munte, a fost judecat şi condamnat pentru săvârşirea infracțiunilor de tentativă de omor şi ultraj.

Astfel de manifestări nu sunt normale într-o societate civilizată, iar pentru descurajarea actelor de acest gen, neexistând nicio motivație care să stea la baza acțiunilor ilegale de ultraj sau mai mult, când acestea degenerează până la a pune în pericol sau a lua viața unui om al legii, ar trebui să nu existe nicio clemență din partea instanțelor de judecată. În acest sens, ar trebui demarate cercetările începând cu măsura arestării preventive, în cazul persoanelor cu privire la care există date şi indicii temeinice că au săvârşit infracțiunea de ultraj, măsură care, din păcate, nu se aplică în multe situații.

Într-un caz de acest gen, petrecut într-o comună constănțeană, într-una din primele zile ale lunii februarie 2007, şeful Postului de Poliție a fost stropit cu benzină şi incendiat în timp ce încerca să aplaneze un scandal petrecut la discotecă. Agresorul, Mihai F., a fost arestat preventiv pentru numai cinci zile, ieşind de după gratii mult înainte ca polițistul să iasă din spital. Procesul a continuat cu agresorul în stare de libertate.

La începutul anului 2008, doi polițişti de la o secție din Bucureşti au fost bătuți de zece tineri, în campusul studențesc Regie, din Bucureşti. Polițiştii se deplasaseră acolo ca urmare a unui apel care anunța o bătaie între mai mulți tineri. Unul dintre oamenii legii a fost împuşcat cu un pistol cu gloanțe din cauciuc, iar celalalt s-a ales cu buza sparta. După ce au fost răniți, amândoi au fost duşi la Spitalul Universitar, unde au primit îngrijiri medicale.

Autorii erau foşti sportivi iar motivul scandalului a constat în sumele mari de bani ce au fost pierdute la un cazinou. Câțiva dintre scandalagii erau bodyguarzi, angajați la cazinoul cu pricina.

Într-un alt caz, Nistor S., un craiovean în vârstă de 39 de ani, a fost condamnat la trei ani de închisoare cu executare după ce l-a lovit cu un cuțit în cap pe șeful de post din comuna Vârvoru de Jos. În urma agresiunii, acesta a ajuns la Spitalul de Urgență. Nistor S. a fost trimis inițial în judecată în stare de arest preventiv, a fost judecat în libertate, dar în cele din urmă a fost condamnat.

La sfârşitul lunii martie 2008, mai mulți locuitori ai unei localități arădene, înarmați cu topoare, coase şi răngi au rănit doi luptători de la Intervenție Rapidă dar şi pe şeful de post. Unul din polițişti a fost lovit cu o sapă în cap, altul s-a ales cu nasul spart, iar al treilea cu brațul rupt.

Totul pornise de la doi localnici care se certau din cauza unui mânz, ce intrase pe terenul unuia dintre ei. Încercând să aplaneze conflictul, şeful de post a fost luat la bătaie. Acesta a chemat forțele de intervenție dar au fost şi ei atacați cu coase, furci, topoare, pietre şi alte obiecte contondente.

În acest caz, fiind vorba de concurs de infracțiuni, trei dintre agresori au fost arestați preventiv, dar la final au fost condamnați toți atacatorii.

Şi în anul 2009 exemplele au continuat şi nu sunt singulare. Astfel, doi agenți din cadrul unui post de poliție de la Transporturi Feroviare au fost bătuți într-un local din incinta gării, unde fuseseră chemați să aplaneze un conflict declanşat de un bărbat beat.

Bărbatul aflat sub influența băuturilor alcoolice, Gabriel B., l-a lovit cu pumnul în față pe unul dintre polițişti iar celuilalt i-a aplicat o lovitură în abdomen şi i-a rupt uniforma. Gabriel B. a fost până la urmă imobilizat, dar nu prezenta pericol public pentru a fi cercetat în stare de arest preventiv.

Un alt individ certat cu legea, Nicuşor M., condamnat pentru ultraj, a amenințat cu toporul mai mulți polițişti din Vaslui, inclusiv pe cei de la Detaşamentul de Poliție pentru Intervenție Rapidă, supărat ca au venit să-l aresteze.

Individul a lovit pe unul dintre agenți cu pietre, calmându-se abia după ce polițiştii au scos pistoalele din dotare. În final, Nicuşor M. a fost ridicat şi condus la Penitenciarul Vaslui, unde avea de ispăşit o pedeapsă de un an şi opt luni.

Cazurile de ultraj asupra polițiştilor sunt, din păcate, foarte multe, cele prezentate arătând că violența asupra polițiştilor se produce în toate zonele țării, într-o măsură mai mică sau mai mare, dar se produce şi nu este normal ca numărul acestor acte să fie unul ridicat.

În acest sens, ar trebui, „de lege ferenda”, să se mărească sancțiunea pentru infracțiunea de ultraj, în acest fel să se descurajeze elementele infractoare şi să fie protejat polițistul care îşi face datoria, în slujba comunității.

21. MIGRAȚIA ILEGALĂ CU FINALITATE SUBIECTIVĂ. TRAFICUL DE PERSOANE

Una dintre cele mai solicitante activități probatorii pentru investigatori este aceea în care se fac cercetări cu privire la infracțiunea de migrație ilegală cu finalitate subiectivă traficul de persoane.

Migrația ilegală a devenit, la nivel mondial, o afacere de miliarde de dolari, grupările criminale din domeniu câştigând sume de bani foarte mari. Migranții, datorită unor situații deosebite, foamete, sărăcie, şomaj, sunt racolați de către membrii acestor grupări pentru a-i trece ilegal peste frontiera unor state şi ajungerea într-un stat-țintă unde sunt condiții de trai mai bune, percepându-se sume de bani sau urmând a presta în statul de destinație muncă în folosul traficanților, până la acoperirea cheltuielilor.

În această din urmă situație, intenția de exploatare a persoanei de către traficant nu poate fi decât directă, deoarece acțiunile care compun elementul material al laturii obiective pentru infracțiunea de trecere ilegală peste frontiera de stat prin îndrumare sau călăuzire a migrantului, au ca finalitate subiectivă scopul exploatării persoanei, urmărit de traficant.

În aceste cauze, îmbogățirea membrilor grupărilor criminale are la bază starea de nevoie, situația dramatică în care se află migranții.

Se poate evidenția rolul primordial ce trebuie să i se recunoască clarificării statutului migranților, în mod special acelora care, datorită unei stări de necesitate, cum ar fi starea de foamete, sărăcie, şomaj etc. din propria țară au apelat la serviciile unor grupări criminale specializate în migrația ilegală, grupări care profită de disperarea persoanelor în cauză, în scop de câştig material.

În unele cazuri, odată trecută granița, migrantul își dă seama că au fost înșelat în privința oferirii unui loc de muncă bine plătit. În realitate, astfel de persoane sunt lipsite de libertate şi sechestrate în anumite locuințe, fiind supuse la torturi fizice şi psihice. Traficanții de organe le explică victimelor că trebuie să li se recolteze un organ (ficat, rinichi etc.) în schimbul costului călătoriei în străinătate, fiind amenințate şi constrânse în acest sens. Totodată, traficanții se folosesc de naivitatea şi de lipsa de experiență a victimelor, spunându-le că nu pot depune plângere la poliție, datorită statutului lor de emigranți ilegali şi că pot fi condamnați la închisoare. În alte cazuri, persoanei traficate i s-a cerut să doneze sânge. În realitate, a fost anesteziată şi după un timp s-a trezit, când un rinichi îi fusese deja prelevat.

Traficanții, pentru a-şi asigura reuşita operațiunilor clandestine, organizează riguros toate condițiile, stabilind puncte de sprijin sigure pe traseele tranzitate şi, în funcție de nivelul taxei încasate, oferă multiple servicii: consultanță, cum să se comporte şi să procedeze migranții în diferite situații (distrugerea documentelor). Astfel, pentru a câştiga credibilitate în fața „clienților", traficanții îi învață pe migranți cum să procedeze pentru solicitarea azilului, argumentându-le că dacă ar fi depistați, nu mai riscă să fie expulzați de autorități (deoarece apar înregistrați ca solicitanți de azil), eventual, numai după perioada de soluționare a cererii.

Starea de necesitate în care se află migrantul, depistat în trecerea ilegală peste frontiera de stat, dublată de sprijinul pe care-l acordă acesta în probarea activităților ilicite ale grupărilor criminale specializate în migrația ilegală şi care să conducă la destructurarea rețelei de trafic de migranți, respectiv tragerea la răspundere penală a membrilor acesteia, ar putea deveni, într-o lege viitoare, cauză care să-i înlăture migrantului răspunderea penală.

Migranții îşi părăsesc țara proprie în mod liber şi intră într-o altă țară, fie legal sau, de cele mai multe ori ilegal, apoi traficanții preiau controlul asupra lor. Aceştia sunt, de cele mai multe ori traficați fie în țara în care tocmai au ajuns, fie într-o altă țară.

Migranții ajung într-o altă țară, îşi găsesc un loc de muncă şi doar după ce au intrat la acest loc de muncă sunt supuşi muncii forțate, existând opinia potrivit căreia această situație ar trebui să fie subsumată traficului.

Toate aceste scenarii presupun încălcări ale drepturilor omului şi ale dreptului la muncă în grade diferite. Conceptul de *muncă forțată* necesită investigatori care să

se concentreze pe constrângerea pe care traficanții o folosesc pentru a înfrânge voința unei persoane. Gradele de constrângere variază mult de la caz la caz, cu unele victime supuse vătămării fizice, în timp ce altele sunt practic inconştiente de faptul că sunt supuse muncii forțate până ce realizează faptul că se profită de statutul lor de migrant pentru a nu fi plătiți.

Traficanții transportă victimele departe de locul lor de origine (fie intern, fie dincolo de frontiere) pentru a le scoate din comunitățile lor, de lângă familiile şi prietenii lor, pentru a le izola şi a le ține mai uşor sub control. Pe parcursul tranzitării, victimele pot fi vândute de la un traficant la altul, fără ca acestea să ştie acest lucru şi transportate pe parcursul unor călătorii lungi fără o direcție precisă. Pe parcursul călătoriei, victimele fie nu sunt conştiente de ceea ce le aşteaptă la locul de destinație sau deja au fost exploatate de traficant şi tocmai au fost mutate într-un alt loc. Aceasta reprezintă una dintre provocările ofițerilor însărcinați cu aplicarea legii, fie de a identifica fie victimele potențiale pentru a împiedica o posibilă infracțiune, fie de a descoperi o infracțiune care se săvârşeşte.

22. MIRAJUL STRĂINĂTĂȚII FACE VICTIME

Pe baza unor declarații notariale de împuternicire pentru însoțire minori, necesare la ieşirea din țară, s-a reuşit stoparea activităților infracționale ale unui grup, cu preocupări pe linia traficului de persoane, care acționa pe relația România – Ungaria – Austria. Motivul înscris în acele declarații notariale privind călătoria minorului în străinătate era unul legal, în fapt scopul fiind ilicit, fiind vorba despre migrație ilegală cu finalitate trafic de persoane.

Polițiştii de frontieră din cadrul Direcției Poliției de Frontieră Timişoara şi Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Mehedinți, cu sprijinul Serviciului Independent de Informații şi Protecție Internă şi Serviciului Român de Informații Mehedinți, sub coordonarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism şi în colaborare cu lucrători din cadrul Poliției din Austria

(B.K.A.), respectiv cu ataşatul de interne al Ministerului Administraţiei şi Internelor la Viena, au reuşit anihilarea grupului infracţional organizat.

Astfel, în perioada octombrie 2005 – februarie 2006, poliţiştii de frontieră au documentat activitatea infracţională a membrilor reţelei, condusă din România de Gheorghe F., din judeţul Mehedinţi, iar in Austria coordonată de cetăţeana română Jana R.. Cei doi, împreună cu Cristina S., Milică C. şi Crina F., au racolat, găzduit, transportat şi traficat, în perioada 2004–2006, peste treizeci de tinere, din mai multe judeţe din România.

Reţeaua de trafic de persoane a fost iniţiată şi organizată de Gheorghe F., cunoscut cu antecedente penale, pentru săvârşirea unor infracţiuni din sfera crimei organizate, atât în ţară cât şi în străinătate, în perioada 1992-2002, care, împreună cu Cristina S., se ocupau de racolarea tinerelor.

Aceştia foloseau ca punct de plecare un local din judeţul Mehedinţi, aparţinând Cristinei S., unde tinerele racolate erau angajate, iniţial, ca animatoare, iar după o perioadă de acomodare şi „selecţie", fetelor li se promiteau locuri de muncă bine plătite şi legale în Austria.

Tinerele, care acceptau promisiunile făcute de cei doi mehedinţeni, erau transportate legal în Ungaria, de unde, cu ajutorul lui Milică C., li se procurau paşapoarte ungureşti, falsificate prin înlocuirea fotografiei, iar de aici, sub „noua identitate", ajungeau în diferite localuri de noapte din Austria, fiind angajate ca animatoare.

„Verigi de legătură" în acest lanţ infracţional, Jana R. şi Crina F., aflate în Austria, aveau rolul de a prelua tinerele racolate, identificau locaţiile unde urmau să îşi desfăşoare activitatea, iar, după ce ajungeau la noile „locuri de muncă", le obligau să se prostitueze.

Din câştigurile obţinute de către tinerele traficate, membrii reţelei reţineau peste 80%, în contul cheltuielilor făcute pentru obţinerea paşapoartelor ungureşti, cazarea şi întreţinerea acestora, iar în cazul refuzului de a se supune exploatării sexuale, victimele erau ameninţate, bătute, lipsite de libertate sau şantajate.

Cunoscându-se aceste aspecte, s-a declanşat o acţiune simultană, finalizată cu reţinerea în flagrant a membrilor reţelei, atât a celor ce acţionau în România, cât şi a celor din Austria.

Astfel, polițiștii de frontieră din cadrul Direcției Poliției de Frontieră Timişoara au surprins-o pe Cristina S., în municipiul Petroşani, în timp ce aceasta se întorcea de la o întâlnire cu părinții a două fete minore, racolate anterior de Gheorghe F., care inițiase „negocierea” pentru a fi angajate în localul acesteia, din județul Mehedinți.

Femeia încheiase un acord scris cu părinții celor două fete, prin care aceştia şi-au dat consimțământul să i le încredințeze pe minore pentru a învăța la o şcoală din municipiul Drobeta-Turnu Severin. Ulterior, acest act urma a fi folosit pentru a le scoate din țară şi pentru a le transporta în Austria, în acelaşi scop, al exploatării sexuale.

Concomitent, alte echipe ale poliției de frontieră au reținut pe Gheorghe F. şi pe Milică C. În baza autorizațiilor de percheziție eliberate de Tribunalul Mehedinți, s-au efectuat descinderi la domiciliul acestora, ocazie cu care au fost găsite şi ridicate mai multe documente şi înscrisuri ce aveau legătură cu activitatea infracțională a grupului, albume cu fotografii aparținând persoanelor traficate, în costume de dansatoare, precum şi un pistol, marca „Browning”, calibrul 5,6 mm, în stare de funcționare, un încărcător şi şase cartuşe.

Cei în cauză au fost prezentați de către polițiștii de frontieră procurorilor din cadrul Biroului Teritorial Mehedinți al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, care au pus în mişcare acțiunea penală față de membrii grupului infracțional, aflat în țară. Instanța competentă a emis mandatele de arestare preventivă, pe o perioadă de 29 zile, față de Gheorghe F. şi Milică C., pentru săvârşirea infracțiunilor de inițiere, aderare sau sprijinire a unui grup infracțional organizat, trafic de persoane şi trafic de minori, Cristina S. fiind prezentată instanței, cu aceeaşi propunere de arestare preventivă, după ce a fost externată din spital, unde se afla internată, instanța emițând şi pentru aceasta mandat de arestare preventivă.

Cazul s-a finalizat cu condamnarea traficanților dar şi cu o usturătoare lecție de viață pentru victime şi părinții acestora care, în viitor vor trebui să dea dovadă de mare atenție atunci când intră în contact cu anumite persoane şi se pun la dispoziția acestora.

23. CAZUL CEHIA

Începând cu anul 2001, pe raza județelor Satu Mare şi Maramureş s-a conturat o grupare infracțională care se ocupa cu plasarea forței de muncă române în diverse state europene.

În perioada 2001-2007 membrii grupării au recrutat, transportat şi exploatat în Cehia, aproximativ 900 de cetățeni români, originari din județele Maramureş, Satu Mare, Botoşani, Argeş, Bacău, Vaslui, Galați, Hunedoara, Mureş, Sibiu, ademenindu-i că vor obține contracte de muncă legale şi salarii tentante.

În realitate, în momentul în care cetățenii români ajungeau în țara de destinație, aceştia erau repartizați la munci grele, prestate în condiții precare şi fără forme legale, iar atunci când lucrătorii români doreau să revină în România, dându-şi seama că au fost înşelați şi exploatați, nu o puteau face, deoarece acestora li se reținea documentele de călătorie şi nu li se dădeau bani pentru munca prestată.

Activitatea ilicită a acestei grupări de traficanți de ființe umane a intrat în atenția Ministerului Administrației şi Internelor, înregistrându-se numeroase sesizări şi semnalări referitoare la exploatarea prin muncă a unor cetățeni români în Republica Cehia, în interesul respectivei grupări de traficanți.

Victimele proveneau, în general, din mediul rural, iar legătura cu rețeaua, condusă de un anume „Jaga" din județul Maramureş, se realiza prin diverse forme, cel mai des uzitate fiind anunțurile publicitare din diferite ziare locale.

Astfel, numitul „Jaga", prin anunțurile publicitare, făcea cunoscut faptul că oferă posibilitatea obținerii unui loc de muncă în Cehia, cu salariu de 700 de euro lunar, iar cei interesați urmau să lucreze în domeniul silvic, apicultură şi în construcții.

Cetățenii români, dornici de a lucra în afara țării, erau ademeniți de racolatorii din anturajul lui „Jaga". De fiecare dată, racolatorii stabileau ca persoanele interesate să se prezinte în gările sau autogările din municipiul Baia Mare sau Satu Mare, unde erau îmbarcate în microbuze şi transportate de alte persoane, care făceau parte din această filieră, în diferite locații din Cehia, adesea în micile fabrici sau gatere situate în apropierea oraşului Praga.

De cele mai multe ori, după efectuarea controlului la punctele de trecere a frontierei, şoferii respectivelor microbuze nu le înapoiau documentele de călătorie, motivând că le vor transmite angajatorilor cehi pentru perfectarea actelor de muncă.

O dată ajunşi la destinaţie, cetăţenii români erau vânduţi unor grupări criminale ucrainene sau chiar direct unor cetăţeni cehi, interesaţi de forţă de muncă ieftină, moment în care aceştia intrau în posesia actelor de identitate şi a documentelor de călătorie ale cetăţenilor români.

Victimele erau nevoite să lucreze pentru exploatatori, fiind obligate să presteze diferite munci grele în condiţii inumane şi contra unor sume infime de bani, care le asigurau doar hrana de zi cu zi. Având în vedere tratamentul la care au fost supuse victimele, multe dintre ele au hotărât să evadeze din spaţiile unde munceau, unele chiar reuşind acest lucru. Neavând documente de călătorie, acestea se prezentau la Ambasada României din Praga, obţinând sprijinul necesar revenirii în ţară.

Începând cu anul 2005 s-a documentat activitatea infracţională a reţelei de traficanţi, specializate pe relaţia România – Republica Cehia, fiind identificate şi audiate un număr mare de persoane, reuşindu-se documentarea, probarea faptelor ilicite şi condamnarea membrilor grupării infracţionale transfrontaliere, pentru săvârşirea infracţiunilor de constituire într-un grup infracţional organizat şi trafic de persoane.

24. LA DRUM CĂTRE NICĂIERI

În bătălia contra criminalităţii organizate, în anul 2005, a fost mai dezmembrată o altă grupare infracţională, specializată în derularea de operaţiuni pe linia migraţiei ilegale, ce acţiona pe relaţiile România – Ungaria – Croaţia – Slovenia – Italia, respectiv România – Republica Serbia – Croaţia – Slovenia – Italia.

Coordonatorii acestei reţele erau I.M. şi R.T., sprijiniţi fiind în activitatea infracţională de către numiţii S.B., I.C., N.E. şi V.F.

Cei în cauză racolau persoane prin intermediul anunţurilor care apăreau săptămânal în ziarul „Anunţul zilei” din Timişoara, în care făceau cunoscut faptul că

asigură transportul în străinătate persoanelor care aveau interdicții în spațiul Schengen.

Aceştia au scos ilegal din România mai mult de 400 de persoane, cu interdicții în spațiul Schengen, care erau transportate din România de către membrii rețelei, până în Slovenia în localitatea Nova Gorica, iar de acolo era îndrumate să treacă fraudulos frontiera în Italia, în localitatea Gorizia. În acest loc erau aşteptați de cei în cauză şi transportați mai departe în diferite oraşe din Italia.

Pentru a facilita intrarea persoanelor pe teritoriul diferitelor state din Uniunea Europeană, suspecții le procurau acestora documente false, care să ateste rezidența în Franța.

Traseul folosit pentru transportul migranților era ales în funcție de interdicțiile pe care aceştia le aveau, de a intra pe teritoriul anumitor state.

Astfel, pentru persoanele care aveau interdicție de intrare în Ungaria, traseul era România – Republica Serbia – Croația – Slovenia – Italia. Pentru aceasta, migranților li se întocmeau vouchere pentru Slovenia, pe baza cărora li se elibera viză de tranzit pentru Republica Serbia.

Ruta utilizată cu precădere era însă România – Ungaria – Slovenia – Italia, folosită pentru transportul persoanelor care aveau interdicție de intrare în Austria.

Sumele solicitate de membrii rețelei, pentru transport şi facilitarea intrării ilegale în Italia, erau cuprinse între 300–700 euro, în funcție de interdicții şi traseul ales.

În urma colaborării cu autoritățile din Slovenia şi Italia, s-a reuşit prinderea în flagrant de către autoritățile italiene la frontiera cu Slovenia a grupului respectiv, în timp ce intenționa să transporte doisprezece cetățeni români cărora le facilitase intrarea ilegală din Slovenia în Italia.

Membrii grupării au fost cercetați penal şi condamnați pentru săvârşirea infracțiunilor de racolare, îndrumare şi călăuzire în scopul trecerii ilegale a frontierei unui stat străin şi inițiere sau constituirea unei asocieri în scopul săvârşirii acestor infracțiuni.

25. CERŞETORIA, PENTRU UNII O „AFACERE”

Statisticile arată că mulți copii din diferite țări din Europa de Sud-Est au fost „vânduți” sau au fost duşi în mod ilegal dincolo de frontiere în alte țări şi forțați să fie cerşetori sau hoți. Bărbații sunt traficați pentru muncă în regim de sclavie în diferite țări prin firme de plasare de forță de muncă, firul care le oferă locuri de muncă decente. Rutele de trafic nu sunt niciodată fixe, ci se schimbă şi urmează cererea din țările şi regiunile respective.

Cerşetoria s-a dezvoltat în ultimii ani, mai ales în capitalele europene. Aceste activități implică adesea copiii, care provoacă milă trecătorilor sau adulților. Copiii îmbogățesc astfel rețelele mafiote care îi exploatează, le confiscă în totalitate câştigurile şi îi maltratează dacă nu aduc venituri suficiente.

Un mare număr de copii care cerşesc pe străzile capitalelor europene sunt originari din țările Europei Centrale şi de Est. Cerşetoria copiilor este un fenomen pe care îl găsim adesea în rândul comunităților de rromi. Adulții obligă de multe ori copiii să cerşească, femeile cerşesc pe stradă însoțite de unul sau doi copii pentru a apela la generozitatea trecătorilor. Câteodată copilul cerşeşte singur la ieşirea din magazine, pe trotuar sau la semafoare. Copiii sunt mutilați sau le sunt provocate infirmități în mod intenționat în scopul obținerii de foloase materiale pentru beneficiari.

De obicei, victimele din această categorie sunt racolate prin diverse promisiuni mincinoase (persoanelor cu handicap locomotor li se promit tratamente şi intervenții medicale de specialitate sau asigurarea de proteze etc.).

Datorită specificului dat de handicapul suferit, aceste victime, indiferent de sex, prezintă particularități specifice. În primul rând, sunt mult mai dependente de cel care le exploatează şi au posibilități reduse de a fugi (mai ales persoanele cu dizabilități psihomotorii). În al doilea rând, multe din aceste victime fac parte din categorii defavorizate, fără posibilități materiale şi în țara de origine, astfel că, practic, nici nu au o motivație pentru a scăpa.

Ca urmare, aceste victime sunt exploatate până la limita rezistenței fizice, cu preponderență în activități organizate de cerşetorie.

În țara noastră, în fiecare oraş important pot fi întâlniți pe stradă, la semafoare, la ieşirile din magazine sau în stațiile de metrou, copii cu vârste de până la 10–12 ani care cerşesc, apelând la mila publicului şi umblând desculți, dezbrăcați şi murdari. De regulă, aceşti copii transformați în cerşetori sunt însoțiți de către adulți exploatatori care îi supraveghează de la distanță, urmând ca la sfârşitul „zilei de lucru" să le confişte sumele de bani obținute din cerşit.

Copiii cerşesc în diferite locuri (stații de metrou, intersecții, complexe comerciale, autobuze, parcări şi orice alte zone aglomerate) cântând sau spunând diverse povestioare despre situația dramatică a familiilor lor. Uneori copiii sunt însoțiți de frații lor mai mici (unii dintre ei mai mici cu doi sau trei ani). Printre pericolele pe care le implică cerşetoria se numără frigul şi căldura extreme.

26. COPII EXPLOATAȚI FĂRĂ SCRUPULE

În cursul anului 2006, în contextul intensificării activităților specifice pe linia prevenirii şi combaterii traficului de migranți şi minori, lucrătorii din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Mehedinți, împreună cu cadre specializate ale Direcției Poliției de Frontieră Timişoara, sub coordonarea procurorului Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Mehedinți, au obținut date certe privind existența, în zona de competență, a unui grup infracțional organizat care se ocupau cu traficul de minori pe relația România – Italia.

Rețeaua, formată din cincisprezece membri, era coordonată în România de Valentin C. şi Dumitru C., ambii din municipiul Drobeta-Turnu Severin, iar în Italia de Mugurel B. şi Dumitru I. Aceştia au inițiat şi organizat filiera infracțională care avea ca scop recrutarea de minori şi transportul acestora în oraşul Verona din Italia, inclusiv folosindu-se de documente false.

Verificările autorităților au scos la iveală faptul că, în perioada ianuarie – noiembrie 2006, membrii rețelei au racolat, transportat, găzduit şi exploatat un număr de opt minori, cu vârste cuprinse între 10 şi 17 ani, pe care i-au folosit la comiterea de

spargeri şi furturi din magazine şi autoturisme, pe teritoriul Italiei, urmând ca bunurile sustrase să fie valorificate pe piața neagră din România.

Poliţiştii de frontieră români au fost informați de polițiștii italieni de la Chestura din Verona că Marius M., „omul de încredere” al şefilor traficanților aflați în Italia, împreună cu trei minori, au fost prinşi în timp ce spărgeau un magazin de telefoane mobile.

Din documentele trimise anchetatorilor români de către Poliția Națională Italiană, a rezultat ca spărgătorii erau foarte bine organizați, dotați cu unelte speciale folosite la intrarea prin efracție în incinta magazinului, în timp ce, în afara acestuia, erau aşteptați de un autoturism cu motorul pornit, la volanul căruia se afla unul dintre minori. Totodată, polițiștii italieni au stabilit că maşina respectivă era furată şi că bunurile sustrase urmau să fie transportate în locuința folosită de Dumitru I., liderul traficanților din Italia, pentru găzduirea grupului infracțional.

Poliţiştii de frontieră care documentau activitatea infracțională a filierei de pe teritoriul României au stabilit că traficanții îi recrutau pe minori din familii dezorganizate, le întocmeau procuri din care rezulta consimțământul părinților pentru deplasarea în străinătate şi îi transportau la Verona unde, sub supravegherea lui Mugurel B. şi Marius M., tinerii erau siliți să fure din autoturisme şi magazine.

Bunurile furate erau preluate de un alt membru din „familia” traficanților, Valentin C., care le plătea minorilor sume ce reprezentau aproximativ 15% din valoarea de magazin a acestora, iar apoi erau transportate şi valorificate, la suprapreț, în România, în special pe piața neagră de desfacere din Turnu Severin.

Minorii au declarat anchetatorilor că erau obligați prin amenințări şi violență să participe la comiterea de furturi din autoturisme şi spargeri de magazine de Dumitru C., cunoscut printre cei exploatați ca fiind o persoană extrem de violentă şi periculoasă. Victimele traficanților au mai relatat, la audieri, că Dumitru C. îi „amenda” pe minori cu sume mari de bani, până la 3.000 de euro, în momentele în care adolescenții nu reuşeau „să pună pe masa mafioților suficiente produse furate”. Mai mult, în timpul cercetărilor, acelaşi Dumitru C., împreună cu Valentin C., mizând pe faptul că victimelor le era teamă de el, a încercat să-i influențeze, prin intimidarea repetată a familiilor părților vătămate, ajungând chiar până la a amenința cu moartea pe unii dintre ei.

Documentarea sistematică şi schimbul de informaţii permanent dintre autorităţile române şi cele italiene au dus la realizarea unui plan de acţiune comun, pentru dezmembrarea filierei de traficanţi. În acest sens, după ce s-a stabilit că toţi membrii reţelei se aflau pe teritoriul României, poliţiştii de frontieră din cadrul detaşamentelor de Intervenţie Rapidă ale Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Mehedinţi şi Direcţiei Poliţiei de Frontieră Timişoara, lucrători ai Inspectoratului de Poliţie al Judeţului Mehedinţi, sub coordonarea procurorului Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Mehedinţi, au descins în trei locaţii, unde au derulat percheziţii domiciliare.

În urma descinderilor, s-a găsit aparatură electronică performantă folosită la întocmirea de acte false, specimene de ştampilă a unor birouri notariale, documente şi înscrisuri ce aveau legătură cu activitatea infracţională a grupului, 1.969 suporturi DVD şi CD, haine şi încălţăminte. A fost, de asemenea, instituit sechestru pe un număr de patru autoturisme (Opel Astra, Fiat Ducato, Opel Zafira, Volkswagen Passat), pe care grupul infracţional le folosea la transportul minorilor şi bunurilor furate.

Prezentaţi de către poliţiştii de frontieră procurorilor din cadrul Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Crimă Organizată şi Terorism Mehedinţi – Biroul Teritorial Mehedinţi, aceştia au pus în mişcare acţiunea penală faţa de Valentin C. şi Dumitru C. (coordonatorii din România ai reţelei), instanţa competentă emiţând mandate de arestare preventivă pentru aceştia, iar în final obţinându-se condamnarea lor.

De asemenea, alţi treisprezece membri au reţelei au fost cercetaţi pentru săvârşirea infracţiunilor de trafic de migranţi, trafic de minori, fals material în înscrisuri oficiale, uz de fals, luându-se măsurile legale.

La finalul cercetărilor s-a stabilit faptul că membrii grupului erau implicaţi şi în comiterea altor fapte ilicite, având de ispăşit pedepse cu închisoare, cuprinse între 7 şi 18 ani.

Într-un alt caz, poliţiştii Brigăzii de Combatere a Criminalităţii Organizate Iaşi, în colaborare cu Direcţia Poliţiei de Frontieră Iaşi, au acţionat pentru destructurarea unei reţele din municipiul Iaşi care se ocupa cu racolarea de tinere (unele dintre ele minore) cu care, în schimbul unor sume de bani sau diverse bunuri, întreţineau raporturi sexuale.

În momentul în care au aflat de această situaţie, a fost declanşată o acţiune, sub directa coordonare a procurorilor Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Crimă

Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Iaşi, în urma căreia s-au efectuat cinci percheziţii domiciliare simultane şi au fost identificaţi Nicuşor C., Dorin C., Corneliu H. şi Daniel O., toţi patru din judeţul Iaşi.

În urma cercetărilor, poliţiştii au stabilit că în perioada 2003–2007 cei patru au racolat circa douăzeci de tinere eleve şi studente în Iaşi, de pe raza judeţelor Iaşi, Suceava şi Vaslui, din care şapte minore.

Fetele erau duse la diferite imobile, aflate în proprietatea celor patru sau închiriate. Aici, după ce le ofereau băuturi alcoolice, alimente sau sume de bani, le determinau să întreţină raporturi sexuale cu membrii grupării şi diverşi parteneri de afaceri ai acestora.

Procurorul de caz a dispus începerea urmăririi penale faţă de persoanele menţionate pentru infracţiunile de asociere la săvârşirea de infracţiuni, trafic de minori, raport sexual cu o minoră, perversiuni sexuale şi corupţie sexuală şi trimiterea lor în judecată în stare de libertate.

În urma documentării întregii activităţi infracţionale a membrilor reţelei s-au luat măsurile legale, instanţa pronunţându-se pentru condamnarea acestora.

27. ÎMPUŞCĂTURI, SEX ŞI DROGURI

O acţiune a poliţiştilor de frontieră ieşeni, dintre nenumărate altele, a dus la identificarea unor persoane din lumea interlopă ieşeană, implicate în comiterea mai multor infracţiuni grave si anume folosirea armelor de foc soldată cu rănirea gravă a unui bărbat, sechestrarea unei persoane de sex feminin, supunerea acesteia la abuz sexual prin acte de constrângere psihică şi fizică, perversiuni sexuale la care a participat şi o minoră, precum şi stocare de imagini pornografice cu minori într-un sistem informatic.

Totul a început când poliţiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Iaşi au intrat în posesia unor date şi informaţii privind comiterea unor infracţiuni într-un club de noapte din municipiul Iaşi.

Ulterior, sub coordonarea procurorului-şef al Biroului Teritorial Iaşi din cadrul Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Crimă Organizată şi Terorism s-au

executat activități specifice de documentare a activităților infracționale, în cooperare cu lucrători din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Iaşi. În urma acestora a fost identificat ieşeanul P.I.P. în vârsta de 28 de ani, care, într-o noapte, s-a prezentat la un spital din Iaşi, având multiple traumatisme cranio-faciale despre care spunea că au fost produse prin împuşcare.

În aceeaşi noapte şi în aceeaşi locație, doi bărbați pe nume F.I.I., în vârstă de 31 de ani şi D.L.V. în vârstă de 30 de ani, ambii din municipiul Iaşi, au avut o altercație în care au fost implicate mai multe persoane, în urma căreia D.L.V. l-a avut ca țintă pe P.I.P., împuşcându-l în cap cu un pistol pe care îl avea asupra sa, provocându-i multiple traumatisme cranio-faciale.

Prin acțiuni specifice, polițiştii de frontieră au identificat şi o persoană de sex feminin, în vârstă de 23 de ani, care a fost sechestrată şi obligată să întrețină raporturi sexuale cu mai mulți bărbați, în clubul respectiv, fiind lipsită în mod ilegal de libertate de către numitul F.I.I..

Cei doi ieşeni, F.I.I. şi D.L.V. aduseseră mai multe fete, printre care şi o minoră, care au fost de asemenea obligate de către aceştia să întrețină relații sexuale.

D.L.V. a filmat şi fotografiat cu telefonul mobil personal actele sexuale desfăşurate de către persoanele din club, inclusiv cele întreținute cu fata minoră, imaginile fiind deținute şi stocate de acesta pe telefonul mobil personal.

S-a întocmit dosar penal, în sarcina celor trei reținându-se un număr impresionant de infracțiuni.

Pentru D.L.V. s-a reținut săvârşirea infracțiunilor de procurarea pentru sine sau pentru altul de materiale pornografice cu minori prin sisteme informatice ori deținerea, fără drept, de materiale pornografice cu minori într-un sistem informatic sau un mijloc de stocare a datelor informatice, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 51, pct.1 din Legea nr. 161/2003, folosirea în locurile şi împrejurările în care s-ar putea primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea şi liniştea publică a armelor cu aer comprimat sau cu gaze comprimate, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 1^1, pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii şi liniştii publice, cu modificările şi completările ulterioare, deținere de droguri în vederea consumului propriu, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 4 din Legea nr. 143 din 2000 şi vătămare corporala grava, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 182 al. 2 Cod Penal.

În sarcina lui F.I.I. s-a reținut săvârşirea infracțiunilor de lipsire de libertate a unei persoane în mod ilegal, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 189 din Codul Penal, întreținerea de acte sexuale de orice natură cu o persoană de sex diferit prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 197 din Codul Penal şi deținere de droguri în vederea consumului propriu, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 4 din Legea nr. 143 din 2000.

Pentru P.I.P. s-a reținut săvârşirea infracțiunilor de lipsire de libertate a unei persoane în mod ilegal, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 189 din Codul Penal; întreținerea de acte sexuale de orice natură cu o persoană de sex diferit prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 197 din Codul Penal.

Polițiştii de frontieră, sub coordonarea procurorului-şef al Biroului Teritorial Iaşi din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, au efectuat două percheziții simultane, la domiciliul numiților F.I.I. şi D.L.V. precum şi cercetarea locului producerii atacului armat în incinta clubului din Iaşi.

În urma efectuării percheziților au fost descoperite şi ridicate în vederea efectuării cercetării, două camere video, o unitate P.C., trei aparate foto, patru telefoane mobile, un memory stick, 64 cartuşe, un revolver, 18 CD/DVD, o bilă în staniol cu canabis, un sul de hârtie folosit pentru țigări, cărți de vizită pentru un club din județul Bihor, opt cartele telefonice, un cuțit tip briceag, 547 lei şi 60 euro.

Pe parcursul cercetărilor, D.L.V. şi F.I.I. s-au aflat în stare de arest preventiv. Cazul s-a finalizat cu condamnarea celor trei.

28. CÂRTIȚA

În urma acțiunilor desfăşurate de polițiştii de frontieră de la Sectorul Poliției de Frontieră Sighet şi Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Maramureş, sub îndrumarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism Maramureş, a fost dezmembrat un alt grup infracțional care se ocupa cu introducerea ilegală în România de țigări, de proveniență ucraineană, care apoi erau comercializate pe „piața neagră” de desfacere.

Flagrantul a fost realizat la miez de noapte, în Pasul Hera, la intrarea în localitatea Rona de Sus, În momentul surprinderii, trei persoane încărcau cutii de carton într-un microbuz şi un autoturism marca Audi.

Poliţiştii de frontieră au somat şi imobilizat cele trei persoane implicate, stabilind că acestea sunt Gheorghe T., Slaucă V. Nicolae S., domiciliate pe raza jud. Maramureş.

Cei trei, împreună cu autovehiculele, au fost conduşi la sediul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Maramureş, iar în urma verificării maşinilor, s-au descoperit 25.677 pachete de țigări, marca Rohnson, de origine ucraineană, pentru care persoanele nu posedau acte de proveniență.

În dimineața zilei următoare, polițiştii de frontieră au verificat atent zona în care i-au găsit pe cei trei, descoperind încă 9.000 de pachete de țigări din aceeaşi marcă, ascunse în vegetația din zonă, la aproximativ 50 metri de râul Tisa.

Polițiştii de frontieră maramureşeni au extins cercetările asupra tuturor persoanelor despre care aflaseră că fac parte dintr-o grupare infracțională organizată, axată pe contrabanda de țigări din Ucraina.

S-au luat măsuri de supraveghere a unui imobil din Sighetul Marmației, aparținând unei femei, care depozita în locuința sa „marfă” de contrabandă.

În urma obținerii autorizației de percheziție, polițiştii de frontieră, sub directa îndrumare a procurorului, au descins în imobilul Mariei P., din municipiul Sighetu Marmației.

În curtea femeii, într-o dependință a casei, au fost descoperite alte 30.000 de pachete de țigări, marca Rohnson.

După confiscarea cantităților de țigări, polițiştii de frontieră au continuat cercetările şi au constatat că mai sunt implicate şi alte trei persoane domiciliate pe raza localității Valea Vişeului, în persoana numiților Vasile M., Lena D. şi Vasile N.

În urma activităților specifice, polițiştii de frontieră maramureşeni au reuşit să documenteze întreaga activitate infracțională a grupării şi să-l identifice pe lider, în persoana lui Vasile M., zis „Milion”, din Sighetu Marmației. Acesta avea rolul de a coordona activitatea celorlalți membri ai rețelei, precum şi de a distribui țigările pe piața „neagră”, fiind principalul beneficiar al profitului rezultat.

De asemenea, au fost identificați alți cinci membri ai rețelei de contrabandă, cetățeni români cu vârste cuprinse între 17 şi 43 ani, domiciliați în jud. Maramureş, care aveau rolul de a transporta, depozita şi comercializa țigările pe piața neagră de desfacere.

Totodată, s-a stabilit că din filiera de contrabandişti făcea parte şi un lucrător din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Maramureş, Cristian R., care îi anunța pe contrabandişti unde se aflau echipajele mobile ale polițiştilor de frontieră, pentru a le evita când se făcea transferul țigărilor peste graniță.

În momentul în care a constatat că a fost depistat de proprii colegi ca fiind implicat în activitatea ilegală, polițistul de frontieră şi-a înaintat demisia din instituție. Aceasta nu l-a salvat, în final, de condamnare.

În urma cercetărilor efectuate, întreaga cantitate de țigări, aproximativ 65.000 de pachete, în valoare de 32.000 euro, a fost reținută în vederea confiscării de către polițiştii de frontieră maramureşeni, iar membrii grupării au fost judecați, aplicându-se pedepse privative de libertate pentru săvârşirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional ce desfăşura acțiuni ilegale cu caracter de criminalitate organizată şi sprijinirea continuă şi constantă a acestuia.

29. MITA, ŞARPELE CARE MUŞCĂ

Fenomenul corupției nu este tocmai o formă de crimă organizată, în adevăratul sens al cuvântului. Peisajul crimei organizate nu cunoaşte organizații criminale care să aibă ca scop singular coruperea anumitor categorii de persoane fără ca prin acest lucru să nu se urmărească de fapt un alt interes, în schimb, prezența acestui flagel o simțim universal în toate societățile şi însoțind în mod inevitabil toate celelalte forme ale crimei organizate, indiferent că este vorba de trafic de droguri, trafic de maşini furate, comerțul cu carne vie, spălarea banilor murdari sau orice alte moduri de manifestare a crimei.

Pentru a-şi asigura funcționarea în clandestinitate şi în permanentă confruntare cu autoritățile, organizațiile criminale trebuie să corupă pe cei care ar trebui să lupte

împotriva acestora sau care le sprijină, în orice mod, activitatea. Mita se dă poliţistului care „închide ochii”, deşi cunoaşte că în teritoriul unde funcţionează se află un laborator în care sunt fabricate droguri de mare risc, funcţionarului de la autoritatea rutieră care înmatriculează un autoturism furat, vameşului care nu constată diferența ce există între cantitatea şi calitatea mărfurilor şi cele consemnate în documentele prezentate, bancherului care facilitează introducerea unor sume de bani „negri” în circuitul economic legal, politicianului care poate propune sau influența adoptarea unui act normativ ce dezincriminează o faptă ilegală sau judecătorului care, cu rea-credință, interpretează probele administrate în favoarea unui traficant.

Corupția este un fenomen complex, care îşi are rădăcinile în istoria socio-culturală a unei țări, în dezvoltarea sa politică şi economică şi în politicile şi tradițiile sale birocratice. Corupția afectează dezvoltarea economică şi socială deoarece generează opțiuni greşite şi încurajează concurența în domeniul luării de mită şi nu în ceea ce priveşte calitatea sau prețul produselor şi al serviciilor.

În plus, experiența dovedeşte că dacă fenomenul corupției nu este controlat el se va intensifica. O dată ce s-a instaurat un sistem eficient de luare şi dare a mitei, oficialii corupți au „un motiv întemeiat” pentru a solicita sume şi mai mari, creând o cultură a mitei, ce are drept consecință ineficiența pieței.

Daniel Kaufmann, directorul Institutului Băncii Mondiale, estima, la nivelul anului 2004, la 1.000 de miliarde de dolari valoarea corupției la nivel planetar, cifră care în cinci ani a crescut.

Problema nu este doar de natură morală sau culturală. Corupția a fost descrisă ca un cancer al societății. Ea compromite încrederea cetățenilor în stat şi pune în pericol coeziunea socială. Cazuri grave de corupție, în care este vorba despre sume de milioane de dolari, au fost tot mai frecvent raportate atât în țări bogate, cât şi în țări sărace. Cazurile mărunte de corupție sunt mai puțin mediatizate, dar pot avea consecințe la fel de grave. O sumă mică oferită ca mită unui funcționar public în schimbul unui serviciu pare o abatere mică, dar un milion de asemenea cazuri pot avea un impact enorm. Dacă nu este controlat, acest fenomen poate eroda într-atât legitimitatea instituțiilor publice, încât chiar şi oficialii care nu sunt corupți să fie etichetați la global iar cetățenii ajung să considere că nu are nici un sens să fii cinstit.

Deşi riscurile şi oportunitățile de corupție şi comportament lipsit de etică sunt prezente în orice instituție, datorită misiunilor şi atribuțiilor specifice structurilor Ministerului Administrației şi Internelor, trebuie acordată o atenție specială acestora, cu atât mai mult cu cât sunt necesare măsuri adaptate de prevenire şi combatere. Integritatea şi onoarea sunt unele dintre cele mai importante calități profesionale ale personalului acestei instituții şi unele dintre cele mai valoroase atuuri ale organizației.

Unii autori au apreciat că nu există organizații criminale în afara sferei corupției, aceste structuri fiind alcătuite din profesionişti ai crimei şi corupției. Se apreciază că orice organizație criminală presupune existența unei funcții de „corupător", care depune toate diligențele să identifice persoanele pretabile la corupție, mituieşte, cumpără, intimidează şi negociază cu funcționarii din poliție, justiție, administrație ş.a. Organizațiile criminale mari, îndeosebi cele transnaționale, au mai mulți corupători specializați pe domenii de activitate (vamă, poliție, Parlament etc.) şi pe zone geografice.

30. BANII FAC CU OCHIUL

Fiind o „afacere" în care se vehiculează sume mari, există şi riscul coruperii unor lucrători însărcinați cu controlul la frontieră.

Un ofițer din cadrul Sectorului Poliției de Frontieră Vicov – Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Suceava, a fost contactat de un român stabilit în Ucraina, care i-a propus o întâlnire „în vederea perfectării unei afaceri bănoase".

Ofițerul sucevean s-a întâlnit în localitatea Ulma, cu Lucian Simion G., domiciliat în Cernăuți – Ucraina. Acesta din urmă i-a propus să îi faciliteze introducerea în România a unei importante cantități de țigări prin Punctul de Trecere a Frontierei Ulma, contra unei importante sume de bani. Polițistul de frontieră trebuia să preia transportul din imediata apropiere a Punctului de Trecere a Frontierei Ulma şi să-l „escorteze" până în localitatea Brodina.

„Afaceristul" i-a promis ofițerului că la fiecare 20 baxuri transportate va primi 1.000 euro.

La intrarea în tura de serviciu, polițistul de frontieră a raportat situația conducerii Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Suceava şi Direcției Poliției de Frontieră Rădăuți.

Imediat după aceea, au fost ,alertați ofițeri din cadrul Direcției Generale Anticorupție – Biroul Teritorial Suceava, care au pus la punct modul de realizare a flagrantului.

Polițistul de frontieră a primit un telefon prin care i s-a cerut o „întrevedere rapidă", într-unul din restaurantele din localitatea Rădăuți.

Ofițerul s-a întâlnit cu Lucian-Simion G. Acesta a venit însoțit şi de fratele său Sorinel Mihai G., pentru a pune la punct detaliile referitoare la transportul de țigări ce urma să fie efectuat.

„Afacerea" s-a perfectat, convenindu-se ca cinci zile mai târziu, când polițistul de frontieră trebuia să se afle în tura de serviciu, microbuzul cu țigări să treacă prin punctul de trecere a frontierei şi să fie preluat de ofițer. Acesta din urmă trebuia să primească o importantă sumă de bani, pentru „sprijinul" acordat contrabandiştilor.

Polițistul de frontieră s-a întâlnit cu Sorinel-Mihai G., aflat la volanul microbuzului încărcat cu țigări, la aproximativ 200 de metri de Punctul de Trecere a Frontierei Ulma.

Aşa cum stabiliseră, în urmă cu aproape o săptămână, la „masa negocierilor", ofițerul, aflat într-o maşină a Poliției de Frontieră, a „escortat" transportul până pe comunicația Brodina – Argel.

Inițiatorul afacerii, Lucian-Simion G., îi aştepta atât pe fratele său, cât şi pe ofițerul sucevean, într-o altă maşină.

Sub coordonarea procurorului şi a ofițerilor Direcției Generale Anticorupție – Biroul Teritorial Suceava a fost realizat flagrantul.

Sorinel-Mihai G. a fost surprins de ofițerii Direcției Generale Anticorupție chiar în momentul în care îi oferea polițistului de frontieră suma de 600 de dolari şi 3.600 de lei (aproximativ 1.200 dolari).

La sediul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Suceava a fost adus microbuzul în care au fost descoperite şi ridicate, în vederea confiscării, 31.000 pachete țigări de proveniență ucraineană, „Saint George" şi „Rohnson", a căror valoare a fost stabilită la aproximativ 31.000 euro.

Cei doi fraţi, Sorinel-Mihai şi Lucian-Simion, şi-au încheiat aventura în închisoare.

Într-un alt caz, petrecut la începutul lui 2008, noaptea, un echipaj al Poliției de Frontieră, format din doi agenți din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Satu Mare, a oprit pentru control, în localitatea Craidorolț, un microbuz înmatriculat în Ungaria, condus de cetățeanul român Ion-Achim C., domiciliat în județul Bihor.

În momentul controlului, motivând că nu are documentele asupra sa, şoferul microbuzului a sunat o persoană necunoscută, după care le-a precizat polițiştilor de frontieră că le poate oferi 5.000 de euro mită, pentru a i se permite continuarea călătoriei la volanul autoutilitarei încărcată cu o importantă cantitate de țigări de contrabandă. Totodată, acesta a precizat că nu se află în posesia sumei de bani, dar persoana apelată telefonic îi va aduce suma promisă într-o parcare de la intrarea în localitatea Carei.

Polițiştii de frontieră şi-au informat imediat superiorii şi în cadrul unei acțiuni comune, a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare şi a polițiştilor de frontieră, s-a procedat la organizarea flagrantului.

Şoferul microbuzului, urmat de polițiştii de frontieră, a ajuns în locul de întâlnire stabilit, unde îl aşteptau trei bărbați aflați într-un autoturism marca „Ford”.

Ion-Achim C. a luat de la unul dintre cei trei o sumă de bani în valută, după care s-a deplasat la sediul Sectorului Poliției de Frontieră Carei, unde a fost prins in flagrant în momentul în care a oferit celor doi polițişti de frontieră suma de 2.000 de euro mită, pentru a-i determina să nu întreprindă măsurile legale.

În acelaşi timp, polițiştii de frontieră au supravegheat autoturismul marca „Ford”, identificându-i pe cei trei ocupanți ai acestuia. În urma verificărilor, a fost identificată şi persoana contactată telefonic de şoferul microbuzului.

Cele patru persoane identificate au fost conduse la sediul Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, pentru continuarea cercetărilor.

De asemenea, în urma controlului microbuzului, au fost descoperite, într-un locaş special amenajat între cabina şoferului şi spațiul de depozitare, 14.000 pachete de țigări de proveniență ucraineană, mărcile Next Blue Edition şi Priluki, pentru care cei în cauză nu posedau documente justificative.

Şoferul microbuzului, Ion-Achim C., a fost prezentat Tribunalului Satu Mare, care l-a condamnat, în final, la o pedeapsă privativă de libertate.

Într-o seară de aprilie 2008, la Punctul de Trecere a Frontierei Petea, s-a prezentat pe sensul de ieşire din țară Ioan D., domiciliat în județul Neamț, conducând un autovehicul marca Mercedes Benz. În maşină se aflau opt persoane, printre care şi cetățeanul din Republica Moldova, Vasile C.

Înainte de a se prezenta la controlul de frontieră, şoferul Ioan D. a oprit maşina în apropierea locului în care se efectuează controlul de frontieră în comun cu autoritățile maghiare şi i-a propus unui agent al poliției de frontieră din cadrul Sectorului Poliției de Frontieră Petea ca, în schimbul sumei de 400 euro, să faciliteze trecerea frontierei cetățeanului din Republica Moldova, care nu poseda viza pentru spațiul Schengen.

Agentul şi-a anunțat superiorii care, la rândul lor, au sesizat Biroul Anticorupție pentru județul Satu Mare.

În urma denunțului a fost organizat flagrantul, în timpul căruia a fost prins cetățeanul Ioan D. în timp ce oferea agentului poliției de frontieră suma de 400 euro.

Cercetările s-au finalizat cu stabilirea întregii activități infracționale şi pedepsirea celor două persoane.

Un alt polițist de frontieră, dintre mulți care au refuzat să se lase mituiți, a primit o astfel de propunere din partea unui cetățean moldovean, dar a sesizat, de asemenea, Direcția Generală Anticorupție.

Ofițerii Direcției Generale Anticorupție – Biroul Anticorupție pentru județul Iaşi, împreună cu procurorul desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iaşi, au organizat o acțiune de prindere în flagrant a lui S. Ivan, cetățean din Republica Moldova, care încerca să mituiască polițistul de frontieră, cu suma de 200 euro.

S. Ivan i-a oferit bani polițistului de frontieră pentru a-l lăsa să intre în România, împreună cu doi prieteni, tot cetățeni din Republica Moldova, deşi nu îndeplineau condițiile legale.

Cu ocazia controlului de frontieră, pe sensul de intrare în țară, cetățenii moldoveni au declarat că intenționează să viziteze o cunoştință din România, sens în care au prezentat o invitație din partea acesteia.

Din verificarea documentelor prezentate la control, polițistul de frontieră a constatat faptul că cei în cauză nu îndeplineau condițiile legale pentru a intra în țară, în sensul că existau suspiciuni cu privire la autenticitatea invitației.

În momentul în care i-a adus la cunoştință faptul ca nu le va permite intrarea în România, S. Ivan i-a oferit polițistului de frontieră suma de 200 euro pentru a-i lăsa să-şi continue călătoria. Deşi a fost refuzat şi i s-a adus la cunoştință că fapta sa constituie infracțiune, cetățeanul a insistat în mai multe rânduri în oferirea banilor. În aceste condiții, polițistul de frontieră a sesizat ofițerii Direcției Generale Anticorupție care, împreună cu un procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iaşi, au realizat flagrantul pentru infracțiunea de dare de mită.

Ofițerii Direcției Generale Anticorupție – Serviciul Teritorial Suceava, sub coordonarea procurorului desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoşani, au prins în flagrant, într-o seară de martie 2009, un alt cetățean din Republica Moldova, care intenționa să ofere cu titlu de mită suma de 300 euro unui ofițer din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Botoşani – Sectorul Poliției de Frontieră Românești, pentru ca acesta să nu întocmească actele de constatare ce aveau ca obiect confiscarea unei cantități de țigări provenite din Republica Moldova, precum şi autoturismul acestuia. Cetățeanul moldovean a fost pedepsit pentru încercarea sa, nereuşită de altfel.

Astfel de cazuri cu oameni aflați în slujba legii care rezistă tentației de a-şi vinde onoarea contra unor sume de bani sunt foarte multe, numai că ele nu sunt suficient de cunoscute şi mediatizate, dar cei mai mulți dintre cei în cauză, deşi sunt oameni cu datorii la bănci, cu situații materiale nu tocmai de invidiat, au mulțumirea şi sentimental datoriei împlinite.

De apreciat este gestul polițistului de frontieră din oraşul Valea lui Mihai, care, în drum spre serviciu, într-o zi de ianuarie 2009, a găsit un portofel în care se aflau 8.000 de euro şi 30.000 lei. Polițistul de frontieră a anunțat situația şi a predat portofelul şefilor săi să pentru a fi identificat proprietarul, căruia să-i fie returnat portofelul cu suma de bani. Norocul proprietarului a fost, pe lângă faptul că portofelul a fost găsit de un om cu suflet bun şi conştiință, că în portofel se aflau şi actele de identitate. Pe baza acestora a fost identificată persoana care a pierdut portofelul şi chemat la sediul instituției, pentru a a-i fi restituit. Omul a vrut să-i mulțumească personal celui care i-a găsit portofelul. Polițistul de frontieră a dorit să rămână anonim.

Mircea R, un alt agent de poliție de frontieră, din localitatea timişeană Lunga, a găsit la ieşirea din curtea sa un portofel. În el se aflau carduri, plicuri cu codurile PIN precum şi o bancnotă de 50 lei. Pe plic şi pe carduri era numele titularului, om din localitate. Anton C., de 54 de ani, se pensionase cu puțin timp în urmă şi făcuse un împrumut de 6.000 de euro, la o bancă, cu o zi înainte să fi pierdut portofelul iar i-au fost virați direct în contul de card. Avea neapărată nevoie de bani pentru că îi cădea casa.

Când a primit portofelul, omul a rămas şocat, dându-şi seama ce nenorocire l-ar fi putut lovi. Polițistul de frontieră Mircea R. a dorit ca gestul său să nu fie făcut public, dar Anton C. şi-a exprimat recunoştința printr-o scrisoare de mulțumire adresată polițistului prin şefii acestuia de la Timişoara.

La începutul anului 2009, un agent de la Secția a 2-a de Poliție din Timişoara, aflându-se în patrulare pe o stradă din zona centrală a Timişoarei, a găsit pe stradă un portofel ce aparținea unei tinere studente. Pe lângă acte, în portofel se mai aflau bani şi mai multe carduri bancare. Pe baza numelui şi adresei, agentul a reuşit să găsească în cartea de telefon numărul de telefon al tinerei pe care a anunțat-o imediat. Tânăra a venit într-un suflet şi şi-a recuperat, în totalitate, bunurile pierdute.

Astfel de cazuri nu sunt singulare, pentru că într-o altă situație, petrecută la distanță de o lună, un alt agent, de la poliția de frontieră a găsit un portofel cu peste 1200 de euro în el, pe care l-a returnat celui care-l pierduse, unui timişorean.

Gesturile acestea scot în evidență latura umană a oamenilor aflați în slujba cetățeanului şi a respectului față de lege.

31. FALSUL „TURIST”

Aproape zilnic, polițiştii de frontieră se confruntă cu persoane participante la traficul transfrontalier, cetățeni români sau străini, care le testează pregătirea prin diverse metode: fie legitimându-se cu paşapoarte false sau falsificate, fie prezentând documentele altor persoane, în speranța că asemănarea cu titularul paşaportului le va permite continuarea ilegală a călătoriei.

Motivele invocate de cei care săvârşesc astfel de fapte sunt din cele mai variate, pornind de la „visul” de a se reîntoarce în țările de unde au fost returnați şi

continuând fie cu dorința de a călători în țările unde accesul le este permis numai în baza vizelor obținute de la reprezentanțele diplomatice, fie cu intenția de a se sustrage de la răspunderea penală sau contravențională pentru faptele comise anterior.

În activitatea lor, polițiștii de frontieră au descoperit, în punctele de trecere paşapoarte false ori falsificate, precum şi alte tipuri de documente contrafăcute (permise de rezidență, de conducere, cărți de identitate, invitații, vouchere, cărți verzi etc.), de care diferite persoane, cetățeni români sau străini, intenționau să se folosească pentru a trece ilegal frontiera de stat.

Din punct de vedere al metodei, s-a folosit substituirea de persoană prin legitimarea cu paşapoarte sau cărți de identitate eliberate pe numele altei persoane, fiind depistate persoane care au încercat să iasă ilegal din țară, folosind, în punctele de frontieră, documente ce nu le aparțineau.

Preponderența celor care au apelat la acest gen de documente de călătorie s-a constatat că este deținută de persoanele încadrate la categoria 20–30 ani, iar în topul realizat în funcție de județul de domiciliu al celor care au folosit documente false, pe primul loc se află bucureştenii, urmați de persoane domiciliate în județele: Dolj, Maramureş, Cluj, Bistrița Năsăud, Neamț, Prahova, Suceava etc.

Motivele pentru care cetățenii români au apelat la aceste metode sunt diverse, pornind de la lipsa mijloacelor băneşti aferente eliberării unui paşaport, dorința de a scăpa de sancțiunile legii (cei care sunt cercetați), restrângerea dreptului la liberă circulație ca urmare a returnării din străinătate etc.

Polițiștii de frontieră s-au confruntat şi cu fenomenul ştampilelor de trafic false sau falsificate aplicate în paşapoarte, cazurile fiind înregistrate, în special, la cetățenii români care au desfăşurat diferite activități lucrative „la negru” în străinătate sau au depăşit nejustificat termenul legal de şedere în statele pe teritoriul cărora au călătorit.

Pe lângă paşapoartele contrafăcute româneşti, polițiștii de frontieră au descoperit şi documente de călătorie eliberate de autoritățile din străinătate (Bulgaria, Cehia, Slovacia etc.) contrafăcute, mare parte dintre acestea fiind folosite de cetățeni din Republica Moldova. În aceste cazuri, s-a stabilit că cetățenii moldoveni au intrat legal în România, în baza paşapoartelor personale valabile, sub „paravanul” excursiei turistice şi se prezintă la ieşirea din țară cu documente de călătorie falsificate, emise de țările pentru care nu este necesară viza pentru a călători în statele Schengen.

O contribuție importantă, în depistarea unor astfel de falsuri, o au ofițerii care îşi desfăşoară activitatea în punctele şi centrele de contact ce funcționează la nivelul frontierelor României, prin intermediul cărora se verifică, în mod operativ, documentele ce prezintă suspiciuni de falsificare.

32. DRUMUL CĂTRE OCCIDENT TRECE ŞI PE LA GIURGIU

Fenomenul infracțional transfrontalier pe teritoriul României se manifestă la toate frontierele, cu caracteristicile particulare, determinate de specificul fiecărei zone, respectiv de uscat sau de apă, mijloacele şi metodele folosite, destinația şi scopul urmărit (țara-sursă, țara-țintă, zona/țara de tranzit). În funcție de specificul şi tipul de frontieră, s-ar putea scrie mii de pagini pentru fiecare din acestea, pentru a înțelege mai bine problemele cu care se confruntă polițiştii de frontieră şi a putea aprecia mai bine munca acestora.

Trecerea ilegală prin punctele de trecere a frontierei se face prin prezentarea la control a documentelor şi vizelor false sau falsificate, substituire de persoană, prin ascunderea în mijloacele de transport rutiere, feroviare sau nave, existența unor agenții sau firme de turism ce practică turismul mascat, care sub paravanul unor contracte de serviciu plătite, facilitează în mod acoperit emigrarea ilegală sau prin intrarea legală a străinilor cu scopul ajungerii ilegale în spațiul Schengen.

La frontiera verde, activitatea de călăuzire şi de transport a grupurilor este desfăşurată de călăuze bulgare sau române din apropierea frontierei, buni cunoscători ai zonei unde are loc trecerea persoanelor, trecerea frontierei făcându-se pe timp de noapte, folosindu-se insulele sau ostroavele de pe Dunăre, precum şi ai caracteristicilor naturale ale terenurilor.

Frontiera de sud a României, frontieră cu Bulgaria, este folosită şi pentru intrarea ilegală în România a unor persoane de origine afro-asiatică (irakieni, afgani, iranieni, pakistanezi etc.) sau kurdă, inclusiv cei care au solicitat azil pe teritoriul bulgar, care urmăresc tranzitarea țării noastre către un stat din Vestul Europei. Ruta practicată de către cetățenii străini este Asia Centrală – Siria – Turcia – Bulgaria – frontiera de Sud a României.

Direcțiile folosite de rețelele de călăuze pe linia migrației ilegale sunt Vidin – Calafat, Lom – Rast, Badin – Pietroşani, Russe – Giurgiu, Tutrakan – Chirnogi, Silistra – Călăraşi.

În prezent, se constată o scădere a numărului celor care intenționează să treacă ilegal frontiera verde sau prin punctele de trecere a frontierei, precum şi a călăuzelor, a filierelor de trafic de persoane, migrație.

Polițiştii de frontieră de la Direcția Poliției de Frontieră Giurgiu, unde a lucrat mult timp şi Alin-Doru Pavel, s-au confruntat şi se confruntă cu un număr mare de cazuri de infracționalitate transfrontalieră, pentru a căror prezentare completă ar fi necesar un spațiu destul de mare.

Modalitățile de săvârşire a infracțiunilor la frontieră sunt diverse. Falsificarea documentelor de identitate este metoda cea mai uzitată de cei care sunt depistați în tentativele de trecere ilegală a frontierei de stat. Pentru considerentele enunțate, nu putem enunța, spre exemplificare, decât câteva cazuri din vasta problematică existentă la frontieră.

Într-unul din nenumăratele cazuri, polițiştii de frontieră giurgiuveni au depistat un marocan, care, sprijinit de vărul său, cetățean italian, încerca să ajungă în vestul Europei, în baza unei cărți de identitate italiene false.

Aceştia s-au prezentat pentru a intra în România şi s-au legitimat cu documente de identitate italiene pe numele Amin R. şi Samuele C.

Cu ocazia controlului specific, polițiştii de frontieră au constatat că documentul italian în care se afla menționat numele de Samuel C., nu prezenta elementele de siguranță ale documentelor originale, dovedindu-se a fi fals total.

Procedându-se la efectuarea unor verificări amănunțite asupra persoanelor şi bagajelor acestora, polițiştii de frontieră au găsit, ascunse în încălțămintea lui Amin R. (cetățean italian care s-a legitimat cu documente valabile) mai multe acte de identitate marocane valabile, pe numele Byadi Y., ce aparțineau însoțitorului acestuia, precum şi o carte de identitate italiană falsă pe numele Amin R.

În cadrul cercetărilor, Amin R. a declarat că documentele italiene false le-a obținut din Istanbul, în schimbul sumei de 1.000 de euro, cu intenția de a-l ajuta pe vărul său să ajungă în Italia. În ceea ce priveşte actul de identitate fals în care era aplicată propria fotografie, italianul a declarat ca a fost realizat de falsificator „din greşeală", acesta din urmă neştiind că el deține documentele valabile.

Conform protocolului încheiat cu autoritățile bulgare, cei doi au fost predați autorităților de frontieră din țara vecină, în vederea continuării cercetărilor şi dispunerii măsurilor legale ce se impun.

Într-una din zilele sfârşitului de martie 2006, s-a prezentat în Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu Rutier, pentru a ieşi din țară, o persoană de sex masculin aflată la volanul unui autoturism. Persoana a prezentat pentru control un paşaport unguresc, pe numele Andraş R.

În urma analizei criminalistice a documentului prezentat la control, a rezultat faptul că documentul este falsificat.

În urma cercetărilor efectuate s-a stabilit că persoana în cauză este cetățeanul român Paul B., rezident în Franța, şi a procurat paşaportul unguresc întrucât dorea să ajungă în Franța, deoarece familia sa se afla acolo, iar el a fost returnat în anul 2003, ocazie cu care i-a fost suspendat şi dreptul de călătorie.

Cel în cauză a fost cercetat şi sancționat pentru săvârşirea infracțiunii de complicitate la fals material în înscrisuri oficiale, uz de fals si tentativă de ieşire ilegală din România.

În vara aceluiaşi an, au fost depistați la un hotel din oraş cinci cetățeni chinezi care nu îşi justificau prezența în zonă. În urma verificărilor efectuate s-a stabilit faptul că aceştia au fost aduşi de către numitul Constantin B., care i-a abandonat la hotel.

Din declarațiile numitului Constantin B. a rezultat faptul ca acesta a preluat grupul de cetățeni chinezi, din Bucureşti, de la un alt cetățean chinez, şi că i-a adus în oraş, unde urma să-i predea unui cetățean român în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat. De asemenea, Constantin B. a mai declarat că acțiunea a fost comandată şi coordonată de cetățeanul bulgar Damyaneho B.

Traseul pe care l-au urmat cei cinci cetățeni chinezi a fost: China – România (Bucureşti – Giurgiu – frontiera de sud cu intenția de a trece fraudulos în Bulgaria şi de aici mai departe spre Spațiul Schengen.).

Numitul Constantin B. a fost cercetat şi pedepsit pentru săvârşirea infracțiunii de trafic de migranți.

Într-o acțiune comună de combatere a infracțiunilor de spălare a banilor şi a altor infracțiuni conexe, la Punctul de Trecere a Frontierei Ruse, pe sensul de intrare în Bulgaria, echipa comună de control formată din lucrători ai poliției şi vămii din

Bulgaria, în colaborare cu ofițeri români, a oprit pentru control un autocar cu număr de înmatriculare turcesc, care circula pe ruta Braşov – Istanbul.

Mijlocul de transport a fost supus unui control amănunțit, moment în care la al doilea rând de scaune din fața autocarului, în locaşul destinat bagajelor de mână, a fost descoperită o geantă tip „Diplomat", ce aparținea cetățeanului turc Ahmed A.

După deschiderea genții, s-a descoperit o sumă importantă în euro, iar după controlul persoanei, în buzunarele hainei, s-a mai găsit o sumă de dolari, fapt pentru care a fost informată Procuratura Ruse.

La cercetări s-a stabilit că cetățeanul turc a urcat în autocar din Bucureşti, având asupra sa geanta respectivă şi haina în care s-a descoperit valuta. Întreaga sumă i-a fost înmânată la plecarea din Bucureşti de către un alt cetățean turc, cu rugămintea de a fi dusă în Turcia, suma de bani provenind din activități ilegale.

Polițiştii din Ruse au ridicat pentru cercetări suma de 248.900 euro din geantă şi 37.500 dolari din haină, fiind coordonați de către procurorul din Procuratura Ruse.

Față de cetățeanul turc, autoritățile bulgare au luat măsura întocmirii unei lucrări penale pentru săvârşirea infracțiunii de spălare de bani şi reținerea acestuia pentru cercetări.

În primele zile ale lunii ianuarie 2007 lucrătorii vamali şi polițiştii de frontieră din Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu s-au confruntat cu mai multe cazuri de încălcări ale legislației.

Pe timpul unui control, aceştia au descoperit ascunşi şi nedeclarați, asupra a trei cetățeni români şi unul turc, 179.300 euro şi 43.000 dolari, ce urmau a fi scoşi ilegal din țară.

Tot în acea perioadă, la Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu Rutier, s-au prezentat pentru a ieşi din țară doi cetățeni bulgari, Z. Ekaterina şi Z. Dimitrov, care călătoreau cu un autoturism marca Renault.

Polițiştii de frontieră au procedat la efectuarea unui control amănunțit al mijlocului de transport şi al bagajelor celor doi bulgari, având unele indicii de încercare de fraudare. Cu această ocazie, în trei geamantane, au fost descoperite mai multe obiecte vechi, ce constau în cărți, picturi, monede, bijuterii şi podoabe din metal galben şi alb, suspecte a face parte din Patrimoniul Cultural Național. Obiectele din argint, cântăreau aproximativ 1,1 kg, iar cele din aur 800 de grame.

În cadrul cercetărilor preliminare, cei doi cetățeni bulgari au declarat că toate bunurile reprezintă o moştenire de familie, pe care Ekaterina tocmai a primit-o de la o bunică internată într-un azil de bătrâni din România, bunuri pe care intenționau să le ducă în Bulgaria şi să le păstreze în amintirea bunicii.

Având în vedere faptul că cei doi cetățeni bulgari nu posedau acte de proveniență şi nici Certificat de Export Temporar eliberat de autoritățile competente, conform actelor normative în vigoare la acea vreme, o echipă formată din ofițeri din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Giurgiu, Inspectoratul de Poliție al Județului Giurgiu, specialişti din cadrul Direcției Cultură, Culte şi Patrimoniu Cultural Național Giurgiu şi Muzeului Județean „Teohari Antonescu" s-au deplasat la fața locului pentru identificarea bunurilor culturale şi stabilirea semnificației acestora.

Toate bunurile descoperite au fost reținute în vederea efectuării expertizelor şi evaluărilor specifice, iar persoanelor în cauză li s-au aplicat pedepse pentru săvârşirea infracțiunii de „operațiuni de export ilegal de bunuri culturale mobile".

Un aspect aparte îl reprezintă frauda cu ajutorul cardurilor de plată. La nivelul anului 2007 s-a simțit o mare răspândire, în special în țările dezvoltate, însă ca urmare a extinderii tehnologiei de vârf se preconizează că acest tip de fraudă să se dezvolte şi mai mult. De obicei, înşelăciunile se fac cu ajutorul Internetului prin uzurparea de identitate.

Deşi inegal repartizată pe glob, totuşi dezvoltarea tehnologiilor informației şi comunicațiilor, precum şi crearea dependenței față de acestea a determinat orientarea activității criminale şi către acest domeniu.

Polițiştii de frontieră giurgiuveni au depistat un cetățean român care a încercat să inducă în eroare autoritățile române de frontieră, prezentând la control un paşaport în care erau aplicate mai multe ştampile false.

Astfel, la intrarea în țară prin Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu Rutier – Feroviar, într-un tren rapid ce venea din Grecia, se afla şi cetățeanul român Marcel B., domiciliat pe raza județului Suceava, care a prezentat pentru control paşaportul personal.

Studiind cu atenție paşaportul, polițistul de frontieră a constatat că în paginile acestuia erau aplicate în fals 15 ştampile de trafic intrare-ieşire false, ce aparțineau autorităților de frontieră din Ungaria, Austria şi Italia.

Demarându-se cercetările, s-a stabilit că cetățeanul român a ieşit legal din țară în luna ianuarie 2005, cu destinația Grecia, unde ocazional a muncit, fără forme legale, în agricultură.

Conform propriilor declarații, ştampilele false i-au fost aplicate în paşaport de către un cetățean de origine română, ale cărui date de identitate nu le cunoaşte, care, contra sumei de 300 euro, i-a „reglementat" şederea pe teritoriul Greciei.

Polițiştii de frontieră i-au întocmit suceveanului dosar penal, sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de complicitate la fals material în înscrisuri oficiale şi uz de fals.

La jumătatea lunii martie 2008, la Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu, s-au prezentat pentru a intra în țară, călătorind într-un autocar ce venea din Turcia, 43 de cetățeni români şi cinci cetățeni turci.

Acționând la timp şi punctual, polițiştii de frontieră au efectuat un control amănunțit bagajelor călătorilor, ocazie cu care au descoperit în geanta unui cetățean român trei ambalaje de dulciuri ce conțineau şase pungi din plastic în care se afla o substanță solidă, de culoare maronie.

În urma testării cu trusa Narcotest, substanța a reacționat pozitiv ca fiind heroină, greutatea totală a acesteia fiind de aproximativ 3,2 kilograme.

Posesorul genții, Marius-Cătălin S., a fost reținut de organele autorității statului, în final acesta fiind pedepsit penal pentru faptele săvârşite.

33. ŞI TOTUŞI EXISTĂ RĂSPLATĂ

Amintirea vremurilor nu demult apuse şi a locului unde a învățat abc-ul profesiei de polițist de frontieră l-au determinat pe Alin Pavel să revină pe acele meleaguri şi să rememoreze amintiri plăcute pentru el. S-a urcat în maşină împreună cu soția şi au pornit la drum.

Ajunşi în localitatea de lângă municipiul Giurgiu, loc de o deosebită însemnătate pentru Alin şi soția lui, locul unde în primul rând s-au cunoscut şi de unde plecase în urmă cu un an, i-a făcut pe cei doi să trăiască o senzație plăcută, de redescoperire a rădăcinilor.

Au întâlnit multe persoane cunoscute, care s-au arătat încântate să-i revadă, au vizitat familia care i-a găzduit ani buni şi unde s-au simțit ca acasă şi au vizitat în mod special instituția unde lucrase Alin. Aici lăsase, pe lângă alte lucruri ce țin de profesie, o amprentă a trecerii lui. Investise salariul de merit pe un an în construirea unui foişor, împrejmuit cu un gărduleț de lemn, iar când au turnat betonul şi-a scris numele, pentru a nu se şterge niciodată.

La ieşirea din curtea instituției l-a abordat şi „nea Lică", un vecin. Acesta i s-a confesat că nu o duce tocmai bine, că în general lumea o duce rău. Că Mirel, băiatul mai mare pe care Alin îl ştia, trebuie să meargă la liceu, dar nu are bani să-l susțină. Mai are o fată, clasa a VI-a, şi încă un băiat, la grădiniță. I-a spus că de un an, de când a plecat Alin, s-a produs un jaf de neînchipuit. Se furase tot ce însemna „fostul I.A.S.", clădirile fermelor, atelierele, abatorul, gardul, tot, chiar şi clădirea de birouri, care de altfel era în mijlocul localității, s-au furat şi clădirile complexului de animale care se afla lângă „fostul I.A.S.". „Se fură tot, domne'!" se plângea nea Lică, „a mai rămas la marginea satului o clădire, dar este a ălora cu îndiguirile. Mă duc domne', că tot nu am serviciu şi mai dau roată pe acolo, îmi iau o undiță şi pescuiesc, că am permis, şi nu-i las să o ia şi p-aia".

În cuvintele lui, nea Lică ascundea revolta omului care muncise toată tinerețea în zonă, văzuse cum se ridicase totul şi acum vedea cum se năruie. Instituțiile unde înainte oamenii din zonă lucrau pentru a câştiga „o pâine cinstită", acum erau ruine sau fuseseră rase de pe fața pământului. Se luaseră inclusiv fundațiile clădirilor.

Alin a plecat cu bucuria că revăzuse oameni cunoscuți dar şi cu tristețe pentru că văzuse şi dimensiunea dezastrului, care nu-i era cunoscut şi se petrecuse prea repede. Nu putea pronunța decât un cuvânt, „incredibil".

Totuşi, la un an distanță, a avut plăcuta surpriză să afle că nea Lică chiar se ținuse de cuvânt. Ba chiar se apucase să mai „cârpească pe ici, pe colo" la clădirea pe care îşi propusese să o salveze, o clădire dezafectată de altfel, de care nimeni nu mai avusese grijă de ceva timp. La una din aceste activități l-a surprins chiar directorul instituției care avea clădirea respectivă în patrimoniu. A fost extrem de impresionat, pentru că nu mai întâlnise o astfel de situație, a reînființat postul de responsabil cu protecția digului la respectivul canton şi l-a angajat pe nea Lică. În acel an fuseseră inundații care au produs pagube însemnate, o cauză fiind şi starea digurilor de

protecție, a căror importanță a revenit în atenția celor îndreptățiți şi responsabili să se ocupe de consolidarea lor.

Mirel, băiatul lui nea Lică, şi-a continuat studiile liceale, deoarece era conştient că şansa lui în viață este să învețe. Acest lucru ştia şi sora lui, iar fratele mai mic va afla de la ei de importanța învățăturii. Acum aveau suportul financiar, chiar dacă mic, dar se puteau baza pe ceva.

34. NEVOIA DE A MIGRA

Nevoia de a migra este o realitate a zilelor noastre. Migrația oamenilor şi a grupurilor de oameni s-a manifestat, de altfel, din cele mai vechi timpuri, fiind utilă pentru dezvoltarea societății umane, realizându-se astfel schimburi comerciale, culturale, transfer de populație din zonele suprapopulate în cele cu deficit de populație etc.

Motivul cel mai important pentru emigrarea în statele membre ale Uniunii Europene, care se mai încearcă şi prin modalități ilicite, este situația economică proastă în anumite țări terțe. Este vorba în special de cetățeni din Republica Moldova, Irak, Turcia, Afganistan, China, India şi de pe continentul african. Aceştia au fost sau sunt nevoiți să-şi părăsească țara, pentru a avea condiții de viață mai bune. În unele cazuri, aceşti cetățeni trăiesc la limita sau sub limita sărăciei. Apoi există anumite conflicte etnice care influențează puternic fenomenul emigrației. Exemple de conflicte care dăinuie în timp şi se prelungesc şi în zilele noastre sunt cele ale kurzilor cu guvernele din Irak şi Turcia, conflictul din Kaşhmir, între India şi Pakistan. Atâta timp cât aşteptările cetățenilor amintiți mai sus nu sunt îndeplinite, nici nu putem aştepta ca dorința lor de a emigra să devină mai mică.

În ultima perioadă de timp s-a constatat că cei care doresc să migreze spre anumite țări-țintă, şi nu o pot face legal, apelează tot mai des la serviciile oferite de anumite grupări criminale internaționale, care au ca obiect de activitate acest domeniu. Grupările sunt organizate având tot mai mult caracter de rețele.

Cauzele politice din unele state şi regimurile totalitare sau intolerante, care fac ca anumite fracțiuni de populație să fie amenințate în existența sau libertatea lor, sunt

factori declanşatori ai imigrației spre țări care să le asigure garanții de securitate pe care nu le au în țara de origine.

Ca şi în alte etape ale istoriei, stările de criză sunt însoțite de fenomene secundare: proliferarea criminalității, iar în acest plan are loc o intensificare şi diversificare a infracționalității transfrontaliere (trafic de droguri, armament, muniție, carne vie).

Cei mai mulți dintre candidații la migrația ilegală ajung să apeleze la ajutorul oferit de grupările circumscrise organizațiilor criminale. Acest aspect constituie un tipar pentru cele mai multe dintre situații.

Dinamica migrației ilegale şi a traficului de persoane a determinat şi favorizat specializarea unor persoane în călăuze, filiere şi rețele de traficanți coordonate de puternice organizații internaționale cu o structură bine pusă la punct.

La o succintă analiză asupra fenomenului, putem constata că migrația nu este ceva întâmplător sau specific unei anumite perioade ori spațiu geografic. Desigur, cauzele, formele, sfera şi intensitatea de manifestare a fenomenului au fost foarte diferite atât ca timp, perioadă (antichitate–epoca modernă), cât şi în raport cu zona de manifestare (regional sau global).

Sub aspect cauzal, fenomenul migrației are la origine factori economici, diferențele, uneori discrepante ale dezvoltării dintre state, factorii demografici deosebiți (țările dezvoltate înregistrează o tendință de stagnare a natalității, pe când în țările slab dezvoltate, natalitatea este foarte ridicată), conflictele interetnice armate, catastrofe naturale, cutremure, inundații, secete prelungite, precum şi o serie de condiții cu caracter obiectiv sau subiectiv: încălcări flagrante ale drepturilor omului, acțiunile traficanților de migranți ş.a.

Cauzele dintre cele mai diverse şi complexe fac ca mişcările de populație să capete în prezent o amploare fără precedent. Printre aceste cauze se numără conflictele armate, foametea, catastrofele naturale, încălcarea flagrantă a drepturilor omului, condiții economice deplorabile.

Migranții, din nevoia disperată de a supraviețui, mai recurg şi la serviciile unor rețele de traficanți de migranți, de data aceasta migrația devenind ilegală. Grupările criminale au preluat controlul acestui fenomen, profitând de disperarea în care se află persoanele care doresc să migreze în căutarea unui trai mai bun.

În anii 1950 şi 1960, imigranții din Sudul Europei, în special din Italia, dar şi cei din alte părți au avut un rol important în reconstrucția Europei şi expansiunea economică ce a urmat. În 1970, imigrația forței de muncă a încetinit progresiv, apoi, în anii 1980, numărul solicitanților de azil a început să crească, atingându-se nivelul record la începutul anilor ’90, în urma destrămării fostei U.R.S.S. şi a fostei Iugoslavii, precum şi ca urmare a instabilității politice din diverse regiuni ale lumii. Astfel, în această perioadă, în anumite țări s-au organizat regularizări (sau amnistii) pentru imigranții ilegali cu domiciliul în țări din U.E. şi care îndeplineau anumite condiții. Există percepția conform căreia forța de muncă imigrantă contribuie la şomaj, ocupând locurile de muncă ale populației locale şi constituie o povară pentru sistemele de asigurări sociale.

Dacă, pe de o parte, imigranții contribuie la şomaj, pe de altă parte, ei reprezintă un factor pozitiv în economie, care duce adesea la crearea de noi locuri de muncă şi la dezvoltarea economică (în cazul când imigranții au un statut legal ce le permite să se bucure de un trai şi de condiții de muncă decente, care le întăresc contribuția economică şi socială către societatea-gazdă). De asemenea, diferențele pot fi un factor pozitiv în societate, pentru că schimburile culturale ce vin o dată cu stabilirea imigranților în țările-gazdă constituie un stimul care îmbogățeşte viața.

În ceea ce priveşte aspectul negativ, pot exista impacturi mai puțin favorabile asupra economiei locale, atunci când cei foarte bine pregătiți şi segmentele cele mai întreprinzătoare ale populației sunt cele care emigrează. „Exodul de creiere” reprezintă o îngrijorare aparte pentru țările în curs de dezvoltare care se află cel mai mult în măsură de a pierde investițiile făcute în educație şi instruire.

Rețelele care se ocupă de imigrarea clandestină sunt în general foarte bine structurate şi au un caracter internațional. Acest tip de activitate criminală este, în mod incontestabil, una din cele mai profitabile dacă se are în vedere raportul disproporțional între riscurile asumate şi câştigurile obținute. La începutul secolului XXI ea este controlată de veritabile organizații criminale care, pentru sporirea profiturilor, au în vedere combinarea acestui gen de infracțiune cu cele circumscrise domeniilor muncii „la negru”, cerşetoriei, prostituției, traficului de droguri, spălării banilor „murdari” şi chiar terorismului internațional.

Traficanții, pentru a-şi asigura reuşita operațiunilor clandestine organizează riguros toate condițiile, stabilind puncte de sprijin sigure pe traseele tranzitate şi, în funcție de nivelul taxei încasate, oferă multiple servicii: consultanță, cum să se comporte şi să procedeze migranții în diferite situații (distrugerea documentelor). Astfel, pentru a câştiga credibilitate în fața „clienților", traficanții îi învață pe migranți cum să procedeze pentru solicitarea azilului, argumentându-le că dacă ar fi depistați, nu mai riscă să fie expulzați de autorități (deoarece apar înregistrați ca solicitanți de azil), eventual, numai după perioada de soluționare a cererii.

35. ROMÂNIA PE RUTA MIGRAȚIEI

România, ca parte integrantă a comunității internaționale şi membră a Uniunii Europene, se confruntă cu fenomenul de crimă organizată, cu toate componentele sale aflate în strânsă legătură: migrația ilegală, traficul de ființe umane, terorismul, traficului şi consumului de droguri, traficul de arme şi substanțe radioactive, contrabanda, spălarea banilor etc. Banii rezultați din astfel de activități ilegale înlesnesc, pentru crima organizată, introducerea de noi tehnici şi perfecționarea a noi moduri de operare.

Interesul turcilor pentru România a existat în decursul istoriei, dar continuă să existe şi în zilele noastre, dar nu numai al acestor cetățeni ci şi al altora precum chinezi, albanezi, iranieni, sirieni, irakieni, egipteni etc., e drept, sub altă formă. Aceştia şi-au manifestat şi continuă să-şi manifeste intenția de a investi în România, în acest sens, creând firme, respectiv locuri de muncă, cele mai multe în domeniul comerțului şi prestărilor de servicii.

Stabilirea acestora în România conduce, pe de-o parte, la apariția formei legale a migrației, reîntregirea familiei, respectată şi promovată de către stat, iar, pe de altă parte, determină amplificarea migrației ilegale a străinilor, combătută de către autorități, însă sprijinită de unii patroni/angajați ai societăților comerciale în cauză, prin oferirea de locuri de muncă la negru pentru migranții ilegali, vânzarea participării la societățile comerciale deja înființate (prin intermediul notariatelor din

țările de origine) şi astfel, introducerea şi a altor migranți în țară, invitarea conaționalilor pentru vizite de afaceri sau consultanță de specialitate în problematica firmei şi ulterior, stabilirea ilegală a acestora în țara noastră, implicarea patronilor/personalului străin angajat în România în călăuzirea peste frontieră sau obținerea de documente de călătorie/vize false ori falsificate pentru migranții din țările de origine.

Creşterea, în România, a numărului migranților străini ilegali determină o mărire a valorilor demografice ale țării, care are efecte negative asupra nivelul de trai al cetățenilor români.

Aceasta ar putea reprezenta sintetic o creştere a numărului „consumatorilor" existenți în țara noastră, în condițiile în care migranții ilegali nu îşi aduc contribuția la dezvoltarea statului şi implicit a nivelului de trai al fiecărui cetățean (neplata taxelor şi impozitelor), ca urmare a statutului lor şi a activităților ilicite pe care le desfăşoară pe teritoriul țării.

Poziția migranților în cadrul societății care îi „adoptă" şi potențiala exploatare a acestora, prin posibilitatea oferirii unor medii de muncă nesigure sau nesănătoase, salarii sub limita minimă, condiții care nu sunt acceptate de către cetățenii români, afectează totodată piața legală a forței de muncă din România, fapt ce conduce la reducerea ofertei de locuri de muncă pentru propriii cetățeni, în favoarea celor care nu solicită anumite standarde ale muncii prestate şi pentru care se realizează cheltuieli minime, obținându-se profituri ilicite.

Într-adevăr, în România locurile de muncă s-au mai redus în prima parte a anului 2009 pe fondul internaționalizării crizei economice, şomajul este în creştere, iar dacă pe piața locurilor de muncă vine concurență şi din afara țării, presiunea şi dificultatea găsirii unui loc de muncă pentru cetățenii români, mai ales pentru tinerii absolvenți a diferite forme de învățământ, este foarte mare.

Astfel, nivelul de trai al românilor şi implicit bugetul statului sunt afectate, resursele legale fiind drastic diminuate în favoarea celor obținute ilicit (alimentarea economiei subterane).

Lipsa capacității de dezvoltare a societăților comerciale înființate de unii cetățeni străini (migranți legali), precum şi dorința acestora de a obține profituri mari, într-un interval scurt de timp, conduc la înregistrarea unor acțiuni ilicite

săvârşite de aceştia. Astfel, îşi fac apariţia firme-fantomă sau societăţi care desfăşoară activităţi de import-export fictive ori cu mărfuri subevaluate, întrând în circuitul evaziunii fiscale şi afectând astfel economia naţională şi, implicit, dezvoltarea societăţii.

Totodată, traficul ilegal cu produse improprii din punct de vedere calitativ, pe care unii migranţi ilegali îl practică, datorită uşurinţei „achiziţionării" acestor mărfuri din zonele de origine, are efecte negative asupra sănătăţii populaţiei ţării de adopţie, dând posibilitatea apariţiei unor epidemii uneori devastatoare.

Faţă de obstacolul obţinerii vizelor pentru ţările occidentale, de către străinii necomunitari, foarte mulţi imigranţi recurg la posibilitatea imediată de a intra ilegal în ţările Europei de Est, unde încearcă să rămână ilegal, lucrând la negru sau antrenându-se în anumite activităţi, uneori cu caracter infracţional, dar urmărind în continuare ţelul ajungerii pe orice cale în Vest.

În derularea acestui periplu al migraţiei ilegale, teritoriile unor ţări ca: Rusia, Ucraina, Moldova, România, Ungaria, Polonia, Cehia, Slovacia, au devenit zone de tranzit des utilizate de migranţii clandestini.

De asemenea, nu poate fi ignorat nici faptul că Rusia dispune de o vastă reţea de linii aeriene internaţionale (relativ ieftine), acesta constituind unul dintre aspectele cele mai atrăgătoare pentru migranţi şi, în special, pentru organizaţiile care se ocupă cu traficul migranţilor ilegali, folosind teritoriul acesteia, şi nu numai, ca spaţiu de tranzit al celor preluaţi din China, India, Thailanda.

Imigrarea de persoane în Vest este o formă concretă de materializare a crimei organizate de inspiraţie rusă, cu tendinţe de amplificare. Reţelele de traficanţi descoperite s-au ocupat cu trecerea ilegală prin România a unor imigranţi, de regulă din Turcia, China, India, Thailanda, dar şi din Sri Lanka, Pakistan, Iran şi Bangladesh, racolaţi din ţările lor de origine, iar apoi transportaţi pe ruta Singapore-Moscova-Chişinău-România.

Participanţii la filialele de trafic ale cetăţenilor străini pe relaţia Est-Vest, încasează sume importante de bani care, nu în puţine cazuri, sunt spălaţi prin intermediul unor firme şi agenţii particulare din ţara noastră.

Pentru a preîntâmpina expulzarea din ţară de către autorităţile române a imigranţilor ilegali în România, aceştia sunt sfătuiţi de către şefii de reţele şi călăuze

să-şi distrugă documentele de identitate, precum şi celelalte acte doveditoare eliberate în statele tranzitate.

Din practică rezultă că anumite rețele de traficanți (migranți) sunt preocupate a folosi şi canalele turistice. Unele societăți comerciale, având ca obiect de activitate turismul, transportă persoane interesate să ajungă în Occident, organizând deplasarea acestora cu autocare ale unor firme transportatoare.

Modalitățile concrete de acțiune ale filierelor de traficanți diferă în funcție de itinerarele de deplasare, naționalitatea (componența) grupurilor, posibilitățile migranților, destinația finală ş.a.

Capitala țării este folosită, în multe cazuri, ca nod de legătură al traseelor parcurse de migranți, aceşti grupându-se, de regulă, în anumite zone din apropierea sau la periferia Bucureştiului (Şoseaua Giurgiu-Bucureşti, Şoseaua Bucureşti-Ploieşti), Arad, Timişoara, Oradea, Satu Mare etc.

Bucureştiul a constituit destinația predilectă a imigranților, datorită posibilităților economice pe care le oferă capitala țării. După Bucureşti, județul cu ponderea cea mai mare este Iaşiul, urmat de Timiş şi Cluj. Ponderi semnificative au înregistrat județele: Neamț, Suceava, Constanța, Braşov, Galați, Arad, Maramureş, Mureş şi Bihor. Un coeficient mai redus de imigranți înregistrează județele Bacău, Botoşani, Satu Mare, Caraş-Severin, Vaslui, Prahova, Sibiu, celelalte 22 rămase deținând ponderi nesemnificative.

O categorie aparte de imigranți o reprezintă cei care se află sub incidența Convenției din 1951 privind statutul de refugiat. Conform datelor furnizate de Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite privind Refugiații, această categorie de persoane este cuprinsă în statisticile oficiale privitoare la România începând cu anul 1992.

Cu unele fluctuații, tendința generală a fost aceea de creştere a numărului refugiaților şi, corespunzător, a celor care depun cereri de azil către statul român, fără însă ca, până în prezent cel puțin, să poată fi vorba de înregistrarea unor cote alarmante

În ultimii ani, România se confruntă, în egală măsură, atât cu emigrarea propriilor cetățeni, cât şi cu afluxul imigrationist provenit din țările subdezvoltate, pentru care spectrul sărăciei şi instabilitatea constituie principalele cauze ale fenomenului.

36. CU BARCA PESTE FRONTIERĂ

La sfârşitul lunii octombrie 2005, poliţiştii de frontieră din cadrul Direcţiei Poliţie de Frontieră Timişoara – Biroul de Combatere a Traficului de Persoane, s-au sesizat cu privire la faptul că în zona localităţilor Pojejena-Susca, din judeţul Caraş-Severin, acţiona o reţea de traficanţi de migranţi, constituită atât din cetăţeni români, cât şi din cetăţeni sârbi.

Cu sprijinul structurilor cu atribuţii în domeniul combaterii infracţionalităţii transfrontaliere şi împreună cu Serviciul Teritorial Timişoara din cadrul Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, în strânsă colaborare cu autorităţile de frontieră sârbe, poliţiştii de frontieră din cadrul Direcţiei Poliţiei de Frontieră Timişoara, au reuşit să identifice membrii reţelei şi să probeze activitatea ilegală a întregului grup infracţional organizat.

În cadrul reţelei de trafic de migranţi destructurate, poliţiştii de frontieră au stabilit că afacerea ilegală era foarte bine organizată, fiecare membru al acesteia având sarcini concrete de rezolvat, pe nivele de execuţie, clar determinate.

Astfel, Nelu G. din Caraş-Severin, considerat organizatorul reţelei, cu sprijinul lui Liviu P., din judeţul Galaţi, racolau „clienţii”, cetăţeni români, din judeţele Vaslui şi Galaţi, ce aveau suspendat dreptul de folosire a paşaportului sau persoane care nu întruneau condiţiile legale de a călători în străinătate.

Grupurile de migranţi erau îndrumate din judeţele de reşedinţă, cu autoturismul sau trenul, de către Liviu P., până la Reşiţa sau Oraviţa, unde erau preluate de Boban P., din judeţul Caraş-Severin şi conduse de acesta până la ferma lui Nelu G., organizatorul reţelei, aflate la malul Dunării.

O dată ajunse la destinaţie, persoanele erau preluate chiar de soţia lui Nelu G., de aici fiind „predate” lui Radislav N., din judeţul Caraş-Severin, care îi trecea Dunărea, cu barca, în ţara vecină, în zona localităţii Velicogradiste, grupurile de migranţi intrând ulterior în „custodia” unui cetăţean sârb, o altă verigă din reţeaua transnaţională identificată de poliţiştii de frontieră.

Acesta îi găzduia câteva zile, după care îi preda cetățeanului sârb Simonic D., ce avea rolul să asigure tranzitul până în Slovenia, de acolo migranții urmând să treacă ilegal în Italia.

Fiecare migrant era taxat pentru serviciile oferite cu sume cuprinse între 1.700 şi 2.000 de euro, din care aproximativ 500 de euro intrau în contul traficanților români.

La începutul lunii februarie 2006, polițiştii de frontieră din cadrul Direcției Poliției de Frontieră Timişoara, constituiți în mai multe echipe mobile, au descins, simultan, la domiciliile membrilor rețelei ce acționau pe teritoriul României, reținând cinci dintre aceştia, respectiv Nelu G. şi soția acestuia, Radislav N., Boban P. şi Liviu P., iar autoritățile sârbe reținând pe ceilalți membri ai rețelei, ce acționau pe teritoriul Serbiei, respectiv pe Simonic D. şi Stanovic G..

Nelu G., Radislav N., Boban P. şi Liviu P., au fost condamnați pentru săvârşirea infracțiunilor de inițiere, aderare sau sprijin a unui grup infracțional organizat şi trafic de migranți, iar soția lui Nelu G. a primit, de asemenea, o sancțiune penală, pe măsura faptelor sale.

37. ÎNCĂ O FILIERĂ DE TRAFICANȚI DE MIGRANȚI – ANIHILATĂ

Sprijiniți de ataşatul de afaceri interne român de pe lângă Ambasada României la Budapesta dar şi de autoritățile maghiare, polițiştii de frontieră, în colaborare cu ofițeri din cadrul Brigăzii de Combatere a Criminalității Organizate şi Antidrog Oradea şi Cluj şi cu cei ai Serviciului Independent de Informații şi Protecție Internă Bihor au declanşat, la jumătatea lunii iunie 2006, o acțiune de amploare, în urma căreia a fost destrămată o importantă rețea de migrație moldoveano-slovacă, ce folosea țara noastră ca rută de tranzit.

După mai multe ore de aşteptare a polițiştilor, s-a prezentat la ieşirea din țară prin Punctul de Trecere a Frontierei Borş, județul Bihor, un autotren înmatriculat în Slovacia, încărcat cu vată minerală, de la o societate comercială din localitatea Cluj-Napoca, pentru o firmă slovacă.

La controlul efectuat în mijlocul de transport, printre baloții de vată, au fost depistate ascunse 52 de persoane (14 bărbați şi 38 de femei), care au fost conduse la sediul Direcției Poliției de Frontieră Oradea, unde au fost demarate cercetările preliminare.

Totodată, polițiștii de frontieră orădeni au stabilit, în urma verificărilor efectuate faptul că alte 14 persoane, cetățeni moldoveni, sunt cazate în diferite locații din apropierea localității Aleşd, județul Bihor, urmând să fie îmbarcate în mijloace de transport, pentru a fi scoase ilegal din țară. Întreaga acțiune ilegală a fost orchestrată cu câteva săptămâni înainte de către trei persoane, doi bărbați slovaci şi o femeie din Republica Moldova.

În urma descinderilor efectuate, anchetatorii i-au reținut şi pe ceilalți 14 migranți, iar organizatorii din România ai rețelei, doi cetățeni slovaci (Jan S. şi Richard R.) şi o cetățeană moldoveancă (Olga A.), au fost reperați şi reținuți chiar în momentul în care se pregăteau să iasă din România, cu destinația Republica Ungară.

Totodată, datele puse la dispoziția autorităților maghiare de frontieră au dus la reținerea altor doi cetățeni slovaci, care urmau să preia grupul de pe teritoriul maghiar şi să-l călăuzească mai departe, spre Spațiul Schengen.

Migranții erau toți cetățeni din Republica Moldova, cu vârste cuprinse între 19 şi 38 de ani şi intenționau să ajungă ilegal în Spațiul Schengen. Întrucât nu posedau vize pentru a putea intra pe teritoriul maghiar, aceştia s-au decis să îşi finalizeze acțiunea într-o manieră ilegală, cu complicitatea unor cetățeni slovaci, membri ai rețelei. Aceştia din urmă, în schimbul unor sume de bani cuprinse între 3.200 şi 3.500 euro de persoană, le-au promis celor 66 de cetățeni moldoveni că îi vor ajuta să ajungă, prin diverse metode ilegale, la destinație. Conform declarațiilor cetățenilor moldoveni, toți au plătit, dinainte, „călătoria” spre Europa, celor care urmau să-i „ajute” să-şi îndeplinească visul. Suma aproximativă colectată de călăuze se ridica la aproximativ 200.000 de euro.

Cetățenii moldoveni intraseră legal în România, prin punctele de frontieră de la granița de est, cu diferite mijloace de transport. De acolo s-au deplasat cu alte mijloace de transport ocazionale, în localitatea Cluj-Napoca, unde au fost preluați de doi cetățeni slovaci. Aceştia i-au cazat în municipiu, la diferite pensiuni agroturistice, după care, după câteva zile, i-au îndrumat, pe grupuri mici, disparate, către localitatea

Aleşd, judeţul Bihor, unde timp de 4-5 zile au fost cazaţi la diferite adrese din localitatea respectivă, precum şi din localităţile rurale adiacente.

52 de persoane au fost îmbarcate într-un autotren slovac, încărcat cu vată de sticlă, fiind ascunşi printre baloţii care formau încărcătura, deplasându-se către Punctul de Trecere a Frontierei Borş, urmând ca ceilalţi 14 să aştepte alt transport „favorabil" trecerii ilegale a frontierei.

Activitatea ilegală a reţelei a fost stopată însă de intervenţia autorităţilor, cei 66 migranţi moldoveni, împreună cu cei doi cetăţeni slovaci şi cetăţeana din Republica Moldova, care pusese bazele acestei acţiuni ilegale, reţinuţi în România, dând socoteală în faţa instanţei de judecată pentru fărădelegile comise, primind pedepse pe măsura faptelor lor, în funcţie de gravitatea acestora.

38. ALT NIVEL, ALTE CAZURI

Când a ajuns la vârsta la care putea să ia o decizie cu privire la viitorul său profesional, Alin-Doru Pavel s-a hotărât să devină luptător împotriva criminalităţii, în prima linie, la frontierele României. Această decizie a luat-o şi în considerarea faptului că dacă în trecut, de-a lungul istoriei naţionale, principalul pericol la frontieră îl reprezentau popoarele migratoare, armatele de ocupaţie, în prezent, principalul inamic al României este criminalitatea organizată, cu caracterul ei transfrontalier.

După ce a fost transferat la o structură centrală de combatere a criminalităţii internaţionale organizate, Alin a cunoscut o nouă faţă a manifestării fenomenului infracţional, una mai dură, unde miza era mult mai mare. Dar era pregătit să facă faţă „realităţilor din teren". Ce afla Alin, la acel moment al vieţii sale, nu era nimic nou.

Într-o dimineaţă de august a anului 2007, aflându-se la noul loc de muncă, Alin primeşte pentru soluţionare o sesizare în care se spune că la Punctul de Trecere a Frontierei Vărşand, pe sensul de ieşire din ţară, a fost depistat cetăţeanul sârb Dragan S., care a prezentat la controlul de frontieră un paşaport românesc modelul 1994, falsificat prin înlocuirea fotografiei, de la un anume „Sile". Atât. La muncă, Alin, şi găseşte infractorii!

Au început cercetările, efectuate de către o echipă coordonată de Alin. În urma acestora a rezultat că paşaportul a fost obținut de la „Sile”, pe care l-a cunoscut pe raza municipiului Bucureşti, la domiciliul tatălui vitreg al lui Dragan. S., „Sile” lăsându-i un număr de telefon pentru a ține legătura. Din cercetările întreprinse a rezultat faptul că Dragan S. i-a înmânat numitului „Sile” documentele şi fotografia personală, pentru a-i procura un paşaport românesc. Acesta din urmă i-a adus un paşaport românesc, pe numele Andrei R., pentru care a pretins suma de 1.500 de euro. Întâlnirea a avut loc la o terasă, la care au mai participat încă două persoane, cunoştințe de-ale lui „Sile“.

Sile era asociat cu o altă persoană care era cunoscută cu numele de „Paie”. Un al treilea membru, zis „Zmeu”, desfăşura activități ilicite, în interesul grupului infracțional „Sile - Paie”. Acesta contacta diverse persoane, din pătura săracă a societății, care aveau mici proprietăți imobiliare, pe care le convingeau să facă contracte de achiziționări bunuri sau de împrumut, să gireze cu casele, dându-le în schimb unele produse electrocasnice, un telefon, spunându-le să nu-şi facă probleme cu privire la achitarea creditului. În această situație s-au aflat mai multe persoane, fiindu-le luate casele de către „Sile” şi „Paie”, unele dintre victime locuind pe câmp, în corturi de celofan.

„Sile” şi „Paie” erau coordonatorii unor grupe de recuperatori extrem de violenți. Membrii rețelei aveau sarcini şi responsabilități în funcție de pregătirea şi abilitatea specifică a fiecăruia, iar structura se caracteriza prin ierarhie strictă şi autoritate, respectiv prin coordonarea unui număr, încă necunoscut cu exactitate, de persoane în planificarea şi execuția actelor ilegale. Cei doi foloseau oameni dispuşi să facă pentru ei treburile „murdare” sau să însărcineze în acest scop delincvenți dați în urmărire, cu care au fost stabilite relații de „patronage”. Dintre aceştia făcea parte şi un anume Doru D., care promitea victimelor sale că le rezolvă problemele legate de vize şi călătorii în afara țării, spunând că mătuşa sa este secretară la o ambasadă. Dumitru V. i-a dat lui Doru D. peste 2.500 de euro pentru a „rezolva” problema cetățeniei soției sale, mama lui Dragan S. Alt membru al grupării infracționale, un anume Marius P., cu presupuse legături în sfera autorităților, primea sume de bani de la victimele sale care aveau de plătit către stat amenzi substanțiale, sumele pretinse şi primite fiind la jumătate din amenzi.

După cinci luni de muncă asiduă, în care a fost angrenată o echipă de profesionişti care au folosit toate pârghiile legale ale muncii de investigaţie, membrii grupării respective au fost aduşi în faţa instanţei, obţinându-se condamnări pe măsura faptelor ilegale săvârşite.

În multe cazuri, grupul „Sile – Paie" a desfăşurat activităţi aparent legale, ale căror monopol era garantat de violenţă, prin tehnici care mergeau de la intimidarea verbală la cea fizică a rivalilor, a trădătorilor, a martorilor. Aceştia, se pare că aveau abilităţi să creeze contracte externe necesare pentru efectuarea activităţilor infracţionale, iar structura organizatorică, din una teritorială, se extinsese în spaţiu şi timp oferindu-le, la un moment dat, oportunităţi de profit, expansiune coroborată şi cu o rezistenţă deconcertantă a grupurilor criminale din alte zone ale ţării, cu care au avut legături infracţionale, din Craiova, Arad, Timişoara.

39. ŞI PRINŞI ŞI CU BANII DAŢI

Într-unul din foarte multele cazuri de trafic de migranţi investigate pe parcursul anului 2007, poliţiştii de frontieră din cadrul Direcţiei de Combatere a Migraţiei Ilegale din Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră au luat cunoştinţă la începutul lunii iunie despre faptul că în zona de est şi nord a ţării acţionează o grupare infracţională, specializată în traficul de migranţi din Republica Moldova, către state din Uniunea Europeană.

Aceste date au fost evaluate şi transmise operativ structurii specializate a Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Iaşi, care, în cooperare cu ofiţeri din cadrul Biroului de Combatere a Crimei Organizate şi Antidrog Iaşi, au monitorizat 21 de cetăţeni moldoveni şi opt români.

Din datele obţinute s-a stabilit faptul că românii se ocupau cu traficul de migranţi, iar cetăţenii moldovenii urmau să fie „scoşi" peste graniţe, în schimbul unor sume importante de bani.

Într-una din zile, 13 persoane din Republica Moldova, au intrat legal în România, declarând poliţiştilor de frontieră din Punctul de Trecere a Frontierei Sculeni, că merg la Braşov, în scop turistic.

Aceştia au ajuns în Iaşi, unde au fost cazaţi de cetăţeanul român Aurel P., membru al reţelei, cu rol de preluare, cazare şi transport al migranţilor, în propria lui locuinţă.

Migranţii au stat acolo două zile, până când Ioan S., liderul grupării, i-a „îmbarcat" pe cei 13 în două microbuze şi i-a dus până în localitatea Rădăşeni, judeţul Suceava.

De aici, moldovenii au fost preluaţi de Corneliu I. şi fratele acestuia, Sorin I., şi au fost transportaţi până în localitatea Dej – judeţul Cluj, unde grupului iniţial li s-au mai alăturat încă şapte migranţi moldoveni.

Noaptea, Ioan S. şi Corneliu I. au încercat să-i scoată ilegal din ţară pe cei 20 de moldoveni, printr-un punct de trecere a frontierei din vestul ţării. Aceştia erau ascunşi într-un autocamion, cu o remorcă acoperită cu prelată. Liderii filierei nu s-au înţeles cu şoferul maşinii în ceea ce priveşte preţul operaţiunii, iar migranţii au fost coborâţi din autocamion şi duşi la o pensiune din localitatea Dorna Arini, judeţul Suceava.

La numai o zi, patru cetăţeni dintre cei 20, au fost urcaţi într-un autocar, condus de Sevastian I., care avea ca destinaţie finală Italia. În jurul orei $01^{\underline{00}}$, autocarul a ajuns în Oradea, unde a oprit într-o benzinărie. Aici, şoferul, împreună cu alţi doi bărbaţi, Traian P. şi Adrian C., au ascuns trei migranţi într-un locaş special amenajat în partea din faţă a autocarului, apoi s-au îndreptat spre Punctul de Trecere a Frontierei Borş, pentru efectuarea formalităţilor de ieşire din ţară.

La controlul efectuat de poliţiştii de frontieră, au fost depistate, ascunse în cala autocarului şi sub scaunul şoferului, trei persoane, doi bărbaţi şi o femeie. Poliţiştii de frontieră au legitimat toate persoanele aflate în vehicul şi au identificat un bărbat care a prezentat pentru control o carte de identitate românească falsă, el fiind cetăţean moldovean.

După ce au fost reţinuţi de poliţiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Iaşi şi Bihor şi de ofiţerii Biroului de Investigare a Infracţiunilor de Crimă Organizată şi Terorism Iaşi, cetăţenii moldoveni au fost conduşi la sediul Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Iaşi, pentru audieri.

Concomitent, lucrători ai Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Iaşi şi Biroului de Investigare a Infracţiunilor de Crimă Organizată şi Terorism Iaşi au

realizat percheziții la pensiunile în care erau cazați migranții moldoveni până în momentul scoaterii lor din țară.

Astfel, într-o pensiune din localitatea Dorna Arini, a fost identificat Sorin I., împreună cu 12 migranți, la o pensiune din Bistrița, alți patru moldoveni, iar în Iaşi a fost reținut unul din membrii rețelei, Aurel P., care era însoțit de alți cinci cetățeni moldoveni.

În municipiile Suceava şi Fălticeni, a fost depistat şi reținut, în urma unor acțiuni desfăşurate de echipe mixte formate din lucrători ai Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Iaşi şi Biroului de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism Iaşi, liderul filierei, Ioan S. dar şi Corneliu I.

Cetățenii români Ioan S., Corneliu I., Aurel P., Sorin I., Sevastian I. şi Traian P., au fost judecați şi sancționați penal sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de trafic de migranți şi asociere la o grupare infracțională organizată, iar pentru cei 21 de cetățeni moldoveni, s-a aplicat o sancțiune administrativă pentru tentativă de trecere ilegală a frontierei de stat, fals privind identitatea şi uz de fals.

40. VIN INDIENII

O dată cu topirea zăpezii, ivirea colțului ierbii şi a primilor ghiocei, mulți oameni simt nevoia să se deplaseze, să migreze, unii legal, alții ilegal. Cei care se deplasează legal sigur ajung unde şi-au propus, doar Dumnezeu îi mai poate împiedica, ceilalți nu.

Într-un astfel de peregrinaj, ilegal, au plecat şi în luna martie a anului 2008 un grup de opt cetățeni afro-asiatici. Călătoria lor s-a încheiat la aproximativ 2.500 metri de linia de frontieră, la marginea localității Porumbeşti, unde o echipă de polițişti de frontieră de la Sectorul Poliției de Frontieră Halmeu i-a descoperit şi reținut.

Grupul de persoane a fost condus la sediul sectorului, la fața locului deplasându-se grupa operativă din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Satu Mare.

În urma cercetării evenimentului, în comun cu organele de frontieră ucrainene, s-a stabilit că grupul de cetățeni afro-asiatici a intrat ilegal în România, în dimineața

zilei în care au fost reținuți, deplasându-se pe jos până în apropierea localității Porumbeşti, loc unde au fost reținuți.

Pe timpul cercetării, desfăşurate în comun cu autoritățile de frontieră ucrainene, pe direcția semnului de frontieră 29 au fost descoperite indicii de trecere peste fâşia arată ucraineană, iar în gardul de protecție a fost descoperită o bucată dintr-o geacă aparținând unuia dintre migranți.

Grupul de persoane, format din M. Ehsan, M. Afzal, M. Abaas, M. Azeem, A. Butt, M. Ali, M.d Imran şi N. Iqbal, a fost condus la sediul Sectorului Poliției de Frontieră Halmeu unde, în urma controlului corporal efectuat, s-a stabilit că persoanele nu au asupra lor documente de identitate sau călătorie, dar datele lor complete au fost stabilite pe timpul cercetărilor.

Grupul celor opt persoane a declarat că a pornit din Pakistan, în cursul lunii ianuarie, intenționând să ajungă într-una din țările vest-europene prin intermediul unui cetățean pakistanez, cunoscut prin intermediul unor diverşi prieteni sau rude. Au ajuns în Republica Moldova, cu avionul, fiind însoțiți de către un alt cetățean pakistanez, căruia i-au achitat fiecare sume cuprinse între 1.500 şi 4.500 dolari.

De aici au fost preluați de două persoane, fiind cazați timp de aproximativ trei săptămâni într-o casă, ocazie cu care le-au fost reținute paşapoartele personale şi nu le-au mai fost înapoiate. După această perioadă au fost transportați mai multe ore cu două autoturisme la o altă casă, loc unde au rămas alte două săptămâni. De aici au fost îmbarcați într-un autocamion (TIR) cu care au călătorit aproximativ două zile, fiind apoi cazați într-un apartament.

În seara dinaintea zilei în care au fost prinşi au fost preluați şi transportați în două autoturisme timp de mai multe ore, fiind conduşi la marginea unei localități necunoscute de pe teritoriul ucrainean, spunându-li-se că au ajuns în Austria şi li s-a indicat o direcție de deplasare. După aproximativ trei ore de mers pe jos au fost depistați şi reținuți de către polițiştii de frontieră români.

Toate cele opt persoane au solicitat acordarea statutului de refugiat şi în conformitate cu prevederile Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, au fost predați la Centrul de Cazare şi Proceduri Şomcuța Mare, județul Maramureş, aparținând Oficiului Român pentru Imigrări.

Tot în aceeaşi perioadă, lucrători din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Maramureş s-au sesizat cu privire la faptul că pe teritoriul Ucrainei, pe

raza localităților Teaciv – Bedevlea – Hrusevo – Teresva – Solotvino – Velekei Becikiv – Luh – Dilove se află mai mulți cetățeni de origine indiană, pakistaneză, somaleză care intenționează să treacă ilegal frontiera în România, după care să ajungă într-o țară vest europeană.

În baza datelor obținute, lucrători din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Maramureş, împreună cu Serviciul Român de Informații Maramureş au organizat mai multe acțiuni pe linia combaterii migrației ilegale.

S-au luat măsuri pentru închiderea direcțiilor probabile de deplasare, din zona de responsabilitate a Sectoarelor Poliției de Frontieră Vişeu, Poieni, Sighet, Sarasău. S-a luat legătura cu Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Satu Mare şi Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Suceava pentru realizarea unei colaborări.

Urmare a măsurilor întreprinse, pe direcția semnelor de frontieră 298 – 299, de pe raza localității Tisa, a fost descoperit un cetățean de origine indiană care a trecut ilegal frontiera din Ucraina în România, cu ajutorul unei bărci pneumatice. Respectivul a solicitat statut de refugiat, fiind predat Oficiului Român pentru Imigrări Şomcuța Mare. Din declarațiile persoanei, a rezultat faptul că este cetățeanul indian D. Singh. În urma cercetărilor efectuate a rezultat faptul că cetățeanul indian D. Singh, datorită situației materiale precare, a plecat din India, de pe aeroportul New Delhi, către Federația Rusă, cu intenția de a ajunge într-un stat aparținând spațiului Schengen. La Moscova, a fost preluat de către o persoană a cărei cetățenie nu a putut fi stabilită şi care l-a transportat în Ucraina, la Kiev. De aici a fost transportat cu un microbuz până în localitatea Bedelvea, aflată la frontiera cu România, de către o altă călăuză ucraineană, unde a stat o zi, până când a fost condus la frontieră şi, cu ajutorul unei bărci pneumatice, a fost trecut ilegal în România peste apa râului Tisa.

În urma extinderii cercetărilor, în cooperare cu lucrători din cadrul Serviciul Român de Informații Maramureş, a rezultat faptul că în localitățile din Ucraina, situate în imediata apropiere a frontierei de stat cu România şi Ungaria, s-au constituit grupuri masive de migranți de origine indiană, pakistaneză şi somaleză care, cu ajutorul unor călăuze din Ucraina, vor încerca să intre ilegal în România şi Ungaria cu scopul de a emigra într-o țară din vestul Europei.

La nivelul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Maramureş s-au dispus măsuri de intensificare a supravegherii frontierei şi de executare a unor acțiuni specifice pentru închiderea unor direcții probabile de deplasare a migranților.

Într-un interval de 12 ore distanță de la declanşarea măsurilor au fost depistați şi reținuți, pe raza localității Tisa, comuna Bocicoiu Mare, la aproximativ 100 metri de linia de frontieră, un număr de 41 cetățeni de origine indiană, care au fost trecuți ilegal din Ucraina în România, cu ajutorul unei bărci pneumatice, peste apa râului Tisa, de către două călăuze ucrainene.

Pentru reținerea acestui grup de migranți au fost efectuate somații legale, folosindu-se armamentul din dotare, fiind trase focuri de avertisment în plan vertical.

Cele două călăuze ucrainene au reuşit să se înapoieze pe teritoriul Ucrainei cu barca pneumatică. Aici s-a colaborat cu autoritățile acestui stat pentru identificarea lor.

Pe baza unor date şi statistici concrete, s-a stabilit că activitatea de migrație ilegală în zona respectivă este coordonată de călăuze de cetățenie ucraineană, care îndrumă cetățenii afro-asiatici până în apropierea frontierei cu România. Aceste călăuze, în dorința obținerii unor câştiguri rapide şi pentru evitarea descoperirii activităților ilicite desfăşurate, conduc migranții până în apropierea frontierei cu România, unde îi abandonează, dezinformându-i că au ajuns la destinația finală.

Cei 41 de cetățeni indieni care au fost prinşi fuseseră informați de călăuze că urmează să fie conduşi în Slovacia.

După reținerea grupului de migranți, aceştia au solicitat statut de refugiat, iar patru persoane au fost internate în spitalul din municipiul Sighetu Marmației, datorită epuizării fizice, deshidratării şi stării de hipotermie.

Ca urmare a investigațiilor desfăşurate s-a stabilit faptul că cei 41 cetățeni de origine indiană proveneau din regiunea Punjab, una dintre cele mai sărace zone ale Indiei (câştigul lunar este doar de 20 dolari SUA), aflată în apropierea frontierei cu Pakistanul, într-o zonă cu numeroase conflicte interetnice.

Aceştia, datorită stării materiale precare, la începutul anului 2008 au plecat în loturi de câte opt până la 12 persoane din India, de pe aeroportul New Delhi, către Federația Rusă, cu intenția de a ajunge într-un stat aparținând spațiului Schengen.

La Moscova au fost preluați şi transportați cu mijloace auto în Ucraina, la Kiev, unde fiecare din cetățenii indieni au plătit sume cuprinse între 800–1.000 dolari

unor călăuze de origine ucraineană. Aici le-au fost ridicate documentele de identitate după care au fost transportați în mai multe localități din Ucraina, aflate în apropierea frontierei cu România – Teaciv, Bedevlea, Hrusevo, Teresva, Solotvino, Velekei Becikiv, Luh, Dilove.

Cetățenii, aflați în localitățile susmenționate, au fost aduşi în localitatea Bila Terkva (Biserica Albă) din Ucraina, unde s-a format un grup numeros de 41 cetățeni indieni care au aşteptat momentul prielnic pentru a trece frontiera ilegal din Ucraina în România, cu ajutorul unei bărci pneumatice, peste râul Tisa, dar au fost depistați şi reținuți.

Pe timpul cercetărilor, cetățenii indieni au solicitat acordarea statutului de refugiat, invocând conflictele interetnice şi armate din regiunea Punjab, India.

Comunicarea a fost greoaie, deoarece în India sunt vorbite mai multe limbi. Cea mai importantă şi limba oficială este hindi. Pe întregul teritoriu al Indiei sunt vorbite 21 de limbi oficiale. Numărul total al limbilor şi dialectelor este 844. Limba engleză reprezintă o „limbă oficială asociată" şi este folosită în legislație şi în parlament. Faptul că limba engleză este folosită în afaceri şi în problemele guvernamentale arată că aceasta este larg răspândită.

Cele 41 persoane au fost predate la Oficiul Român pentru Imigrări Şomcuta Mare, pe bază de proces-verbal.

Creşterea semnificativă a fluxurilor migratorii având ca destinație țările din Uniunea Europeană şi descoperirea a tot mai multe rețele de traficanți, cu conexiuni în întreaga lume a rețelelor de crimă organizată, se constituie într-un semnal de alarmă foarte serios.

Finlanda, care s-a confruntat cu imigrația cetățenilor indieni, a alcătuit un raport al investigației desfăşurate de Garda de Frontieră Finlandeză de la mijlocul anului 2006 până la sfârşitul anului 2006. În acest caz a fost implicată o grupare de criminalitate organizată suspectată de facilitarea intrării ilegale în Finlanda, din India, a unui număr de 19 cetățeni indieni. Aceeaşi grupare a facilitat sau a încercat să faciliteze intrarea ilegală în Suedia, din Finlanda, a unora dintre aceşti cetățeni indieni.

Într-una dintre situații, cetățenii indieni au sosit de la Delhi via Moscova. Conform rutei originale, aceştia trebuia să treacă prin Budapesta, Ungaria şi apoi

către Albania. Ei deţineau paşapoarte indiene false şi vize albaneze false, promiţându-li-se vize pe aeroportul din Tirana. Cu aceste documente au reuşit să intre, aparent legal, în zona de tranzit din aeroportul Helsinki din Finlanda. Pe durata staţionării, cetăţenii indieni s-au adresat autorităţilor, solicitând azil.

În alte două situaţii, cetăţenii indieni au călătorit cu documente nemţeşti falsificate (documente în alb furate). După ce au fost descoperiţi, aceştia au solicitat azil. În plus, a mai existat un caz în care un cetăţean indian a călătorit în baza unui paşaport şi pretindea că este autentic, dar în realitate era fals. Atât permisul de şedere german cât şi viza Schengen franceză au fost declarate furate/pierdute.

Cu toate că ruta nordică nu reprezenta o rută nouă, aceasta merita să fie adusă din nou în atenţie. Majoritatea imigranţilor ilegali care călătoresc prin punctul de legătură din Moscova, tranzitează Europa de Est, dar numărul celor care călătoresc prin Finlanda şi ţările scandinave este destul de mare. Pe această rută sunt implicate şi liniile aeriene. Călăuzirea prin intermediul aeroporturilor necesită un nivel înalt de pregătire şi organizare, deoarece este nevoie de anumite documente şi există riscul crescut de a fi prinşi. Acestea reprezintă unele dintre motivele pentru care facilitatorii imigraţiei ilegale solicită sume mari pentru a călăuzi persoane pe liniile aeriene. Un procent destul mare al imigranţilor ilegali care călătoresc cu avionul tranzitează cel puţin un aeroport din afara Uniunii Europene. Principalele aeroporturi tranzitate sunt Bankok, Moscova, Dubai şi Johannesburg. Pe de altă parte, creşterea numărului companiilor aeriene *low cost* şi a numărului de zboruri directe Asia-Europa poate duce la creşterea imigraţiei ilegale prin intermediul rutelor aeriene.

41. URMĂRIŢI GENERAL, DEPISTAŢI LA FRONTIERĂ

Pe baza analizelor efectuate de organisme interne şi internaţionale precum şi a specialiştilor în domeniu, s-au stabilit aspectele importante ce trebuie avute în vedere pentru evaluarea şi soluţionarea justă a problemelor fenomenului infracţional transfrontalier.

Creşterea numărului persoanelor care încearcă să treacă ilegal frontiera verde individual reprezintă un alt factor de risc, deoarece unele persoane încearcă să scape

de sancțiunea legii, pentru că au comis infracțiuni, iar alte persoane, din cauza situației economice precare, sunt motivate de câştigul mare în urma muncii în afara României, indiferent de modalitate sau de consecințe, măsurile sancționatorii nefiind descurajante.

În ultima perioadă, încercările de ieşire ilegală din țară a unor persoane care nu doreau să răspundă, în fața legii, pentru faptele lor şi care erau dați în urmărire generală şi/sau internațională s-au făcut simțite la frontierele țării.

Un cetățean român, dat în urmărire pentru săvârşirea mai multor furturi din locuințe, a fost depistat de polițiştii de frontieră bihoreni.

Astfel, cu ocazia efectuării controlului specific, polițiştii de frontieră din cadrul Punctului de Trecere a Frontierei Valea lui Mihai – Barantău, l-au depistat pe numitul George B., domiciliat în Bucureşti, pe numele căruia exista un mandat de arestare în vederea executării unei pedepse privative de libertate de trei ani, pentru săvârşirea unor furturi din locuințe

Ca urmare a acestui fapt, s-a luat măsura întreruperii călătoriei celui în cauză şi predării lui unei echipe operative din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Bihor, în vederea luării măsurilor legale care se impun.

Un alt român, de această dată din Călăraşi, dat în urmărire națională şi internațională pentru săvârşirea infracțiunii de tâlhărie, a fost reținut de polițiştii de frontieră din cadrul Sectorului Poliției de Frontieră Călăraşi.

Polițiştii l-au depistat pe raza municipiului Călăraşi pe numitul Valentin-Gabriel B., pe numele căruia exista mandat de arestare preventivă pentru 29 de zile, pentru săvârşirea infracțiunii de tâlhărie, persoana în cauză fiind dată şi în urmărire națională şi internațională.

S-a luat măsura reținerii celui în cauză şi predării unei echipe operative a Inspectoratului de Poliție al Județului Călăraşi, pentru întreprinderea măsurilor legale ce se impun.

Un alt cetățean român, dat în urmărire generală pentru săvârşirea infracțiunii de înşelăciune, a fost depistat de polițiştii de frontieră arădeni de la Punctul de Trecere a Frontierei Vărşand, din județul Arad, în timp ce încerca să iasă din România, în baza unor documente false.

Acesta s-a prezentat pe sensul de ieşire din țară şi s-a legitimat cu o carte de identitate, pe numele Dan P.

În urma verificărilor efectuate, poliţiştii de frontieră au constatat că elementele de siguranță ale documentului nu reacționau la controlul cu lampa U.V. Nu respecta condițiile de formă necesare, acesta fiind fals.

Din cercetări, a rezultat că, în realitate, bărbatul se numeşte Valentin I., în vârstă de 40 de ani şi era dat în urmărire generală, pe numele său existând un mandat de executare a pedepsei cu închisoarea de zece ani, pentru săvârşirea infracțiunii de înşelăciune, mandat emis de Tribunalul Neamț.

Bărbatul declarase ca documentul prezentat la ieşirea din țară l-a obținut de la o persoană, în urmă cu patru ani față de data depistării, contra sumei de 500 de dolari. Acesta intenționa să se deplaseze în Italia.

Bărbatul a fost predat autorităților competente, cu un plus la dosarul penal, anume pentru săvârşirea infracțiunilor de fals privind identitatea, uz de fals şi tentativă de trecere ilegală a frontierei de stat.

Într-o altă dimineață, la Punctul de Trecere a Frontierei Turnu, județul Arad, s-a prezentat pentru a ieşi din țară cetățeanul român Ovidiu S., în vârstă de 36 ani.

Cu ocazia efectuării formalităților specifice, poliţiştii de frontieră au constatat că pe numele bărbatului era emis de către autoritățile din județul Neamț un mandat de executare a pedepsei cu închisoarea de trei ani, pentru săvârşirea infracțiunii de furt.

Ca urmare a celor constatate, poliţiştii de frontieră au întrerupt călătoria bărbatului si l-au predat unei echipe operative din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Arad, în vederea luării măsurilor legale ce se impun.

Cazuri de acest gen sunt în număr mai mare, cele prezentate fiind spre exemplificare.

42. ALCOOLISMUL, FACTOR DE DEGRADARE UMANĂ

Alcoolismul este o tulburare cronică a comportamentului, manifestată prin preocuparea continuă pentru a1cool şi pentru uzul său în detrimentul sănătății fizice şi mentale.

Acesta intervine în viața de familie, perturbând legăturile şi relațiile stabilite prin căsătorie, afectând coabitarea şi comunicarea în relațiile interpersonale. Cei mai

importanți factori psihofamiliali care sunt incriminați în motivarea consumului abuziv de băuturi alcoolice sunt: neînțelegeri între partenerii conjugali, pierderi de bunuri, lipsuri materiale, decese, divorțuri, despărțiri, situații psihotraumatizante.

Pe de altă parte, alcoolismul, prin crearea unor relații interfamiliale neconfortabile şi pline de tensiune influențează în mod negativ persoanele apropiate alcoolicilor (soție, copii). Copiii proveniți din mediul familial alcoolic pot prezenta tulburări de comportament, inițial la nivel familial, extinzându-se mai apoi şi în sfera socială. Familia alcoolică nu face față decât parțial şi deficitar funcțiilor ei de bază.

Alcoolismul participă deseori la geneza actelor imputabile şi a infracțiunilor de toate categoriile, cu pierderi materiale şi de vieți omeneşti. Intoxicația alcoolică acută sau cronică, prin diminuarea până la abolirea simțului uman şi social, cu creşterea iritabilității şi exacerbarea impulsivității instinctuale, devine sursă de conflicte şi agresiuni prin scăderea atitudinii critice față de propriul comportament, realizând un comportament patologic.

Un rol important în instalarea şi menținerea consumului cronic şi abuziv de băuturi alcoolice î1 deține structura de personalitate, personalitățile cu o adaptabilitate optimă la ansamblul influențelor stresante ale mediului intern sau extern utilizează alcoolul în cantitate mică (moderată) comparativ cu personalități inadaptate vieții sociofamiliale şi care utilizează abuziv alcoolul ca modalitate de relaxare a stărilor de recădere psihică, a anxietății, a devierii morale şi a diverselor stări conflictuale.

În evoluția fenomenului infracțional se observă o creştere a ponderii delincvenței juvenile, iar alcoolismul a fost identificat şi menționat din ce în ce mai des ca fiind un factor important în influențarea negativă a comportamentului minorilor şi tinerilor. De observat că cei ce provin din familii alcoolice sunt predispuşi la consumul de băuturi. Persoanele din aceasta categorie au, mai apoi, o atitudine antisocială devenind chiar autori ale unor astfel de fapte.

43. DROGUL, O „MARFĂ” CARE UCIDE

Problema traficului şi consumului ilicit de droguri reprezintă un fenomen relativ nou pe teritoriul României şi care ia amploare în fiecare an.

Flagelul drogurilor este unul dintre fenomenele cele mai complexe, mai profunde şi mai tragice ale lumii contemporane. An de an, miliarde de dolari sunt deturnați spre scopuri antisociale, umflă buzunarele unor traficanți şi bande de criminali care sfidează autoritățile şi legile. An de an milioane de oameni cad pradă drogurilor şi o proporție mereu mai mare dintre ei sunt cu desăvârşire pierduți pentru societate. An de an se înmulțesc apelurile, întrunirile, conferințele care îşi propun să găsească cele mai adecvate metode pentru a pune capăt aberației drogurilor. Pe măsură ce se agravează situația, devine şi mai cunoscută sub toate aspectele ei.

Traficul ilegal de droguri rămâne una din amenințările principale şi cu cea mai mare răspândire pe plan mondial.

În zonele devenite tradiționale pentru cultura plantelor care reprezintă materia primă pentru droguri, activitatea specifică domeniului continuă (Asia, America de Sud şi Africa), iar în planul drogurilor sintetice producția este în creştere. În pofida acțiunilor energice întreprinse în scopul prevenirii şi combaterii traficului de droguri, acesta continuă şi s-ar putea spune că înregistrează chiar o creştere în rândul participanților.

Organizațiile criminale implicate în traficul de droguri îmbracă formele cele mai variate, fiind constituite în rețele, grupări temporare, organizații ierarhizate sau bande. Pentru a îngreuna depistarea lor, acestea folosesc moduri de operare şi itinerarii diversificate, precum şi modalități noi de trafic. Cu toate acestea, într-o oarecare măsură, traficul de droguri are un caracter ciclic.

Rețelele şi grupările de traficanți urmăresc să limiteze informațiile pe care transportatorii le-ar putea furniza poliției.

În ceea ce priveşte drogurile sintetice, în urma analizelor efectuate s-a constatat că acestea au înregistrat un succes rapid pe piețele occidentale şi ar putea să cunoască aceeaşi evoluție pe piețele Europei de Est şi din America de Sud (se consideră că există riscul exploziei consumului acestora).

România este considerată, de către rețelele de traficanți, țară de tranzit, în sfera traficului de droguri, precum şi o piață de desfacere în creştere.

La trecerea drogurilor peste frontieră se folosesc o serie de autoturisme în care sunt amenajate locuri speciale de ascundere, cum ar fi: sub portbagaj, între tapițeria maşinilor şi capotă, în spatele farurilor, sub scaune, deasupra roților din spate, în aripile şi pragurile maşinii, pe caroserie, sub acumulator, în filtrul de aer etc. În TIR-uri, inclusiv cele sigilate de către organele vamale străine, drogurile sunt ascunse printre mărfurile de larg consum transportate sau în locaşuri special amenajate din mijlocul de transport (pereți dubli, rezervor dublu, sistemul de ventilație/încălzire etc.). Uneori, aceste autoturisme sunt îmbarcate pe diferite vapoare, iar la sosirea vasului în portul de destinație autoturismul este preluat de o altă persoană. În unele situații, pentru trecerea frontierei, sunt folosite femei şi copii, scontându-se că acestora nu li s-ar face un control prea exigent.

În foarte multe situații, elementele infractoare folosesc metode ingenioase de disimulare: mânerul umbrelei sau bastoane, corpul lanternei, sticle cu băuturi, plicuri, impregnări în materiale textile, fiole, cutii cu medicamente, produse alimentare (bomboane, biscuiți), săculeți fixați pe corp, cadouri, produse de artizanat şi artistice (tablouri, statuete etc.), valize, serviete şi sacoşe cu fund, pereți şi capac dublu.

Asemenea produse, în special stupefiante, mai pot fi ascunse în îmbrăcăminte, şepci, pălării, căciuli, tocul şi talpa pantofilor, stilouri, pixuri, aparate de toate categoriile etc.

România nu este o sursă majoră de producere a narcoticelor, însă este situată pe o rută de transport a drogurilor cunoscută ca fiind folosită pentru traficarea heroinei şi a opiumului din Asia de Sud-Vest, prin Turcia şi Bulgaria, spre Europa Occidentală.

România a devenit o țară de depozitare, iar consumul intern de droguri, în special de heroină, marijuana şi ecstasy este în continuă creştere.

Lupta împotriva traficului şi consumului de droguri este una de anvergură, presupunând profesionalism, o bună cunoaştere a metodelor de comitere a infracțiunilor pentru a le putea contracara, cunoaşterea legislației în domeniu, astfel încât administrarea probatoriului să fie un proces făcut cu minuțiozitate pentru a nu exista putință de tăgadă.

La frontierele României, infracționalitatea în domeniul traficului ilicit de droguri se manifestă pregnant, dar profesioniştii care îşi fac datoria la porțile țării au câştigat multe bătălii în lupta cu acest flagel, depunându-se în continuare eforturi pentru descurajarea acestuia, războiul nefiind încheiat.

44. O ACȚIUNE CA-N FILME

În luna septembrie 2005, pentru punerea în executare a unui mandat internațional de arestare, a fost declanşată o investigație complexă privind o rețea transfrontalieră de trafic de droguri (opium şi heroină), condusă şi coordonată de un cetățean iranian, Hossein K., pe numele căruia era emis mandatul internațional de arestare, fiind considerat de autoritățile internaționale drept unul dintre cei mai mari traficanți de heroină din lume.

Acesta coordona, chiar din România, o amplă filieră internațională care acționa pe teritoriul mai multor state din Europa, Asia şi America (Olanda, Germania, Marea Britanie, Turcia, Afganistan, Iran, Canada, SUA).

Rețeaua era formată din sute de persoane, de diferite naționalități, şi structurată pe mai multe celule specializate: de la celula cultivatorilor de mac opiaceu până la cea a distribuitorilor finali.

Dată fiind amploarea rețelei, operațiunea a fost extinsă, fiind instrumentată în cooperare, de către: Drug Enforcement Administration (D.E.A.) – Biroul Atena, sub directa supraveghere a reprezentantului procurorului general al Statelor Unite ale Americii, Poliția națională olandeză, S.O.C.A. (Serious Organised Crime Agency – Agenția pentru Combaterea Crimei Organizate Majore) din Marea Britanie, Poliția națională germană, Poliția națională turcă, Serviciul de Informații Externe din România, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră din Ministerul Administrației şi Internelor şi un procuror din Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism din cadrul Parchetului General.

Cooperarea între toate aceste instituții, pe marginea acestui caz, a început în luna noiembrie 2005, când s-a constatat că toate instituțiile susmenționate

instrumentează fragmente ale acestei operațiuni, fiecare, pe domenii specifice. Elementul de legătură al tuturor îl reprezenta cetățeanul iranian Hossein K., liderul absolut al rețelei de traficanți de heroină.

Imediat după aceea, autoritățile implicate au format un comitet strategic de lucru, care şi-a împărțit atribuțiunile în mod precis şi s-au demarat procedurile specifice anihilării acestei filiere. Acest comitet s-a reunit, în mod constant, operațiunea fiind planificată până la cele mai mici detalii.

Cetățeanul iranian Hossein K., liderul grupării criminale, conducea această afacere de la distantă, organizând şi conexând celulele organizației din diferite state şi controlând toate mişcările „locotenenților" şi acoliților săi, fără a se implica direct în această activitate.

Hossein K. era stabilit în Bucureşti, de 15 ani, împreună cu soția, G.E., având trei copii.

Încă din momentul stabilirii în România, Hossein K. şi-a asigurat drept paravan pentru acțiunile ilegale pe care le derula, comerțul internațional, printr-o societate comercială înființată în anul 1992, în Bucureşti. Activitățile desfăşurate prin firmă erau perfect legale, el nedorind să apară sub nicio formă în atenția autorităților. Cu toate acestea, la o analiză mai atentă s-a putut constata că societatea comercială nu avea o activitate profitabilă, întărindu-se astfel convingerea că era folosită doar ca un scut al activităților ilicite.

De menționat este că, de 15 ani de când funcționa această firmă-paravan, Hossein K. a derulat doar câteva transporturi de țigări, orez şi stafide, nevandabile.

Hossein K. coordona întreaga activitate infracțională chiar de pe teritoriul Bucureştiului. Astfel, pentru că nu pleca din România decât de câteva ori pe an, acesta îşi chema la ordin „subalternii" răspândiți pe întreg mapamondul, cel puțin o dată pe lună, într-o casă de oaspeți modestă – un apartament de trei camere din Bucureşti – pentru stabilirea tuturor detaliilor necesare derulării unor astfel de operațiuni.

Potrivit anchetatorilor, bărbatul părea un individ aşezat, extrem de sociabil, despre care toți cei care îl cunoşteau, vecini, prieteni de familie etc., au declarat că îl respectă.

Tot în România, Hossein K. trăia în concubinaj cu o tânără din județul Teleorman, împreună cu care avea un copil față de care şi-a recunoscut oficial paternitatea.

În realitate, Hossein K. era un mafiot veritabil, care a plecat „de jos”, prin eliminarea, treptată, prin metode specifice, a superiorilor ierarhici. Acesta era recunoscut în interiorul organizației criminale ca fiind un lider care-şi răsplătea oamenii loiali, dar îi pedepsea cu asprime pe cei care îndrăzneau să îi înşele aşteptările.

De exemplu, pentru un apropiat al său care nu îi achitase la timp o datorie Hossein K. a dat ordin să fie maltratat, în public, cu cruzime, provocându-i infirmitate şi a solicitat executanților să îi trimită imagini video cu întregul „episod”.

Rețeaua de traficanți era foarte bine organizată, pe celule specializate: pentru cultivarea câmpurilor de mac opiaceu (Afganistan), de transport a opiumului din Afganistan în Iran, celule-laborator pentru transformarea opiumului în heroină (Iran), de transport al heroinei pe teritoriul Turciei, de organizare a transportului heroinei în Statele Unite ale Americii şi Europa, de recepție şi distribuție a mărfii către dealerii finali – Canada, Statele Unite ale Americii, Olanda, Germania, Marea Britanie.

Filiera era formată din câteva sute de membri, eşalonați în funcție de importanța rolului avut în interiorul grupării.

Această rețea a reprezentat una din cele mai prolifice organizații infracționale transcontinentale, fiind responsabilă de transportul şi comercializarea anuală a unor cantități de heroină de ordinul tonelor, iar sumele de bani obținute, în urma acestora, se ridicau la multe milioane de dolari.

Totodată, organizația criminală asigura şi circuitul ilicit, via Dubai şi spălarea banilor proveniți din comercializarea drogurilor, la nivel internațional.

Acțiunea de monitorizare pe teritoriul României a celor implicați a început când, în noiembrie 2005, ofițerii Serviciului Antidrog din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră Române au intrat în posesia unor date potrivit cărora Hossein K. ar coordona, din Bucureşti, o filieră importantă de traficanți de droguri.

Cooperarea permanentă între Enforcement Administration (D.E.A.) – Biroul Atena, sub directa supraveghere a procurorului general al Statelor Unite ale Americii, Poliția națională olandeză, Serious Organised Crime Agency – Agenția pentru Combaterea Crimei Organizate Majore din Marea Britanie, Poliția națională germană, Poliția națională turcă, Serviciul de Informații Externe – România şi Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române, au dus la crearea, în scurt timp, a unei

imagini de ansamblu, referitoare la organizația internațională de traficanți, fiecare autoritate susmenționată avea rolul său specific în documentarea şi probarea activității infracționale a celor implicați.

Rezultatul investigației a fost concretizat într-un dosar penal deschis la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, care a coordonat activitatea organelor de anchetă, pe teritoriul României.

Timp de aproximativ 18 luni, autoritățile au monitorizat, îndeaproape, zeci de persoane, cu atribuțiuni clare sau conexe în cadrul filierei, ajungându-se ca, în timp aproape real, ofițerii din toate țările implicate în derularea anchetei să cunoască rezultatele omologilor lor din celelalte state.

Pas cu pas, Hossein K. era urmărit de cei autorizați, astfel încât, fiecare mişcare a sa reprezenta un plus de informație pentru cei care instrumentau cazul.

Dificultățile majore întâmpinate în operațiune au constat în înțelegerea dialectului şi a limbajului codificat folosit în comunicarea dintre membrii rețelei, precum şi în lipsa activităților infracționale directe pe teritoriul României.

Probele acumulate în cele 18 luni de cooperare pe marginea acestui caz au condus la identificarea mai multor transporturi de droguri, cel mai important fiind de 167 kilograme de heroină, capturat de către poliția turcă.

Acesta a reprezentat, pentru autorități, momentul declanşării, în forță, a unei ample acțiuni de arestare a membrilor importanți ai rețelei din Turcia, Olanda şi Germania.

Autoritățile au reținut majoritatea membrilor importanți ai grupării de traficanți, opt dintre aceştia fiind arestați în Turcia, şase în Olanda şi unul în Germania.

Reținerile efectuate de către polițişti din toate statele menționate au culminat cu capturarea lui Hossein K., în Austria.

În luna martie 2007, Hossein K. se afla pe teritoriul Olandei, unde se întâlnise cu celula reprezentativă ce-şi derula activitatea pe teritoriul statului respectiv.

Timp de două săptămâni, Hossein K. şi-a desfăşurat activitatea, în mod firesc, fără a bănui nicio secundă că imperiul infracțional pe care l-a creat urma să se prăbuşească. Chiar dacă zeci de acoliți ai săi fuseseră arestați în întreaga lume, acesta s-a decis să meargă mai departe, având numeroase întâlniri cu membrii organizației din Olanda şi Germania.

În final, Hossein K. a realizat că lucrurile scăpaseră de sub control şi, astfel, a încercat să i se facă pierdută urma şi să meargă în Afganistan, via Viena – Azerbaijan, sperând că va scăpa de sub tirul de forță al autorităților.

Hossein K. a fost arestat pe aeroportul din Viena, în baza unui mandat de arestare internațional emis de autoritățile americane, efectuându-se demersurile necesare extrădării lui în Statele Unite ale Americii.

45. DE PE NAVĂ, ÎN AREST

Ofițeri din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere din Inspectoratul General al Poliției de Frontieră şi Brigăzii de Combatere a Criminalității Organizate Bucureşti a Inspectoratului General al Poliției Române au reuşit, sub supravegherea şi cu participarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, destructurarea altei filiere româno–turce de traficanți de droguri de mare risc, care introducea şi comercializa în România importante cantități de heroină.

Acțiunea a început în momentul sesizării ofițerilor Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, când unul din membrii grupului de traficanți urma să primească o cantitate de cocaină destinată pieței de desfacere a drogurilor din România.

Monitorizarea activităților infracționale s-a desfăşurat pe o perioadă de aproximativ patru luni, sub supravegherea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, şi cu sprijinul Serviciului Român de Informații.

S-a aflat despre faptul că în luna octombrie 2006 urma să sosească un transport de droguri, pe nava „Yilmaz Kaptan”, sub pavilion turcesc, încărcată cu materiale de construcții ce urma să sosească în portul Constanța.

Nava „Yilmaz Kaptan” a sosit şi a acostat în Dana 38 a portului Constanța, până la momentul acostării fiind supravegheată permanent de ambarcațiunile Poliției de Frontieră.

Poliţiştii de frontieră au început formalităţile specifice de control asupra ambarcaţiunii şi a echipajului, membrii acestuia fiind, de asemenea, atent supravegheaţi.

Datele deţinute de ofiţerii Poliţiei de Frontieră, cât şi anumite indicii clare existente în urma controlului, au condus la confirmarea faptului că importanta cantitate de droguri transportată se afla pe navă şi urma să fie livrată.

Kaya B., Akkaya N., cetăţeni turci, şi un român, Marian F., monitorizaţi de poliţiştii de frontieră încă de la plecarea din Bucureşti, au ajuns în Constanţa, unde urmau să se întâlnească cu persoanele care să le predea marfa de pe nava aflată încă în radă.

Doi marinari turci de pe nava „Yilmaz Kaptan" au coborât de pe ambarcaţiune cu o geantă sport şi după mai multe manevre de autoverificare, s-au întâlnit în centrul oraşului Constanţa cu destinatarii mărfii, Kaya B., Akkaya N. şi Marian F.

Poliţiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră, sub coordonarea procurorului Direcţiei de Combatere a Infracţionalităţii Transfrontaliere, au realizat flagrantul, în urma căruia s-au găsit, în geanta sport, 11 pachete învelite în bandă adezivă. A fost efectuat testul cu trusa Narcotest, pe substanţa existentă în cele unsprezece colete, în cantitate de aproximativ zece kilograme, aceasta reacţionând pozitiv la heroină.

Echipa de ofiţeri ai poliţiei de frontieră au plecat spre Bucureşti, împreună cu cele cinci persoane reţinute.

După finalizarea documentaţiei specifice, la sediul Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, procurorii au început audierea celor în cauză, în vederea identificării tuturor membrilor reţelei şi stabilirii întregii activităţi infracţionale.

O altă echipă de poliţişti de frontieră, sub directa coordonare a procurorului Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, a descins la o adresă din Bucureşti, unde locuiau cetăţenii turci Kaya B. şi Akkaya N. În locaţia respectivă au mai fost găsite aproximativ trei kilograme de substanţă de culoare albă, care, în urma testării cu aparatul Narcotest, a reacţionat pozitiv la cofeină. În aceeaşi locaţie, au mai fost descoperite ustensile folosite, atât pentru prepararea drogurilor, cât şi pentru consumul acestora.

A doua zi, au fost efectuate descinderi simultane, la mai multe locații din Bucureşti, fiind depistați alți nouă membri ai grupării. La percheziții s-au mai găsit 300 de grame de heroină pregătită pentru vânzare, trei kilograme de cofeină, substanță ce se foloseşte în amestec cu heroină, şi zece comprimate de metadonă.

Totodată, ca urmare a probatoriului administrat, au fost indisponibilizate două autoturisme, 7.857 lei, 16.500 euro, 10.000 dolari, precum şi aproximativ 700 grame bijuterii din aur.

În urma acțiunilor derulate, au fost identificate, reținute şi, în final, pedepsite toate cele 14 persoane care făceau parte din această rețea.

46. DROGURILE VENEAU CU TRENUL

Alt caz rezolvat de cadre din Poliția de Frontieră, de data aceasta în cooperare cu ofițeri ai Brigăzii de Combatere a Criminalității Organizate, sub supravegherea şi cu participarea procurorilor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, a fost acela de destructurare a unei filiere româno–turce de traficanți de droguri de mare risc, care introducea şi comercializa în România importante cantități de heroină.

Monitorizarea activităților infracționale s-a desfăşurat pe o perioadă de aproximativ patru luni, sub supravegherea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, şi cu sprijinul Serviciului Român de Informații.

Drogurile pot veni în România atât pe calea aerului, a apei dar şi pe uscat, în autovehicule şi trenuri, în diferite cantități, de la cele de ordinul kilogramelor la cantități mai mici, dar astfel de transportatori de cantități mici pot fi pregătiți pentru transporturi mai mari, iar dacă nu sunt depistați pe timpul unor transporturi mai mici li se creează imaginea că nu este nicio problemă şi pot transporta orice fel de cantități, creând un pericol deosebit pentru populația țării de destinație a mărfii respective, rețele cu astfel de preocupări având interesul să se lărgească piața de consumatori şi astfel să se mărească numărul victimelor.

Astfel, la începutul anului 2007, la Punctul de Trecere a Frontierei Curtici, în urma unui control „fulger” efectuat în trenul rapid „Dacia“, care circula pe relația Viena–Bucureşti, şi urma să intre în țară, polițiştii de frontieră au descoperit, în toaleta unui vagon de clasa I, un pachet în care se aflau cinci țigarete confecționate artizanal, care emanau un miros înțepător, specific canabisului.

Polițiştii de frontieră au extins controlul asupra întregului vagon şi au mai descoperit, sub o banchetă dintr-un compartiment, un pachet asemănător celui din toaletă şi un pliculeț cu o substanță de culoare maronie. În urma testului efectuat cu trusa „Narcotest ”, substanța a reacționat pozitiv la canabis.

Au fost continuate cercetările, în urma cărora a rezultat faptul că una dintre cele trei persoane suspecte din vagon, înainte de a i se efectua percheziția, a ascuns, în toaletă şi în compartiment, pachete suspecte. Acest fapt s-a confirmat şi prin descoperirea unui plic din staniol acoperit cu plastic, asupra sa, care conținea o substanță vegetală, de culoare verde, cu miros înțepător, susceptibilă a fi stupefiant.

În urma cercetării celor trei persoane suspecte s-a stabilit că Ionuț T., domiciliat pe raza județului Neamț, a încercat să introducă în țară ilegal cantitatea de 28,9 grame stupefiante, ascunse şi nedeclarate. Din declarațiile sale a rezultat faptul că, la întoarcerea în țară, a achiziționat cantitatea de droguri de la diferiți cetățeni africani din Műnchen – Germania şi a încercat să le introducă în România pentru consumul propriu.

Instanțele de judecată au dispus, în final, condamnarea numitului Ionuț T. pentru săvârşirea infracțiunilor de consum propriu de droguri de risc şi mare risc, fără drept şi tentativă la introducerea în țară de droguri de risc, fără drept.

47. „UNDE CU GÂNDU’ NU GÂNDEAI”, ERAU ASCUNSE DROGURILE

Polițiştii de frontieră din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere – Serviciul de Combatere a Traficului cu Substanțe Interzise din Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, în colaborare cu autoritățile germane, au aflat despre faptul că prin România ar urma să fie treacă un transport important de heroină, destinat pieței de desfacere din vestul Europei.

Din investigațiile efectuate, ofițerii antidrog au stabilit că drogurile urmau să intre în România în perioada sărbătorilor de iarnă, traficanții mizând pe o eventuală relaxare a controlului.

Autoritățile au intensificat însă acțiunile specifice în punctele de frontieră, fapt ce a condus la identificarea, într-una din zilele de început ale anului 2008, în apropierea Punctului de Trecere a Frontierei – Halmeu, județul Satu Mare, a automarfarului asupra căruia existau suspiciuni că ar fi special amenajat pentru transportul de droguri.

Astfel, imediat după identificarea maşinii, ofițerii antidrog ai Inspectoratului General al Poliției de Frontieră au demarat acțiunea de supraveghere operativă a autotrenului, timp de 24 de ore. În urma monitorizării T.I.R.-ului condus de cetățeanul turc M.O., suspiciunile autorităților au fost confirmate parțial, atât de traseul parcurs de şofer, şi anume Ucraina – România, precum şi ca urmare a faptului că acesta a declarat, ulterior, că nu cunoaşte destinația exactă a călătoriei.

Polițiştii de frontieră din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere şi Serviciului de Acțiuni Speciale şi Intervenție s-au deplasat de urgență în Halmeu şi împreună cu lucrătorii vamali au controlat amănunțit automarfarul.

După aproximativ 20 de ore de verificări amănunțite, în urma cărora autotrenul a fost dezmembrat în totalitate, polițiştii de frontieră şi lucrătorii vamali au descoperit în ascunzători confecționate direct în şasiul automarfarului 254 de pachete ce conțineau o substanță de culoare cafenie.

În urma testelor preliminare, substanța, în greutate totală de aproximativ 132 kilograme, a reacționat pozitiv la heroină.

Valoarea drogurilor, pe piața de consum, este estimată la peste 10 milioane de euro.

Totodată, în urma percheziției efectuate asupra şoferului turc precum şi în autocamionul folosit pentru transportarea drogurilor de mare risc a fost depistată suma de bani primită de acesta în schimbul serviciilor prestate, respectiv circa 3.800 euro. De asemenea, au mai fost descoperite trei telefoane mobile şi unele înscrisuri, din materialul probator rezultând că şi acestea au fost folosite în scopul realizării transportului de heroină.

Cercetările polițiștilor de frontieră, sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, împreună cu ofițerii antidrog din Germania, au condus la pronunțarea de către instanțele de judecată a unei pedepse privative de libertate față de cetățeanului turc.

48. O ALTĂ REȚEA LICHIDATĂ

După mai multe luni de investigații, o altă filieră transnațională de traficanți de droguri care „opera" pe relația Turcia – România a fost dezmembrată de ofițerii antidrog din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism.

În urma operațiunilor desfăşurate în Bucureşti, au fost reținuți doi cetățeni turci şi un cetățean român, care au introdus în țară peste 4,3 kg heroină, destinate pieței de desfacere a drogurilor din capitală.

Acțiunea a pornit atunci când polițiștii de frontieră din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere – Serviciul de Combatere a Traficului cu Substanțe Interzise din Inspectoratul General al Poliției de Frontieră au aflat despre faptul că o rețea de traficanți turci de droguri urmează să facă un transport de heroină în România.

Din investigațiile efectuate, lucrătorii antidrog au stabilit că drogurile urmau să fie introduse în România de un cetățean român domiciliat în Bucureşti, care trebuia să predea „marfa" unor cetățeni turci.

Într-una din seri, bucureşteanul a fost identificat în trenul internațional care circula pe relația Istanbul – Bucureşti, fiind monitorizat de polițiștii de frontieră încă de la intrarea în țară, prin Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu.

Respectiva persoană ajunge în Gara de Nord din Bucureşti, unde este aşteptat de două persoane, aflate într-o maşină marca Opel Corsa. Cetățeanul român urcă în maşină, transportând o geantă de voiaj.

După ce s-a deplasat câteva minute fără o destinație precisă, autoturismul a oprit tot în apropierea Gării de Nord, iar cetățeanul român a coborât, însă fără geantă,

şi s-a îndreptat pe jos, transportând câteva pungi din plastic, către o stație de autobuz. Echipele de monitorizare s-au împărțit, continuând urmărirea maşinii şi a suspectului.

Autoturismul Opel a oprit în zona Bucur-Obor, moment în care, cu autorizarea procurorului, polițiştii de frontieră îi legitimează pe ocupanți şi verifică autoturismul.

În interiorul maşinii a fost descoperită geanta lăsată de bucureştean. Bagajul avea fund dublu, în interiorul acestuia fiind descoperită o substanță, în cantitate totală de aproximativ 4,3 kg, care a reacționat pozitiv la testarea cu trusa Narcotest.

Cetățeanul român a fost identificat şi reținut în cartierul Militari din Bucureşti.

În urma cercetărilor, s-a stabilit că cei doi ocupanți ai autoturismului erau cetățeni turci, identificați ca fiind numiții Haci Ramazan K. şi Gulabi I., iar transportatorul drogurilor cetățeanul român Mugurel C., domiciliat în Bucureşti.

Substanța descoperită în geantă, în greutate totală de 4,380 kg, a fost testată de specialişti din cadrul Laboratorului central de analiză şi profil al drogurilor al Direcției Generale de Combatere a Criminalității Organizate Bucureşti, care au stabilit că este heroină, valoarea drogurilor pe piața de consum fiind estimată la 200.000 euro.

Mugurel C. a declarat că nu ştia ce transporta, afirmând că a primit geanta, în Istanbul, de la un cetățean turc, pentru a-şi aduce în țară bunurile personale.

Cele trei persoane au fost cercetate şi pedepsite pentru trafic de droguri de mare risc şi introducere în țară de droguri de risc.

49. PE AICI NU SE TRECE, CU DROGURI!

Un cetățean turc, important membru al unei rețele internaționale de trafic de droguri, a fost prins în luna aprilie a anului 2008 de polițiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, cu sprijinul lucrătorilor din cadrul Serviciului Român de Informații, sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism.

Y.M., în vârstă de 47 ani, a fost identificat ca fiind unul din organizatorii transportului a aproximativ 84 de kg de heroină, pe care polițiştii de frontieră le-au confiscat în Punctul de Trecere a Frontierei Nădlac.

Ofițerii antidrog din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, au continuat verificările în caz, reținându-l pe Y.M., membru al rețelei, în Gara de Nord din Bucureşti, care avea asupra sa mai multe documente de identitate false (paşaport bulgăresc, o carte de identitate românească şi una bulgărească, un permis de conducere german).

Investigatorii au stabilit, pe baza probelor, că cetățeanul turc Y.M. făcea parte dintr-o importantă rețea internațională de trafic de droguri, care acționa pe relația Turcia – România – vestul Europei.

În urma operațiunilor desfăşurate în Punctul de Trecere a Frontierei Nădlac, au fost descoperite cele aproximativ 84 kg de heroină, ascunse în pereții remorcii unui automarfar, condus de Y.M.

Polițiştii de frontieră au mai stabilit faptul că transportul de droguri fusese organizat în Turcia de cetățeanul turc K.M., care avea şi rolul de lider al filierei de traficanți de droguri. Acesta a fost sprijinit de doi conaționali, care fuseseră trimişi în România pentru a supraveghea şi proteja transportul.

De asemenea, în cadrul rețelei, mai „activau" doi cetățeni români, care aveau rolul de a însoți şi supraveghea transportul pe timpul tranzitării teritoriului României.

Automarfarul a fost oprit la ieşirea din țară, la Punctul de Trecere a Frontierei Nădlac, județul Arad, după ce a fost supravegheat pe tot traseul parcurs pe teritoriul României.

Împreună cu lucrătorii vamali, polițiştii de frontieră au controlat amănunțit mijlocul de transport, astfel descoperind ascunse într-un perete al remorcii, sub dispozitivul de refrigerare, 160 de pachete ce conțineau aproximativ 84 kilograme de substanță albă care, în urma testelor de specialitate, s-a constatat ca este heroină. Drogurile erau foarte bine disimulate într-un compartiment special confecționat şi erau protejate cu folie din plumb, pentru a nu fi depistate la o eventuală scanare cu aparatura specifică. Valoarea drogurilor pe piața de consum a fost estimată la peste patru milioane de euro.

Toate persoanele implicate în activitățile ilicite au primit, din partea instanțelor de judecată, hotărâri prin care s-au dispus pedepse privative de libertate, în funcție de participația penală a fiecăruia.

50. UNDE-S DOI, PUTEREA CREŞTE

În luna mai 2008, poliţiştii de frontieră români, în cooperare cu Poliția Națională Olandeză, au început documentarea activității unei rețele internaționale de crimă organizată, care urma să efectueze un important transport de droguri, ce trebuia să ajungă din Africa de Sud în România, pe mare, şi mai departe în Olanda.

A fost sesizat Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, sub coordonarea căruia au fost demarate activități specifice pentru identificarea membrilor rețelei şi interceptarea întregii cantități de droguri.

În urma cercetărilor, s-a stabilit că rețeaua era condusă de doi cetățeni olandezi, iar persoana de legătură în România era tot un cetățean olandez, B. Adrianus, domiciliat în Galați şi administrator al unei firme prin intermediul căreia urma să se facă livrarea drogurilor la destinație.

Din monitorizarea suspectului, poliţiştii de frontieră au stabilit că acesta păstra permanent legătura, atât cu capii rețelei din Olanda cât şi cu distribuitorul drogurilor, o persoană din Africa de Sud.

De asemenea, bărbatul s-a deplasat de mai multe ori în Olanda, unde a stabilit detaliile tranzacției, precum şi modalitatea de efectuare a livrării, prin intermediul firmei administrate de el.

Astfel, sub paravanul unui import de echipamente şi accesorii navale din Africa de Sud, pe ruta Belgia – România, pe numele firmei cetățeanului olandez urma să sosească un container în care se afla peste o tonă de marijuana, droguri pe care acesta trebuia să le transfere în Olanda. În schimbul acestui serviciu, cetățeanul olandez trebuia să primească în jur de 200.000 euro de la capii rețelei.

În baza unui schimb optim de date, poliţiştii de frontieră români au colaborat permanent cu autoritățile din Olanda şi Belgia, în vederea identificării tuturor membrilor rețelei şi stabilirii detaliilor exacte ale transportului.

Succesul acțiunii s-a materializat în luna noiembrie a aceluiaşi an, când containerul a fost identificat în portul Antwerp din Belgia. Concomitent cu un control amănunțit al autorităților belgiene, în urma cărora au fost descoperite 1.270 kilograme de marijuana, s-a procedat la efectuarea unei livrări supravegheate, în vederea anihilării întregii grupări, fapt dus la bun sfârşit.

51. N-AI CU CINE – NIŞTE TRAFICANȚI…

În cursul anului 2006, ofițeri din cadrul Poliției de Frontieră Române au reuşit, în colaborare cu ofițeri ai Serviciului Român de Informații, sub supravegherea şi cu participarea procurorilor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, destructurarea unei filiere româno-turce de traficanți de droguri, după o monitorizare de aproximativ două luni, care introduceau şi comercializau în România importante cantități de heroină.

În urma unor flagrante organizate în mai multe locații, în decursul a trei zile, au fost identificați zece membri ai rețelei, dintre care patru au fost reținuți.

Unul dintre membrii grupului de traficanți urma să primească 2,5 kilograme de heroină ce trebuia sa fie introdusă în România, cu un autocar de transport de persoane, prin Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu – Rutier.

Astfel, o echipă a Poliției de Frontieră s-a deplasat la Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu – Rutier, pentru efectuarea flagrantului.

La intrarea în țară, s-a prezentat autocarul unei firme româneşti de transport internațional de persoane, condus de doi cetățeni turci şi un cetățean român. Imediat au fost demarate verificări amănunțite ale vehiculului, pasagerilor şi bagajelor acestora.

După circa trei ore, în cala autocarului, polițiştii de frontieră, cu sprijinul organelor vamale, au găsit un sac de rafie în care se afla un motor electric, iar in interiorul acestuia, în locul rotorului şi al statorului, polițiştii de frontieră au descoperit cinci pachete ce conțineau 2,535 kilograme de heroină.

Întrucât coletul nu aparținea nici unuia dintre cei aflați în autocar, ci se afla pe lista pachetelor ce urmau să fie ridicate de la sediul firmei de transport, s-a decis efectuarea unei livrări supravegheate către destinatarul inițial. Pentru ridicarea coletului, la sediul societății de transport s-au prezentat cetățeanul turc Halil D. şi prietena acestuia.

Cei doi au fost reținuți, în urma unui flagrant organizat de polițiştii de frontieră, asupra acestora găsindu-se motorul în care erau disimulate cele 2,5 kilograme de heroină.

Poliţiştii de frontieră au continuat verificările asupra autocarului respectiv, în interiorul acestuia, descoperindu-se locuri special amenajate şi extrem de greu accesibile sau detectabile, folosite, de regulă, pentru ascunderea „mărfii” transportate.

În cadrul acţiunilor desfăşurate de ofiţerii care s-au ocupat de acest caz, a mai fost depistat şi ulterior reţinut, cetăţeanul turc O.T., membru al reţelei şi prieten al lui Halil D., care efectua diverse operaţiuni cu heorină, procurată de acesta din urmă.

Cunoscându-se că cetăţeanul turc Halil D. a mai introdus, prin această metodă, alte cantităţi de heroină care, ulterior, au ajuns la Cernavodă, o echipă de poliţişti de frontieră s-a deplasat în localitatea respectivă, la locuinţa lui Alexandru D., un alt apropiat al grupării.

În locuinţa acestuia au fost găsite alte şase motoare electrice şi electromotoare, care prezentau caracteristici asemănătoare cu cel descoperit la Giurgiu, fiind goale în interior şi pregătite pentru transportul drogurilor.

Ofiţerii s-au deplasat la Bucureşti, unde au fost identificaţi „Nicu” şi „Carmen”, binecunoscuţi dealeri de heroină din zona Ferentari.

Poliţiştii au supravegheat îndeaproape deplasarea lui „Nicu” şi „Carmen” până la Cernavodă, cu un autoturism marca BMW seria 7.

Cei doi temuţi dealeri de droguri l-au contactat pe Alexandru D.

Ofiţerii Poliţiei de Frontieră au organizat un alt flagrant, în urma căruia au fost reţinuţi cei doi dealeri bucureşteni, împreună cu alţi patru acoliţi ai acestora, chiar în momentul în care membrii filierei de traficanţi de droguri se pregăteau să „ridice” una dintre maşinile de lux aparţinând lui Halil D. (pentru a-şi acoperi „pierderea” suferită în urma „demontării” transportului de stupefiante).

Autorităţile au trecut la executarea mandatului de percheziţie obţinut pe adresa celor doi soţi din Ferentari. „Nicu” şi „Carmen” locuiau într-o casă ce se întinde pe perimetrul a trei numere cadastrale, cu 20 de camere, dotată cu aparatură de ultimă generaţie, inclusiv sistem de supraveghere audio-video, sală de cinema etc. Iar toate acestea, în condiţiile în care cei doi sunt fără ocupaţie, iar unica sursă de venit declarată este un mic magazin aflat la aceeaşi adresă, însă în care nu a fost găsită niciun fel de marfă.

A fost indisponibilizată şi o limuzină marca BMW seria 765, din anul 2005.

A mai fost efectuată o percheziție în locuința lui Halil D., apartament închiriat într-o zonă centrală din Capitală, unde s-au mai găsit aproximativ 1,020 kilograme de heroină, patru grame de cocaină şi trei kilograme de cofeină (folosită pentru diluarea heroinei), suma de 4.600 de euro, două motoare electrice folosite ca mijloc de disimulare pentru droguri, două matrițe şi o presă destinate confecționării calupurilor de heroină, un cântar de precizie, precum şi alte ustensile folosite de acesta în realizarea scopului infracțional: benzi adezive, unelte, chei mecanice etc.

Urmare a probelor administrate la dosar, instanța a dispus arestarea a patru dintre membrii rețelei, printre care şi Halil D., arestare care s-a menținut pe parcursul urmăririi penale şi în faza de judecată, până în luna decembrie 2008 (când instanța a decis judecarea membrilor rețelei în stare de libertate).

În aceste condiții, Halil D. a considerat că îşi poate continua activitatea infracțională, sens în care, imediat după ieşirea din arest, a racolat doi tineri cetățeni români – Aurelian B., din județul Bacău şi Iulian P., din Bucureşti – cărora le-a „solicitat sprijinul" pentru un transport de heroină din Turcia în România, în schimbul unor sume în valută cuprinse între 500 şi 1.000 euro, pentru fiecare deplasare, „decontate" de cetățeanul turc.

Dar nici organele autorității statului „nu au intrat în concediu".

Astfel, ofițerii din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere din Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, împreună cu procurorii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism şi cu sprijinul Serviciului Român de Informații, au reuşit, după o monitorizare de aproximativ trei luni a membrilor „noii filiere", prinderea acestora.

Într-o noapte de februarie a anului 2009, cei doi români, Aurelian B. şi Iulian P., s-au prezentat pentru a intra în țară prin Punctul de Trecere a Frontierei Giurgiu Rutier ca pasageri în două autocare distincte, ce se întorceau din Turcia.

În filieră erau implicați şi distribuitori principali de droguri, ce vindeau „marfa" către dealeri stradali din Bucureşti. Dacă ar fi ajuns pe piață, întreaga filieră ar fi obținut un „profit" de peste 200.000 euro.

Întrucât se dorea reținerea tuturor membrilor filierei, polițiștii de frontieră au monitorizat deplasarea celor doi către Bucureşti şi modul lor de acțiune. Astfel, au observat că, în aceeaşi noapte, în Bucureşti, în zona Autogării Filaret, Aurelian B. s-a întâlnit cu Iulian P. şi i-a înmânat „marfa", ascunsă într-o geantă de voiaj tip troller, acesta din urmă deplasându-se în cursul dimineții spre Constanța.

În apropiere de localitatea Ovidiu, județul Constanța, Iulian s-a întâlnit cu Halil D. şi i-a livrat heroina.

În continuare, turcul a luat legătura cu beneficiara „mărfii", Vasilica D., zisă „Carmen", din Bucureşti, care în anul 2006 fusese şi ea reținută în acelaşi caz în care era implicat Halil D., fiind, de asemenea, judecată în stare de libertate.

În momentul întâlnirii cetățeanului turc cu „Carmen", întâlnire stabilită în Bucureşti, polițiștii de frontieră au organizat flagrantul, cei doi fiind reținuți. În geanta de voiaj, a fost găsită cantitatea totală de aproximativ două kg de heroină, cu o valoare de 60.000 euro, ce era destinată pieței bucureştene, aducând astfel, dacă mai era nevoie, noi dovezi privind activitatea criminală.

Simultan, s-a procedat şi la reținerea celor doi transportatori de heroină, Aurelian B. şi Iulian P.

S-a stabilit, pe baza probelor, că Vasilica D. era unul din distribuitorii principali de droguri, ce vindeau „marfa" către dealerii stradali din Bucureşti.

În cadrul primelor audieri, aceasta a declarat că i-a dat un avans cetățeanului turc pentru cumpărarea heroinei, restul de bani urmând a fi achitați după vânzarea către dealeri.

Liderul filierei, turcul Halil D. a fost reținut pentru a doua oară de polițiștii de frontieră ai Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere din Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

Persoanele au fost reținute de către procurorii Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere şi prezentate instanței de judecată, care a emis pe numele lor mandate de arestare preventivă, şi de această dată probele conducând fără dubiu către stabilirea vinovăției inculpaților, pedeapsa fiind inevitabilă.

52. GLOBALIZAREA CRIMINALITĂȚII

Dorința de obținere a unor profituri cât mai substanțiale, cu minimum de efort, determină întreprinzătorii de toate categoriile să caute noi metode de inducere în eroare a autorităților.

Spălarea banilor „murdari" se realizează de regulă prin intermediul multiplelor tranzacții bancare, însă organizațiile criminale pot folosi şi alte modalități cum ar fi: societățile de intermedieri, birourile de schimb valutar, cazinourile, poşta sau alte instituții nefinanciare. Pentru spălarea banilor sunt folosite cu o frecvență tot mai mare cazinourile on-line, prin intermediul Internetului.

Grupurile delincvente sunt bine organizate, structura acestora funcționând în sistemul unor companii multinaționale cu ramificații internaționale din punct de vedere teritorial. Aceste grupuri sunt alcătuite din componente infracționale foarte bine ierarhizate şi structurate

Banca Mondială estimează că spălarea banilor reprezintă până la 5% din totalul tranzacțiilor financiare realizate pe plan mondial la nivelul unui an (suma ar reprezenta 1-1,5 miliarde de dolari). De altfel, concurența în domeniul financiar-bancar a determinat băncile să accepte efectuarea tranzacțiilor cu risc mărit, dar cu randament înalt, fapt ce facilitează spălarea banilor datorită caracterului confidențial şi al lipsei de transparență a activităților comerciale.

Pentru spălarea banilor, organizațiile criminale profită de tradițiile existente în unele state în ceea ce priveşte efectuarea operațiunilor în numerar (unele țări din Asia), ori de apariția crizelor economice în diferite țări, în sensul că aici vor găsi „înțelegere" din partea băncilor naționale care se confruntă cu lipsa lichidităților şi care sunt gata să accepte şi fonduri cu origine îndoielnică (de exemplu, Argentina).

Unele organizații criminale şi-au îndreptat atenția către sectorul materiilor prime deoarece deținerea monopolului asupra acestora uşurează spălarea banilor şi totodată permite controlul asupra unor sectoare economice importante la nivel național, fapt ce facilitează influențele pe plan politic şi administrativ. Astfel, spre exemplu, asemenea organizații controlează, în Rusia şi în Republica Democratică Congo, sectoarele din domeniul metalelor, huilei şi diamantelor.

Un alt aspect legat de traficul ilicit cu materii prime este cel al izotopilor radioactivi (uraniul şi plutoniul) care pot fi utilizaţi la fabricarea bombelor „murdare" şi care, potrivit estimărilor, au căutare mare pe piaţa neagră.

În ceea ce priveşte traficul de bijuterii, acesta a continuat să se manifeste la frontierele României şi după integrarea în Uniunea Europeană.

Profiturile ridicate obţinute din contrafacerea şi pirateria cu bunuri de larg consum, îndeosebi cu cele audio-video şi farmaceutice, au atras atenţia organizaţiilor criminale care şi-au extins activitatea şi către acest domeniu. Dintre organizaţiile implicate în acest gen de activitate cele mai active se dovedesc a fi organizaţiile din Europa de Est, mafia italiană şi triadele chinezeşti. Zonele în care producţia bunurilor contrafăcute este în ascensiune sunt situate în Asia, Europa de Est şi America de Sud.

Lupta internaţională împotriva acestui tip de criminalitate este îngreunată de absenţa unui consens internaţional privind cadrul juridic adecvat pentru reprimarea contrafacerii şi pirateria bunurilor de larg consum, precum şi unele lacune ale legislaţiilor naţionale în domeniu.

Aproape zilnic, poliţiştii de frontieră se confruntă cu persoane participante la traficul transfrontalier, cetăţeni români sau străini, care le testează pregătirea prin diverse metode: fie legitimându-se cu paşapoarte false sau falsificate, fie prezentând documentele altor persoane, în speranţa că asemănarea cu titularul paşaportului le va permite continuarea ilegală a călătoriei.

Motivele invocate de cei care săvârşesc astfel de fapte sunt din cele mai variate, pornind de la „visul" de a se reîntoarce în ţările de unde au fost returnaţi şi continuând fie cu dorinţa de a călători în ţările unde accesul le este permis numai în baza vizelor obţinute de la reprezentanţele diplomatice, fie cu intenţia de a se sustrage de la răspunderea penală sau contravenţională pentru faptele comise anterior.

În activitatea lor, poliţiştii de frontieră au descoperit, în punctele de trecere paşapoarte false ori falsificate, precum şi alte tipuri de documente contrafăcute (permise de rezidenţă, de conducere, cărţi de identitate, invitaţii, vouchere, cărţi verzi etc.), de care diferite persoane, cetăţeni romani sau străini, intenţionau să se folosească pentru a trece ilegal frontiera de stat.

Ponderea documentelor de călătorie false sau falsificate o reprezintă documentele de călătorie româneşti, paşapoartele vechi, care au rămas în uz şi după 01.01.2007.

Din punct de vedere al metodei, s-a folosit substituirea de persoană prin legitimarea cu un paşaport eliberat pe numele altei persoane, fiind depistate persoane care au încercat să iasă ilegal din țară, folosind, în punctele de frontieră, paşapoarte ce nu le aparțineau.

Preponderența celor care au apelat la acest gen de documente de călătorie s-a constatat că este deținută de persoanele încadrate la categoria 20 – 30 ani, iar în topul realizat în funcție de județul de domiciliu al celor care au folosit documente false, pe primul loc se află bucureştenii, urmați de persoane domiciliate în județele Dolj, Maramureş, Cluj, Bistrița Năsăud, Neamț, Prahova, Suceava etc.

Motivele pentru care cetățenii români au apelat la aceste metode sunt diverse, pornind de la lipsa mijloacelor băneşti aferente eliberării unui paşaport, dorința de a scăpa de sancțiunile legii (cei care sunt cercetați), restrângerea dreptului la liberă circulație ca urmare a returnării din străinătate etc.

Polițiştii de frontieră s-au confruntat şi cu fenomenul ştampilelor de trafic false sau falsificate aplicate în paşapoarte, cazurile fiind înregistrate, în special, la cetățenii români care au desfăşurat diferite activități lucrative „la negru” în străinătate sau au depăşit nejustificat termenul legal de şedere în statele pe teritoriul cărora au călătorit.

Pe lângă paşapoartele româneşti contrafăcute, polițiştii de frontieră au descoperit şi documente de călătorie eliberate de autoritățile din străinătate (Bulgaria, Cehia, Slovacia etc.) contrafăcute, mare parte dintre acestea fiind folosite de cetățeni din Republica Moldova. În aceste cazuri, s-a stabilit că cetățenii moldoveni au intrat legal în România, în baza paşapoartelor personale valabile, sub „paravanul” excursiei turistice şi se prezintă la ieşirea din țară cu documente de călătorie falsificate, emise de țările pentru care nu este necesară viza pentru a călători în statele Schengen.

O contribuție importantă, în depistarea unor astfel de falsuri, o au ofițerii care îşi desfăşoară activitatea în punctele şi centrele de contact ce funcționează la nivelul

frontierelor României, prin intermediul cărora se verifică, în mod operativ, documentele ce prezintă suspiciuni de falsificare.

În momentul depistării persoanelor care recurg la astfel de metode, folosirea unor documente de călătorie false sau falsificate, polițiștii de frontieră întrerup călătoria celui în cauză, luând totodată măsura întocmirii actelor premergătoare pentru săvârşirea infracțiunilor comise, fals, uz de fals, fals material în înscrisuri oficiale sau complicitate la săvârşirea acestei infracțiuni, tentativă de ieşire/intrare ilegală etc., aceştia fiind prezentați în fața parchetelor teritoriale în vederea dispunerii măsurilor ce se impun, legea sancționând în funcție de fapta comisă.

Încă de la introducerea monedei euro pe piața Uniunii Europene s-au falsificat bancnote, în special a celor de 50 €. Falsificatorii au întâmpinat o serie de dificultăți deoarece elementele de securitate ale euro au îngreunat contrafacerea şi au condus la obținerea unor falsuri de calitate mediocră (Banca Central-Europeană a confirmat faptul că în primele şase luni de la punerea în circulație a monedei euro au fost confiscate 21.965 de bancnote false). Majoritatea falsurilor au fost realizate cu ajutorul unor imprimante color. În următoarea perioadă de timp calitatea falsurilor a început să crească, datorită a utilizării în procesul de fabricație a preselor offset.

Principalele organizații criminale care se ocupă cu falsificarea de monedă au fost identificate în Bulgaria şi Lituania. Preocupările acestora vizează în mod special dolarul american şi euro, iar zonele de destinație sunt situate în țările Uniunii Europene şi în Statelor Unite ale Americii.

Un aspect aparte îl reprezintă frauda cu ajutorul cardurilor de plată. În ultima perioadă, s-a simțit o mare răspândire, în special în țările dezvoltate, însă ca urmare a extinderii tehnologiei de vârf se preconizează că acest tip de fraudă să se dezvolte şi mai mult. De obicei, înşelăciunile se fac cu ajutorul Internetului, prin uzurparea de identitate.

Deşi inegal repartizată pe glob, totuşi dezvoltarea tehnologiilor informației şi comunicațiilor, precum şi crearea dependenței față de acestea a determinat orientarea activității criminale şi către acest domeniu.

53. „COMERȚUL” CU MOARTE

În cazul traficului de arme, se încearcă, în principal, găsirea unor modalități de evaluare cât mai apropiate de realitate, cunoscându-se faptul că, la fel ca şi în comerțul cu droguri, nu se pot obține date absolut corecte. Astfel, în 1966 la Stockholm a fost fondat Institutul Internațional de Cercetare a Păcii (S.I.P.R.I.), care are ca principal scop recenzarea tranzacțiilor internaționale de avioane, nave, blindate, artilerie, proiectile şi radare. Sunt excluse armele atomice şi chimice, armele de infanterie, muniția, rachetele, vehiculele neblindate şi armele destinate poliției. În plus, nu sunt urmărite tranzacțiile ce privesc armele majore, dar sunt cuprinse şi tranzacții care nu ar avea niciun motiv să se regăsească în statisticile comerțului internațional. Nu se contabilizează excedentele sau deficitele, recenzându-se numai tranzacții şi nu exporturile sau importurile ale căror sume sunt divergente. Fiecare tranzacție reprezintă obiectivul unui dosar, precizând expeditorul şi destinatarul, caracteristicile tehnice ale materialului şi cantitățile prevăzute în contract, data semnării contractului şi datele de livrare, fără a se preciza prețul său, precum şi condițiile de plată. Institutul distinge între prețul noilor arme, prețul de ocazie şi prețul materialului recondiționat. Sistemul are însă o slăbiciune, datorită faptului că cifrele pe care le furnizează sunt cu atât mai ridicate cu cât tranzacțiile sunt mai transparente, acest factor depinzând de declarațiile fiecărui stat în parte.

În cazul controlului vânzărilor de armament, au fost realizate eforturi la nivel regional şi global. Astfel, anul 2005 a marcat a 15-a aniversare a semnării Tratatului asupra Armelor Convenționale în Europa (Tratatul C.F.E.), pus însă în primejdie de neînțelegerile dintre Rusia şi statele din Vest asupra textului adoptat la Conferința Organizației pentru Securitate şi Cooperare în Europa de la Istanbul. Cu toate acestea, statele membre ale Organizației pentru Securitate şi Cooperare în Europa au continuat să încerce găsirea unor forme de control asupra armamentului, în special, prin schimburi de informații, avându-se în vedere atât noile amenințările rezultate din procesul de globalizare, cât şi celor intra-state. În acelaşi sens, Rezoluția nr.1540 a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite a încercat creşterea eforturilor statelor în sensul unei mai judicioase reglementări a exporturilor de arme, extinzându-se

categoria bunurilor folosite pentru tratamente inumane sau degradante şi la arme. În sensul reducerii ameninţărilor teroriste, statele membre ale Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică (I.A.E.A.) examinează modalităţile de combatere a traficului de arme radiologice ce vizează grupurile criminale organizate, iar Rusia, China şi Statele Unite ale Americii s-au angajat pentru ratificarea Convenţiei Minelor Antipersonal.

Este foarte posibil faptul că încercările de control al vânzărilor de arme, precum şi strategiile grupurilor regionale de securitate privitoare la creşterea importanţei dialogului şi a cooperării mutuale dintre state, se vor lovi de pragmatismul comercial şi concurenţa internaţională, ce vor anula caracterul transparent al declaraţiilor făcute asupra acestui fenomen.

Traficul de arme reprezintă o altă sferă de interes pentru organizaţiile criminale, dar subiecţii actelor infracţionale ce acţionează la frontierele României sunt, în general, ca urmare a descoperirilor făcute şi a cazurilor cercetate, persoane care acţionează în mod individual. Poziţia geopolitică a României, între Estul şi Vestul Europei, implicaţiile războiului din spaţiul iugoslav, Cecenia, dar şi din Transnistria, reprezintă principalul factor de risc la frontierele României. De aici rezultă faptul că principalele zone de risc major privind traficul cu arme, muniţii şi explozivi sunt frontiera cu Serbia, Republica Moldova, Ucraina. Majoritatea persoanelor implicate în traficul ilegal spontan de arme şi muniţii provin din ţări ca: Turcia, Slovacia, Republica Moldova, Italia, Croaţia, Ungaria, Ucraina, Rusia, Serbia, Muntenegru şi Belarus. Acestea cumpără armamentul din statele vest-europene în scopul comercializării în ţările de origine, tranzitându-le pe teritoriul României.

Armele din Transnistria au ajuns în zone frământate şi decimate de conflicte armate, precum Cecenia, regiunea Abhazia din Georgia, dar şi în mâinile rebelilor din Africa. Potrivit experţilor, din Transnistria se poate procura aproape orice fel de armament.

Traficul ilegal cu armament şi muniţie se află în strânsă legătură cu evenimentele sociopolitice şi militare din plan regional şi subregional. El poate determina serioase perturbări ale vieţii sociale şi economice din ţara noastră, inclusiv prin importul de criminalitate de gen: ucidere la comandă, furturi, jafuri cu mâna

armată, lipsire de libertate etc., însă până la această dată nu se manifestă pregnant la frontierele României.

Traficanții de arme şi intermediarii au ca scop aprovizionarea zonelor de conflict, alimentarea organizațiilor teroriste, satisfacerea cererilor diferitelor organizații criminale.

Tendința de privatizare a activității în domeniul traficului de arme, prin utilizarea intermediarilor şi a agenților de transport privați, va îngreuna substanțial controlul asupra activităților ilegale.

În funcție de categoriile de traficanți şi de utilizatori de arme procurate ilicit putem deosebi traficul la scară mică (este specific organizațiilor criminale şi cuprinde tranzacțiile efectuate cu un număr mic de arme sau un număr mare de mici tranzacții, aşa-zisul „trafic de furnici"), procurarea de arme şi explozivi de către organizațiile teroriste (aprovizionarea cu arme se realizează pe cele mai diverse căi, de exemplu: Armata Republicană Irlandeză (I.R.A.) a încercat să-şi cumpere arme din fosta Iugoslavie; organizația separatistă bască Euskadi Ta Askatasuna sau E.T.A., cum este cunoscută (în bască, *Pământul Basc* şi *Libertate* sau *Țara Bascilor* şi *Libertate*) a încercat să fure explozivi din Franța; Tigrii Tamili au procurat explozivi din Europa de Est şi din Asia) şi aprovizionarea zonelor de conflict (de regulă, se realizează de la distanțe mari, pe cale maritimă).

Armamentul uşor traficat ilegal îl întâlnim cel mai des în zonele de producție şi pe rutele de trafic cu droguri, dar şi în teritoriile palestiniene.

Analiza cazurilor de introducere ilegală de armament şi muniții descoperite arată că cetățenii care au săvârşit aceste fapte provin din țări ca: Turcia, Slovacia, Republica Moldova, Italia, Croația, Ungaria, Ucraina, Rusia, Belarus, Serbia şi Muntenegru.

Mijloacele folosite la săvârşirea faptelor de introducere ilegală de armament şi muniții sunt, în principal, autoturismele, automarfarele, microbuzele, aeronavele.

Totodată, cetățenii italieni, cu ocazia desfăşurării vânătorilor organizate de Asociația Generală a Vânătorilor şi Pescarilor Sportivi din România, la care sunt invitați, introduc ilegal arme şi muniții, pe care le vând unor cetățeni români sau străini, aflați pe teritoriul țării noastre, aceştia intrând în țară, în marea majoritate, prin frontiera de vest. Nu se poate stabili o perioadă a anului anume când acestea sunt

introduse în țară, deoarece prohibiția la vânătoare este stabilită în funcție de speciile de animale şi păsări sălbatice, care nu coincide ca perioadă în cursul unui an calendaristic.

Descoperirile de armament şi muniții s-au realizat, în special la frontiera de sud-vest, vest, sud (la intrare în țară) în punctele de frontieră rutiere, dar şi în cele aeriene.

54. TERORIŞTII AJUNG ŞI ÎN ROMÂNIA

O problemă aparte în spectrul transfrontalier o constituie amenințarea terorismului. În scopul infiltrării în zonele de interes, organizațiile teroriste internaționale cooperează cu rețelele criminale care au ca domeniu de activitate, printre altele, şi imigrația clandestină.

În cursul lunii mai 2007, Birourile Drug Enforcement Administration (D.E.A.) din Washington şi Atena, coordonate de asistentul procurorului general al Statelor Unite ale Americii, au solicitat sprijinul ofițerilor Serviciului de Combatere a Traficului cu Substanțe Interzise din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere din Inspectoratul General al Poliției de Frontieră şi procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, în vederea depistării a două persoane pe numele cărora fuseseră emise mandate de arestare pentru săvârşirea unor fapte de terorism şi despre care se dețineau informații că se vor afla pe teritoriul României, în perioada imediat următoare.

Sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, polițiştii de frontieră au demarat acțiuni specifice, în urma cărora au fost identificați, în Bucureşti, cetățeanul spaniol, de origine chiliană, Luis G. şi cetățeanul polonez, de origine palestiniană, Tareq M. Localizarea celor doi a fost extrem de dificilă din cauza faptului că cei doi nu comunicau între ei şi schimbau frecvent locațiile de cazare.

Autoritățile americane au declanşat şi coordonat o acțiune, la nivel internațional, de reținere a unor persoane suspectate de terorism. După reținerea, în Spania, a cetățeanului argentinian de origine irakiană, Monzer K., capul rețelei de

terorism din care făceau parte şi cele două persoane reținute pe teritoriul României, polițiştii de frontieră au declanşat, în forță, două acțiuni simultane, în două locații diferite din Bucureşti, în urma cărora au fost reținuți cei doi bărbați şi prezentați procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucureşti.

Conform autorităților americane, pe numele celor doi erau emise mandate de arestare pentru comiterea unor infracțiuni (de asociere în vederea furnizării de resurse unei organizații teroriste, spălare de bani, asociere în vederea obținerii şi folosirii de rachete antiaeriene şi asociere în vederea uciderii unor cetățeni ai Statelor Unite ale Americii).

Cei implicați au primit, în final, condamnări cu pedepse privative de libertate între 25 şi 30 de ani, hotărâri pronunțate de către instanțele din Statele Unite ale Americii, unde au fost extrădați.

55. TRAFICANT DE ARME, PRINS

În urma activităților de cooperare cu Drug Enforcement Administration (D.E.A.) din Statele Unite ale Americii, care au condus la reținerea, în lunile mai şi iunie 2007, a lui Monzer K., Luis G. şi Tareq M., căutați pentru săvârşirea unor acte de terorism, polițiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră Române au fost solicitați de autoritățile americane pentru a fi sprijinite şi în identificarea şi reținerea lui Viktor B.

Timp de două săptămâni de zile, ofițeri din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere din Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române, sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, au desfăşurat acțiuni specifice informativ-operative, în vederea localizării traficantului şi probării acțiunilor sale ilegale de trafic internațional de armament. Alături de colegii de la D.E.A., veniți în Bucureşti, polițiştii de frontieră români au stabilit mai multe variante de acțiune pentru prinderea lui Victor B., despre care existau date că ar fi interesat să se întâlnească cu nişte „beneficiari de armament” (cetățeni străini), inclusiv în România. În acest sens, sub coordonarea procurorilor, au

fost monitorizate discuțiile purtate între Victor B., unul dintre „locotenenții" săi şi investigatorii sub acoperire cu privire la efectuarea unui transport de arme în Columbia (în valoare de 5 milioane $), încercându-se, totodată, „atragerea" lui în țara noastră pentru a fi reținut. Probele obținute în urma activităților specifice desfăşurate în România, cu sprijinul Poliției de Frontieră Române, au condus la arestarea şi incriminarea lui Viktor B. pentru săvârşirea infracțiunii de conspirație şi asociere în vederea traficării ilegale de armament către organizații teroriste străine.

56. ARME PESTE FRONTIERĂ

După data de 01.01.2007, data integrării europene, fenomenul traficului ilegal de armament, muniții şi explozivi la frontierele României a crescut. Chiar din primele luni s-au înregistrat cazuri privind acest tip de infracțiune.

La Punctul de Trecere a Frontierei Calafat din județul Dolj s-au prezentat, la controlul pentru intrarea în țară, Ivanov B. şi Yusmenov C., ambii cetățeni bulgari, şoferi ai unui autocamion marca Volvo, înmatriculat în Bulgaria.

Lucrătorii vamali şi polițiştii de frontieră din cadrul Punctului de Trecere a Frontierei Calafat au hotărât efectuarea unui control în comun asupra autocamionului încărcat, conform documentelor însoțitoare, cu cinci cutii din lemn şi nouă paleți, de la o firmă din Bulgaria pentru o societate din Finlanda.

Cu această ocazie, au fost descoperite, în compartimentul de marfă, 99 țevi mitralieră, de calibru 7,62 milimetri, 1.650 cutii metalice pentru benzi cartuşe şi 1.650 benzi pentru cartuşe.

Ca urmare a celor constatate, lucrătorii vamali au reținut componentele de armament, potrivit reglementărilor legale în vigoare, şi le-au predat împreună cu documentele însoțitoare ale transportului, Inspectoratului Județean al Poliției Dolj – Serviciul Arme, Explozivi, Substanțe Toxice.

Totodată, polițiştii de frontieră le-au întocmit celor două persoane dosar penal sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de nerespectare a regimului armelor şi munițiilor, contrabandă calificată şi folosire, la autoritatea vamală, de acte nereale.

Cei doi cetățeni bulgari au fost arestați preventiv, cercetările fiind continuate de polițiştii de frontieră, sub directa coordonare a procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Serviciul Teritorial Dolj, în final instanța competentă pronunțând o sancțiune penală.

Într-un alt caz, petrecut la frontiera de est, la Punctul de Trecere a Frontierei Albița, s-a prezentat la controlul pentru trecerea frontierei cetățeanul moldovean Mihail V., care conducea un microbuz marca Volkswagen, înmatriculat în Republica Moldova, pe numele cetățeanului Filip B., care se afla în dreapta şoferului.

Având în vedere starea de agitație nejustificată a şoferului, s-a luat decizia desigilării spațiului în care se aflau bagajele, ocazie cu care s-au găsit ascunse sub alte colete patru arme de vânătoare fiecare cu câte două țevi, având mărcile Habicht, El Faisan Elgoibar şi Nitro-Proved Jr-Shuer&Sohn, toate de calibrul 16 milimetri şi Lames Spachiavari, de calibrul 18 milimetri. Armele erau dezasamblate şi ascunse într-o folie din polietilenă de culoare neagră, înfăşurată cu bandă adezivă.

Ca urmare a celor constatate, lucrătorii vamali şi polițiştii de frontieră au reținut armele, polițiştii de frontieră întocmind celor două persoane dosar penal sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de nerespectare a regimului armelor şi munițiilor şi contrabandă calificată. La finalizarea cazului, instanța competentă a pronunțat o sancțiune penală care se descurajeze în viitor astfel de fapte.

În miezul unei nopți de mai a anului 2007, la Punctul de Trecere a Frontierei Calafat, s-a prezentat pentru a ieşi din țară cetățeanul bulgar A. Ivanov, conducând un autocamion înmatriculat în Bulgaria.

După studierea documentelor prezentate la control s-a decis efectuarea unui control amănunțit asupra mijlocului de transport.

În acel moment, cetățeanul bulgar a devenit foarte agitat, l-a apucat cu mâinile de gât pe polițistul de frontieră şi i-a smuls acestuia din piept ecusonul de identificare, urcând în autocamion şi demarând spre locul de acostare a bacurilor.

Cu sprijinul lucrătorilor din detaşamentul de intervenție al Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Dolj, s-a reuşit oprirea autocamionului şi imobilizarea conducătorului auto.

Lucrătorii Poliției de Frontieră, împreună cu lucrători din cadrul Biroului Vamal Calafat, au controlat amănunțit automarfarului în cauză şi au descoperit,

printre alte mărfuri: o cutie de carton în care se găseau trei cutii de plastic ce conțineau 302 bucăți gloanțe din oțel de culoare cenuşie, calibrul 168 grain match grade, marca Berger Bullets, o cutie de plastic cu 102 bucăți gloanțe de oțel, de culoare cenuşie, calibrul 30 milimetri, marca Norma, o cutie de plastic ce conținea 100 bucăți gloanțe cu înveliş de cupru, calibrul 30 milimetri, marca Sierra, o cutie din plastic în care se găseau 99 bucăți gloanțe cu înveliş de cupru, calibrul 7,62 milimetri, marca Lapua, 2 cutii de carton fiecare cu câte 100 bucăți tuburi cartuş de culoare arămie marca Lapua calibrul 7,62 milimetri, 10 cutii ce conținea fiecare câte 100 bucăți capse percutoare marca Magnum Primers, 10 cutii în care se afla, în total, 998 bucăți capse percutoare marca Bench Rest Primers, 2 seturi cu accesorii (periuțe) pentru întreținerea armelor, 12 cutii din plastic, goale, pentru păstrarea cartuşelor şi un dispozitiv folosit pentru asamblarea cartuşelor.

Din cercetări s-a stabilit că autocamionul transporta piese auto şi produse pentru hrana animalelor şi venea din Anglia către Bulgaria.

Persoanei în cauză i s-a întocmit dosar penal aspectul săvârşirii infracțiunii de contrabandă calificată, folosirea de acte nereale la autoritatea vamală nerespectarea regimului armelor şi munițiilor precum şi pentru infracțiunea de ultraj, în final instanța competentă pronunțând sancțiunea penală.

57. CONTRABANDA, EVAZIUNEA FISCALĂ ŞI ECONOMIA SUBTERANĂ

Contrabanda, ca una dintre cele mai active modalități de alimentare a economiei subterane, cu elemente de extraneitate absolute, aflat în atenția chiar şi a unor organisme internaționale, provoacă perturbări nu numai prin faptul că lipseşte bugetul statului de venituri substanțiale, dar creează perturbații cu consecințe dintre cele mai nefaste la nivelul activităților comerciale licite, prin practicarea unor prețuri care exclud principiile concurenței loiale, la care se adaugă faptul că nu există un control asupra calității produselor respective, îndeosebi a celor alimentare.

Pe cale de consecință, contravaloarea produselor provenite din fraudarea regimului vamal alimentează existența, pe piața financiară, a „banilor negri” care,

la rândul lor, finanțează perfecționarea logisticii rețelelor de infractori, le permit acestora să se „specializeze” şi nu în ultimul rând sunt surse importante de corupție.

Gradul şi aşa ridicat de periculozitate al fenomenului este sporit de faptul că organizațiile criminale transfrontaliere şi-au creat conexiuni multiple şi strânse cu elemente autohtone ale crimei organizate şi îşi conjugă eforturile pentru coruperea funcționarilor din instituțiile statului cu atribuții de supraveghere şi control financiar şi fiscal, ce pot prezenta interes pentru derularea sau protecția acțiunilor lor ilegale.

Aceste activități se desfăşoară cu preponderență în punctele de trecere a frontierei cu trafic intens, dar şi în porturile unde activitatea vamală este mai redusă. În ultima perioadă de timp, foarte multe firme importatoare solicită efectuarea formalităților de import/export la birourile vamale de interior, unde acționează mai puține organe de control şi nu pot fi descoperite mărfurile subevaluate. Atunci când alte autorități ale statului în afara celui vamal descoperă mărfuri care nu au fost declarate la intrarea în țară, motivația lucrătorilor vamali este invariabil aceeaşi, şi anume că, potrivit regulamentului propriu, controlul vamal se efectuează prin sondaj.

Contrabanda şi evaziunea fiscală sunt tipologii ale crimei organizate cel mai bine dezvoltate în România. S-au identificat bande cu activități programate în timp, bine documentate şi pregătite logistic, în care autorii îşi au roluri prestabilite, urmărind profituri uriaşe şi putere prin violență, fraudă şi corupție.

Prin contrabandă şi evaziune fiscală se întreține şi se dezvoltă economia subterană, fiind atrase în asemenea activități ilicite personalități politice, guvernanți, funcționari publici cu putere de decizie.

Filierele specializate în contrabanda cu cafea, țigări şi alcool şi-au extins obiectul infracțiunilor asupra tuturor bunurilor susceptibile a fi introduse sau scoase din țară, prin încălcarea cadrului juridic prevăzut de lege.

Aceste activități se desfăşoară cu preponderență în punctele de trecere a frontierei cu trafic intens, dar şi în porturile unde activitatea vamală este mai redusă. În ultima perioadă de timp, foarte multe firme importatoare solicită efectuarea formalităților vamale la vămile de interior, unde acționează mai puține

organe de control şi nu pot fi descoperite mărfurile subevaluate. Atunci când alte autorități ale statului în afara celei vamale descoperă mărfuri care nu au fost declarate la intrarea în țară, motivația lucrătorilor vamali este invariabil aceeaşi, şi anume că, potrivit regulamentului propriu, controlul vamal se efectuează prin sondaj.

Din cazuistica înregistrată se constată că, pe lângă contrabanda şi încercarea de introducere de bunuri, în plus față de cele înscrise în documentele de însoțire şi de transport ale mărfurilor aparținând unor agenți economici români şi străini, se înregistrează un nou fenomen, în special la frontiera maritimă a României, şi anume, cel al produselor contrafăcute, provenind din China (mărfuri de calitate inferioară sunt inscripționate cu etichetele unor firme de renume pe piața mondială, respectiv Puma, Givenchy, Chanel, Gianni Versace etc.), scopul fiind comercializarea acestora la prețuri mult mai mari decât valoarea reală. Depistarea acestui fenomen a fost posibilă şi ca urmare a modificărilor legislative realizate la nivelul țării noastre, care permit autorităților cu competență la frontieră, efectuarea unor controale amănunțite şi asupra mărfurilor care tranzitează România.

Din analiza materialelor apărute în mass-media, sunt trase tot mai multe semnale de alarmă cu privire la finanțarea grupărilor teroriste din fondurile provenite din vânzarea bunurilor contrafăcute. Cei ce se pretind a fi „oameni de afaceri" au, în fapt, ca principal obiect de lucru, spălarea banilor prin intermediul firmelor proprii.

Analizând acest nou fenomen, din perspectiva destinației produselor în cauză, s-a constatat existența a patru rute principale, respectiv China – România – Statele Unite ale Americii; China – România; China – România – Republica Moldova şi Turcia – România.

Cazurile cele mai numeroase care se manifestă la frontierele României sunt cele de contrabandă cu țigări, unde s-au depistat şi implicații la diferite nivele ale unor funcționari publici.

Numărul cazurilor depistate de polițiştii de frontieră sunt semnificative prin eforturile susținute pentru depistarea şi prinderea rețelelor de traficanți şi pedepsirea membrilor lor, potrivit legislației în materie.

58. UN VICEPRIMAR OCUPAT CU CONTRABANDA

În cursul lunii decembrie 2006, după o monitorizare de aproximativ o lună, ofițeri din Direcția Generală Anticorupție Suceava, împreună cu lucrători ai Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Suceava, sub directa coordonare a procurorului competent din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism Suceava, au anihilat o importantă rețea de contrabandă cu țigări, poate cea mai amplă şi mai bine organizată din această parte a țării.

Pentru prinderea în flagrant a grupului de contrabandişti, autoritățile au apelat la formațiunea specializată a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, respectiv Serviciul de Acțiuni Speciale şi Intervenție.

Luptătorii serviciului s-au deplasat în zona în care urma să aibă loc flagrantul cu câteva zile înainte. Aici, folosind deghizare specifică zonei rurale în care se aflau, au reuşit să facă o recunoaştere eficientă a locului „fierbinte". Terenul în care urmau să acționeze nu oferea condiții de protecție, fiind în mare parte teren agricol şi, pentru aceasta, trebuia luate măsuri speciale. În mod sigur, orice greşeală a acestora putea compromite munca tuturor celorlalți colegi care lucraseră la caz. Însă, aceasta nu s-a întâmplat. Şi-au fixat puncte de reper, şi-au făcut un plan de acțiune şi au aşteptat ca procurorul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism să le dea semnalul că operațiunea poate începe.

N-au trebuit să aştepte prea mult. S-au deplasat folosind autoturisme, altele decât ale unităților Ministerului Administrației şi Internelor, au ocolit cu grijă satul în care locuiau o parte din contrabandişti, s-au deplasat apoi pe câmp cu mare grijă, evitând orice persoană care putea să-i deconspire, pentru că trebuia să fie invizibili.

Împărțiți în patru echipe, şi-au ocupat pozițiile dinainte stabilite, în jurul orei $23^{\underline{00}}$, la o distanță care să le permită să acționeze la momentul oportun, dar şi de la care să nu poată fi detectați. Aşezați în mici scobituri ale terenului, camuflați, au aşteptat apariția infractorilor.

După mai multe ore de aşteptare au văzut o pereche de faruri, iar o maşină de teren a apărut şi a început să cerceteze zona, luminând cu proiectoarele câmpul. Cine

se afla la volanul acestei maşini, aveau însă să afle mai târziu. Un singur lucru era cert: se pregătea sosirea maşinilor pentru transportul de ţigări.

Camuflajul luptătorilor Serviciului de Acţiuni Speciale şi Intervenţie a rezistat, aceştia nefiind descoperiţi. Maşina s-a îndepărtat şi a urmat o lungă şi chinuitoare aşteptare.

În plin câmp, făcuţi una cu pământul, poliţiştii au rămas nemişcaţi.

Liniştea nopţii fusese tulburată de sunetul surd al unui motor puternic de camion care venea de dincolo de frontieră. De aici lucrurile au început să se precipite pentru că, imediat, ca un răspuns, s-au văzut farurile a două autoutilitare ce veneau dinspre sat.

Contrabandiştii au trecut imediat la treabă. Metoda de trecere a ţigărilor peste linia de frontieră era extrem de ingenioasă, contrabandiştii realizând un „covor" format din pături, cartoane şi saltele, peste care transportau ţigările, de la camionul ucrainean, la autoutilitarele aflate pe teritoriul românesc, fără a lăsa urme.

Luptătorii au primit în căşti semnalul şi, pe ascuns, au început să se deplaseze, strângând ca într-un cleşte grupul de contrabandişti.

Când au ajuns suficient de aproape, au putut sesiza viteza cu care infractorii cărau baxurile de ţigări peste frontieră. De acum, luptătorii erau foarte aproape, chiar sub nasul contrabandiştilor şi aşteptau semnalul de atac.

„Poliţia de Frontieră, nu mişcă nimeni!" Marcatoarele cu laser ale pistoalelor s-au lipit de ţintele lor. Acţiunea a fost fermă, elementul-surpriză fiind decisiv, astfel încât contrabandiştii nu au putut reacţiona.

Aşa s-a reuşit prinderea în flagrant a grupului de contrabandişti, constituit din cetăţeni români şi ucraineni, chiar în momentul în care, peste frontiera verde, treceau cantitatea de 340 baxuri ţigări Rohnson, fabricate în Republica Ucraina. În momentul prinderii în flagrant, se reuşise deja trecerea a 200 de baxuri ţigări (100.000 pachete), iar alte 140 baxuri erau în camionul cu care au fost aduse în apropierea frontierei.

În acest context, au fost reţinuţi cetăţenii ucraineni C. Ilie, din localitatea Ciudei şi O. Vasile, din localitatea Budinet, Republica Ucraina, care participau efectiv la transportul ţigărilor şi încărcarea acestora în două autoutilitare, aflate în apropierea graniţei, pe teritoriul românesc. Alte cinci persoane, cetăţeni ucraineni, care ajutau la transportul şi încărcarea ţigărilor, au reuşit să fugă, în momentul

intervenției aflându-se pe teritoriul ucrainean, însă, ulterior, autoritățile ucrainene au identificat şi reținut trei dintre aceştia.

La scurt timp, s-a reuşit identificarea şi reținerea viceprimarului comunei Frătăuții Noi, el fiind cel care, înainte, dar şi pe timpul transportului țigărilor peste frontieră, supraveghea drumul, folosindu-se de un autoturism de teren, proprietatea unui alt cetățean.

Acesta din urmă şi soția sa aveau, de asemenea, un rol bine definit în cadrul filierei, ei fiind cei care supravegheau căile de acces din zonă.

Concomitent cu acțiunea de prindere în flagrant, au fost organizate mai multe percheziții domiciliare de către polițiştii de frontieră suceveni şi ofițerii Direcției Generale Anticorupție Suceava, sprijiniți de cadre ale Serviciului de Investigarea Fraudelor din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Suceava, fiind găsite şi ridicate 200 de baxuri de țigări (100.000 pachete), cafea şi alcool în valoare de 5.500 lei, 9.800 euro, două autoturisme (Dacia Logan şi Mitsubishi Pajero), precum şi cele două autoutilitare folosite la transportul țigărilor, probe care au ajutat la condamnarea celor implicați.

Prin introducerea țigărilor peste frontiera verde, ar fi fost creat un prejudiciu de circa 300.000 euro, rezultat din valoarea taxelor legale care ar fi trebuit plătite în vamă.

59. TUTUNUL DĂUNEAZĂ GRAV SĂNĂTĂȚII

În primele luni după intrarea țării noastre în Uniunea Europeană, s-au descoperit deosebit de multe cazuri de contrabandă cu țigări la frontiera de stat, acolo unde polițiştii de frontieră români îşi îndeplinesc datoria de onoare de supraveghere şi control la trecerea peste frontieră, de veghere la respectarea legalității.

La frontierele de nord şi de est ale României, fiind şi frontiera externă a Uniunii Europene, contrabanda cu țigări este un fenomen cu care se confruntă polițiştii de frontieră, desfăşurându-se o activitate laborioasă manifestată prin zile şi

nopți de veghe la hotare, o intensă documentare pentru cunoaşterea fenomenului şi acțiuni pe măsură.

În contextul intensificării activităților specifice pe linia prevenirii şi combaterii traficului de țigări şi bunuri de contrabandă şi la frontiera cu Serbia, de asemenea frontieră externă a Uniunii Europene, polițiştii de frontieră timişoreni au organizat numeroase acțiuni cu scopul de a descoperi şi scoate din „circuitul comercial" ilegal asemenea produse, precum şi pentru a descuraja persoanele predispuse la săvârşirea unor asemenea activități, cu vădit caracter ilicit.

În urma unei acțiuni-fulger, desfăşurată pe raza județului Timiş la începutul anului 2007, lucrători din Biroul de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere şi Cercetări Penale din cadrul Direcției Poliției de Frontieră Timişoara, sprijiniți de polițiştii de frontieră din detaşamentul de intervenție, coordonați de procurorul delegat din partea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism Timiş, au depistat la domiciliul unui bărbat din județul Timiş, într-un depozit clandestin, nu mai puțin de 28.000 pachete de țigări, diferite mărci străine, destinate „pieței negre" de desfacere.

Întreaga cantitate de țigări, descoperită în locuința lui Marian C., din județul Timiş, era destinată recomercializării, în timpul acțiunii, polițiştii de frontieră surprinzând câteva persoane chiar în momentul în care tranzacționau achiziționarea unor cantități diferite de țigări de la ingeniosul „întreprinzător", direct de la domiciliul acestuia.

În urma cercetărilor efectuate şi pe baza declarațiilor celui în cauză, polițiştii de frontieră au stabilit că acesta se „aprovizionase" de pe piața neorganizată, cu peste 1.500 pachete de țigări de producție ucraineană şi peste 26.000 pachete de țigări, netimbrate, diferite mărci.

Polițiştii de frontieră au sesizat reprezentanții Gărzii Financiare Timiş, care au ridicat, în vederea confiscării, țigările, a căror valoare era de peste 90.000 lei.

Polițiştii de frontieră au continuat cercetările depistând şi restul persoanelor implicate, stabilindu-se întreaga activitate infracțională.

În urma unei acțiuni, organizată şi desfăşurată de lucrătorii din structurile specializate în combaterea infracționalității transfrontaliere din cadrul Direcției Poliției de Frontieră Timişoara, în prima lună a anului 2007 s-a reuşit descoperirea şi

indisponibilizarea a peste 50.000 pachete de țigări, de diferite mărci străine, timbrate sau netimbrate, toate destinate comercializării ilegale.

În aceiaşi perioadă, la Punctul de Trecere a Frontierei Halmeu, județul Satu Mare, în urma unor acțiuni în forță desfăşurate de polițiştii de frontieră, s-au înregistrat capturi impresionante de țigări care urmau să ajungă pe piața „neagră" de desfacere, în total fiind confiscate aproximativ 104.000 pachete țigări, având o valoare de peste 450.000 lei.

Cu ocazia unui singur control, au fost descoperite ascunse într-un microbuz, în locaşuri special amenajate prin dublarea podelei, a pereților laterali şi a plafonului, 46.600 pachete țigări marca Rohnson, acestea având o valoare de aproximativ 163.100 lei, pe care cetățenii ucraineni Yuliy P. şi Yury S. încercau să le introducă ilegal în țară.

Bunurile nedeclarate au fost confiscate, iar față de cei doi cetățeni s-au demarat procedurile legale.

La distanță de o lună, tot la Punctul de Trecere a Frontierei Halmeu, s-a prezentat pentru a intra în țară, conducând un autoturism marca VW Passat, cetățeanul ucrainean Oleksandr M.

Polițiştii de frontieră, au procedat la efectuarea unui control amănunțit asupra mijlocului de transport.

Cu această ocazie, în portbagajul şi portierele autoturismului, s-au descoperit 3.800 pachete țigări de proveniență ucraineană, marca Rohnson, în valoare de aproximativ 13.300 lei.

În acelaşi punct de frontieră, imediat după încheierea controlului din autoturismul VW Passat, într-un alt autoturism, marca Ford Mondeo condus de un alt cetățean ucrainean, Oleksander R., au fost descoperite, ascunse în banchetele, portierele şi rezervorul autoturismului, 3.740 pachete de țigări marca Rohnson, în valoare de 13.090 lei.

În ambele situații, cetățenii ucraineni au declarat că bunurile le aparțin şi au încercat să le introducă în țară, în vederea comercializării ilicite.

De asemenea, la Punctul de Trecere a Frontierei Petea a fost depistat cetățeanul român Stelian M., domiciliat pe raza județului Alba, şofer la o firmă de mobilă, care avea ascunse în automarfar, între cutiile cu marfă pentru Anglia, 26.000 de pachete

de ţigări, în valoare de 132.600 RON, nedeclarate în documentele însoţitoare ale mărfii.

Acesta transporta, conform documentelor însoţitoare, colete de la o fabrică de mobilă din Sighetu Marmaţiei, pentru o firmă din Anglia şi s-a prezentat, la Punctul de Trecere a Frontierei Petea, pentru a ieşi din ţară.

Poliţiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Satu Mare au controlat amănunţit automarfarul şi au descoperit ascunse ţigările, după metoda „capac”.

Ţigările au fost ridicate, în vederea confiscării, de lucrătorii Gărzii Financiare, iar Stelian M. cercetat penal şi pedepsit pe măsura faptelor sale.

Ca urmare a unei acţiuni efectuate în comun, lucrătorii vamali şi poliţiştii de frontieră de la acelaşi punct de frontieră, au depistat doi cetăţeni ucraineni şi un moldovean care intenţionau să introducă ilegal în ţară 12.580 pachete ţigări, marca Rohnson şi Marlboro, având o valoare în vamă de aproximativ 44.030 lei, în vederea comercializării ilegale.

La Punctul de Trecere a Frontierei Vărşand, s-a prezentat pentru a ieşi din ţară cetăţeanul român Bogdan C., conducând un automarfar, înmatriculat în Timişoara, care circula pe ruta România – Italia, şi era încărcat, conform documentelor de tranzit, cu materiale metalice.

Trecându-se la verificarea autocamionului, poliţiştii de frontieră au descoperit, în compartimentul marfă, între cutiile cu cele 77 de bucăţi materiale metalice, 17.500 pachete de ţigări, marca LM şi 12.500 pachete, marca Marlboro.

Şoferul maşini nu poseda documente justificative de proveniență pentru ţigările în valoare de 150.000 lei, declarând că nu ştie cum au ajuns baxurile cu ţigări în autoutilitară.

Ţigările au fost reţinute în vederea confiscării, conform procedurilor legale, de către Serviciul de Investigaţii Fiscale Arad, iar asupra lui Bogdan C. luându-se măsurile de investigaţii aprofundate pentru depistarea beneficiarilor infracţiunii şi a complicilor.

Pe acest segment de cooperare, lucrători din cadrul Biroului de Combatere a Infracţionalităţii Transfrontaliere şi Detaşamentului de Intervenţie ale Inspectoratului Judeţean al Poliţiei de Frontieră Arad, împreună cu lucrători ai Serviciului de

Investigații Fiscale Arad, au depistat, în cadrul unei acțiuni pe linia combaterii traficului ilegal de țigări, desfăşurată în zona industrială a municipiului Arad, două autoturisme staționate pe marginea şoselei. Autoturismele, marca Dacia, înmatriculate în județul Arad, erau conduse de Ion M. şi Florin B., ambii din municipiul Arad.

În urma controlului efectuat, echipa operativă a descoperit în primul autoturism cantitatea de 3.140 pachete de țigări netimbrate marca Rohnson, iar în cel de-al doilea, cantitatea de 800 pachete țigări netimbrate de aceeaşi marcă, pentru care arădenii nu posedau acte de proveniență.

S-a luat măsura confiscării mărfii şi s-a aplicat proprietarilor țigărilor o amendă contravențională în valoare de 100.000 lei (1 miliard ROL).

Grupurile infracționale, care încearcă obținerea de câştiguri facile din contrabanda cu țigări, au încercat şi vigilența lucrătorilor de la Punctul de Trecere a Frontierei Turnu din județul Arad.

Este şi cazul cetățenilor români Marton F. şi Alexandru R., ambii domiciliați pe raza județului Alba, şoferi ai unei autoutilitare ce transporta, conform documentelor, articole de îmbrăcăminte pentru Anglia, care s-au prezentat în Punctul de Trecere a Frontierei Turnu, pentru a ieşi din țară.

După efectuarea controlului documentelor de călătorie şi al celor însoțitoare ale mărfii, s-a trecut la un control fizic al automarfarului. Echipa mixtă de control, formată din polițişti de frontieră şi lucrători vamali au descoperit, pe lângă marfa declarată în documente, 20.960 pachete de țigări netimbrate, marca Marlboro, având o valoare în vamă de aproximativ 71.784 lei. Țigările erau împachetate în saci de polietilenă de culoare neagră, sub forma unui costum, aşezate pe suporții pentru umeraşe, printre confecții.

Țigările au fost confiscate de către autoritatea vamală iar cercetările, continuate de către ofițeri din cadrul Biroului de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere al Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Arad, s-au finalizat cu pedepsirea celor implicați.

Astfel de descoperiri se realizează, de către polițiştii de frontieră, cu o frecvență mare dată fiind experiența acumulată dar şi pregătirea de specialitate pe care o au aceştia, cazurile prezentate fiind spre exemplificare.

60. ÎNCĂ O REȚEA DE TRAFICANȚI DE ȚIGĂRI – DESTRUCTURATĂ

O rețea de traficanți de țigări netimbrate care acționa pe raza județelor Caraş-Severin, Mehedinți, Dolj şi Gorj a fost destructurată, în luna martie 2008, de polițiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Mehedinți, împreună cu ofițeri ai Serviciului Independent de Informații şi Protecție Internă Mehedinți şi Direcției Poliției de Frontieră Timişoara. Acțiunea s-a desfăşurat sub coordonarea unui procuror al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Mehedinți şi cu sprijinul Grupării Mobile de Jandarmi Craiova.

Rețeaua era formată din zece membri, fiecare având roluri bine stabilite pentru derularea activității infracționale (traficul ilegal cu țigări, depozitarea şi comercializarea acestora pe piața „neagră").

Documentarea cazului s-a derulat pe parcursul a trei luni de zile, polițiştii de frontieră din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Mehedinți şi ofițerii Serviciului Independent de Informații şi Protecție Internă Mehedinți obținând datele necesare referitoare la existența, pe raza municipiilor Reşița, Oravița, Turnu Severin, Craiova şi Motru, a unor depozite clandestine de țigări netimbrate aparținând unor persoane constituite în grupuri infracționale.

Drept urmare, sub coordonarea unui procuror al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Mehedinți, a fost organizată o acțiune amplă pe linia prevenirii şi combaterii traficului ilicit cu țigări, ocazie cu care, în baza autorizațiilor de percheziție emise de Tribunalul Mehedinți, s-a descins în nouă locații din municipiile Reşița, Oravița, Turnu Severin, Craiova şi Motru, ce aparțineau cetățenilor români N. Andrei, M. Cristian (din localitatea Oravița), M. Petru (din municipiul Reşița), L Elena, T. Flavian, G. Daniel (din municipiul Craiova), Z. Nicolae (din localitatea Motru), G. Eugen (din municipiul Turnu Severin) şi F. Georgeta (din localitatea Negreni – județul Gorj).

Astfel, au fost descoperite 54.000 pachete de țigări netimbrate, destinate comercializării pe piata „neagră", precum şi un pistol cu aer comprimat, neînregistrat

în evidențele poliției. De asemenea, au fost indisponibilizate un număr de trei autoturisme folosite în activitatea infracțională.

Pe timpul derulării acțiunilor operative, polițiștii de frontieră severineni i-au prins în flagrant pe raza municipiilor Turnu Severin şi Reşita şi pe numiții Marian M. şi Cristian M., care transportau cu autoturismele personale, cantitatea totală de 15.998 pachete țigări netimbrate, cu scopul declarat de a le comercializa ilegal.

Întreaga cantitate de 69.988 pachete țigări, în valoare de 70.000 de euro şi pistolul cu aer comprimat au fost ridicate în vederea confiscării.

Toți membri grupului infracțional au primit sancțiuni penale, pentru săvârşirea infracțiunilor de inițiere şi constituire a unui grup infracțional organizat, contrabandă şi evaziune fiscală.

61. CAPTURA DE LA ALBIȚA

Lucrătorii vamali şi polițiștii de frontieră din Punctul de Trecere a Frontierei Albița au descoperit, cu ocazia unuia din nenumăratele controale, ascunse într-un autocamion, care se îndrepta din Republica Moldova către Bulgaria, un număr de 381.250 de pachete de țigări, cu valoare în vamă de 190.625 de euro.

Cetățeanul Ion R., conducătorul autocamionului marca „Man", s-a prezentat în Punctul de Trecere a Frontierei Albița, pe sensul de intrare în țară. În camion, conform documentelor de însoțire a mărfii, se aflau 16.480 kg sticle goale a 0,75 l.

Lucrătorii vamali s-au sesizat cu privire la neconcordanța între marfa declarată şi tipul mijlocului de transport (compartimentul de marfă era prevăzut cu agregat frigorific, inutil pentru transportul paleților cu sticlă) iar diferența de greutate a mărfii din documente şi cea din nota de cântar, deşi sigiliul era intact, era evidentă. S-a derulat un control vamal total al mijlocului de transport, fiind descoperite în compartimentul de marfă în total 381.250 pachete țigări marca „Plugarul", ascunse prin metoda „capac" printre paleții de sticlă.

Şoferul a declarat autorităților că nu ştia nimic despre existența țigărilor în autocamion, fiind nou-angajat la firma de transport.

Autoritățile au dispus sancționarea contravențională a firmei transportatoare cu amendă în valoare de 8.000 lei, conform legislației vamale în vigoare, în acelaşi timp dispunându-se şi reținerea întregii cantități de țigări în vederea confiscării dar şi cercetarea şoferului pentru săvârşirea infracțiunilor de prezentare de acte nereale la autoritatea vamală şi nerespectare a operațiunilor de import-export, fiind luate măsuri legale de sancționare.

62. PATRIMONIUL CULTURAL NAȚIONAL, PARTE DIN ISTORIE

Prin patrimoniu se înțelege totalitatea bunurilor comune ale unei colectivități, ale unui grup uman, ale unei națiuni, moştenite de la înaintaşi. În acest sens se vorbeşte de patrimoniu material, spiritual, genetic, ereditar, care sunt valorile patrimoniale ce conferă identitate unei persoane, grup social, unei națiuni.

Patrimoniul cultural național este alcătuit din bunuri cu valoare deosebită sau excepțională, istorică, arheologică, documentară, etnografică, artistică, ştiințifică şi tehnică, literară, cinematografică, numismatică, filatelică, heraldică, bibliofilă, cartografică şi epigrafică, reprezentând mărturii materiale ale evoluției mediului natural şi ale relațiilor omului cu acesta, ale potențialului creator uman şi ale contribuției româneşti la civilizația universală.

Patrimoniul cultural național poate fi definit luând ca sistem de referință colectivitatea în raza căreia se află situate bunurile de patrimoniu, acestea putând fi proprietatea statului, indivizilor, familiilor, patrimoniul colectivității şi patrimoniul statului.

Bunurile de patrimoniu pot fi încadrate în categoria patrimoniu cultural național în raport cu criteriul valorii şi cu criteriul proprietății, cele două criterii se suprapun doar parțial; există bunuri de patrimoniu aflate în proprietatea familiilor, care însă prin valoarea lor intră sub incidența Legii patrimoniului cultural național, astfel că, deşi indivizii au dreptul să le vândă şi să le cumpere, nu au dreptul să le înstrăineze de țara de apartenență.

Pe timpul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, cadrele poliției de frontieră se vor confrunta cu situații în care persoane fizice sau juridice se prezintă în punctele de trecere a frontierei cu anumite bunuri mobile susceptibile a face parte din patrimoniul cultural național.

Pentru rezolvarea unor astfel de situații se impune cunoaşterea prevederilor legale, respectiv a regimului trecerii peste frontieră a bunurilor din această categorie.

Practica ne arată că în ultimii ani au luat o amploare fără precedent încercările de scoatere din țară a bunurilor din patrimoniu.

Apărarea patrimoniului cultural național este o datorie sfântă a întregii națiuni, căreia, de fapt îi aparține acest patrimoniu.

Prima brățară dacică recuperată pe teritoriul României a fost descoperită de polițiştii de frontieră maramureşeni, împreună cu ofițerii din cadrul Direcției de Combatere a Infracționalității Transfrontaliere şi Serviciului de Acțiuni Speciale şi Intervenție din Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Maramureş.

Totul a început în luna februarie 2006, când polițiştii de frontieră au luat cunoştință despre preocupările unui cetățean român, cunoscut membru al lumii interlope, şi despre faptul că făcea parte dintr-un grup axat pe traficul cu obiecte din patrimoniul cultural național provenite din situl arheologic Sarmisegetusa Regia. Din datele deținute la acel moment, rezulta faptul că bărbatul, Călin C., domiciliat în județul Hunedoara, căuta în Ucraina un potențial cumpărător care să plătească peste 100.000 euro pentru o brățară dacică din aur.

Sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Maramureş, polițiştii de frontieră au demarat cercetările în acest caz, folosind toate mijloacele specifice legale pentru depistarea celui în cauză.

Pentru a câştiga încrederea traficantului, polițiştii de frontieră sub acoperire au realizat mai multe întâlniri în diferite locații din România. Prima prezentare a brățării de către infractor s-a realizat în Arad, în februarie 2007, când, după mai multe discuții telefonice, polițiştii de frontieră au primit fotografia brățării, aşezată pe un ziar. Tot

atunci, Călin le-a prezentat detalii despre brățară, fiind stabilit şi prețul acesteia, în jurul sumei de 110.000 euro.

Operațiunea s-a derulat cu dificultate, din cauza faptului că ofițerii sub acoperire au fost supuşi, de infractori, la numeroase verificări, aceştia încercând să depisteze dacă potențialii cumpărători nu fac parte din rândul autorităților.

Au urmat numeroase alte discuții telefonice, cel în cauză schimbând în permanență numerele de telefon şi lăsând, de fiecare dată, impresia că se afla în alt loc decât cel real.

La jumătatea lunii iunie 2007, s-a căzut de acord asupra tranzacției şi, după negocierea mai multor locații, s-a realizat o primă întâlnire la o benzinărie din Hunedoara, unde Călin C. a vrut să vadă suma de bani cerută pentru obiectul de patrimoniu. După ce a verificat cu atenție banii, Călin a solicitat o nouă întâlnire, în aceeaşi zi, pentru a face schimbul.

Investigatorii sub acoperire, supravegheați atent de aproximativ douăzeci de polițişti de frontieră, s-au deplasat spre domiciliului suspectului, iar în momentul în care le-a fost prezentată brățara, polițiştii de frontieră şi-au declinat identitatea.

În acel moment, bărbatul l-a lovit pe unul din polițiştii de frontieră şi a încercat să fugă, însă, după o urmărire realizată de lucrătorii Serviciului de Acțiuni Speciale şi Intervenție din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, acesta a fost imobilizat în scurt timp.

Brățara din aur, cu însemnele dacice, în greutate de aproximativ 1,1 kg, a fost ridicată în vederea expertizării.

Călin C. a fost predat procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, care au dispus reținerea şi cercetarea acestuia, respectiv identificarea tuturor membrilor rețelei, în final pronunțându-se condamnări pentru săvârşirea infracțiunilor de inițiere sau constituire a unui grup organizat şi furt calificat de obiecte de patrimoniu din situri arheologice.

63. REȚEAUA DALI

O importantă rețea internațională de trafic de bunuri culturale mobile de mare valoare provenite din infracțiuni de furt pe teritoriul Spaniei, a fost anihilată de către polițiștii de frontieră ieşeni sprijiniți de structurile superioare şi sub coordonarea procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism, Serviciul Teritorial Iaşi.

Monitorizați câteva luni, trei traficanți au fost prinşi în flagrant de polițiștii de frontieră ieşeni chiar în momentul în care intenționau să comercializeze douăsprezece opere de artă de mare valoare.

Acțiunea polițiștilor de frontieră ieşeni a început în luna august 2007, când au obținut şi valorificat o serie de informații cu privire la faptul că tinerii din Iaşi încercau să comercializeze opere de artă din patrimoniul cultural al unui stat străin.

Lucrătorii specialişti de la Biroul Combaterea Infracționalității Transfrontaliere din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Iaşi au preluat imediat cazul în lucru, iar în urma desfăşurării unor operațiuni specifice ofițerii au identificat trei membrii ai rețelei, pe numiții C. Florin, A. Cătălin, O. Florin, toți din Municipiul Iaşi.

S-a stabilit că cei în cauză, în perioada 1997–2007, au constituit un grup infracțional în scopul săvârşirii unor infracțiuni grave contra patrimoniului. Aceştia au intrat, ilegal, în posesia mai multor bunuri culturale, cu valoare foarte mare, provenite din infracțiuni de furt, bunuri pe care le-au transportat şi introdus ilegal în România, le-au deținut şi le ofereau spre vânzare.

În urma monitorizărilor şi investigațiilor sub acoperire, ofițerii Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Iaşi au stabilit că Florin C. şi Florin O. dețineau mai multe opere de artă din patrimoniul cultural al statului spaniol, bunuri despre care susțineau ca au fost furate din Spania şi intenționau să le vândă. În acest sens, cei doi traficanți au efectuat o înregistrare pe suport DVD, cu obiectele ce urmau a fi comercializate, material ce a fost prezentat viitorilor cumpărători.

Astfel, în urma vizionării „materialului de prezentare” polițiștii de frontieră au identificat un număr de douăsprezece opere de artă de mare valoare, respectiv şapte

statuete realizate de către Salvador Dali şi cinci tablouri realizate de către Felix Tabasco şi Juan Ismael, care erau în posesia celor trei şi pe care încercau să le comercializeze pe „piața neagră”, în schimbul sumei de 110.000 de euro.

În urma identificării obiectelor de artă, împreună cu polițiştii de frontieră de la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră au fost efectuate verificări la Interpol şi s-a stabilit că trei dintre lucrările lui Salvator Dali figurau ca fiind furate de la trei galerii de artă din Los Angeles şi Barcelona.

În urma datelor obținute, un polițist de frontieră sub acoperire, în calitate de „cumpărător”, a stabilit o întâlnire preliminară cu Florin C., Cătălin A. şi Florin O.. Astfel, „cumpărătorul” a vizualizat materialul cu obiectele ce urmau a fi vândute, a negociat prețul de vânzare al acestora, la suma de 110.000 euro, stabilind o întâlnire cu cei trei traficanți pentru a doua zi.

A doua zi, într-un club de pe raza municipiului Iaşi, s-a realizat, prinderea în flagrant a celor trei bărbați, în cadrul unei acțiuni de livrare supravegheată de bunuri de artă, de către polițiştii de frontieră ieşeni.

Acțiunea de prindere în flagrant, organizată sub supravegherea unui procuror-şef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Iaşi, s-a finalizat cu reținerea celor trei, asupra cărora s-au găsit două statuete, „Crucifix” şi „Madonna de Port Lligat”, autor Salvador Dali.

Concomitent cu momentul realizării flagrantului au fost efectuate şi un număr de şase percheziții domiciliare, în locații diferite din municipiul Iaşi, unde au mai fost găsite şi alte opere de artă, respectiv „Alma del Quijote”, „Mujer desmuda subiendo una escalera”, „Reloj Blando”, „San Narciso de las Moscas”, „Triniton Alado”, autorul acestora fiind Salvador Dali, „Oscuro Hecizo 1956” şi „Piano para Lazama Lima 1973” avându-l autor pe Juan Ismael „Puerta no. 16”, autor Felix Tabasco, respectiv câte o lucrare a lui Lopez Beron şi Santos Hu.

Totodată, au mai fost descoperite importante sume de bani (19.800 euro, 29.800 franci elvețieni, 805 lei), precum şi mai multe bunuri: cinci arme de panoplie (săbii artizanale de diferite mărimi), şapte telefoane mobile noi (marca Samsung şi marca Nokia), două aparate DVD (Philips şi United), un aparat digital Satellite Receiver, două ceasuri bărbăteşti şi şase telefoane mobile, folosite de persoanele în cauză.

Cele trei persoane au fost cercetate şi în final pedepsite pentru săvârşirea infracțiunilor de inițiere sau constituire ori aderare sau sprijinire a unui grup, în vederea săvârşirii de infracțiuni, deținerea, comercializarea sau orice operație privind circulația bunurilor culturale mobile, care fac parte din patrimoniul cultural al unui stat străin şi care au fost exportate ilegal, furt calificat, spălare de bani prin dobândirea, deținerea şi folosirea unor bunuri cunoscând că acestea provin din infracțiuni.

64. ATRACȚIA AUTOTURISMELOR DE LUX

Traficul cu autoturisme de lux furate este un fenomen care afectează atât economia națională, aducând prejudicii financiare importante statului român şi alimentând economia subterană, cât şi economiile altor state.

Se manifestă la nivelul frontierelor României, de la vest către est, persoanele implicate fiind atât cetățeni ai unor țări membre a Uniunii Europene, cât şi turci, bulgari, ucraineni, moldoveni etc. (cărăuşi). Modalitatea de fraudare cel mai des practicată de traficanți este „frauda la asigurări", în sensul că proprietarii autoturismelor vând ilegal mijloacele de transport şi, după ajungerea la destinație, le declară ca fiind furate, obținând, în acest sens, sumele asiguratorii de la firmele specializate.

Există o stare de alarmă în ceea ce priveşte creşterea şi expansiunea geografică rapidă a traficului ilicit de automobile, care penetrează din ce în ce mai mult frontierele naționale.

În Uniunea Europeană, în ultimii ani, s-a observat o creştere în furtul autovehiculelor. Un factor decisiv pentru această creştere a fost, printre altele, schimbarea structurii politice în Europa, precum şi piața unică europeană. Ținând seama de faptul că practic nu există control la frontiere în cadrul Uniunii Europene, acum este posibil să se conducă din vestul Portugaliei trecând prin Spania, Franța, Belgia, Olanda şi Germania până la frontiera germano-poloneză,

fără să se efectueze niciun fel de control. În acelaşi mod, căderea vechiului sistem al Uniunii Sovietice a semnificat o mare libertate de circulaţie în toate statele din estul Europei.

Reţelele de traficanţi de autoturisme cuprind numeroşi membri ce îşi desfăşoară activitatea pe raza mai multor ţări şi chiar continente.

Cele mai furate mărci de autoturisme sunt: Mercedes, BMV, Volkswagen, Audi, Alfa Romeo, Jaguar, Ferrari ş.a.

Zonele în care bandele de traficanţi acţionează sunt în principal America de Nord şi Europa de Vest, iar pieţele de desfacere sunt asigurate de ţările din Europa de Est, ţările din spaţiul fostei URSS, Orientul Apropiat şi Japonia. După căderea „Cortinei de Fier", Polonia a devenit principalul centru al reţelelor cu astfel de preocupări.

De pe aeroporturile blocului răsăritean, dar şi din porturile internaţionale Bremerhaven, Rotterdam, Stettin, Gdansk, Lisabona, Marsilia, Tanger, Genova, Pireu, Constanţa şi Istanbul, dispar anual zeci de mii de autoturisme furate.

Transportul pe calea maritimă este cel mai ieftin şi mai puţin periculos. De exemplu, pentru transportul unui autoturism pe apă din Constanţa până în Kuweit, se plăteşte aproximativ 1.500 dolari S.U.A.. Dacă „marfa" este ascunsă într-un container, într-un port liber, pericolul de a fi depistată de organele de control este infim.

După cum am văzut şi mai sus, nici România nu este lăsată în afara traficului cu autoturisme de lux. Recent, numai într-un an, în România au fost identificate 450 de persoane implicate în traficul a 906 autoturisme furate din Occident şi tranzitate prin ţara noastră. Preţul autoturismelor a fost între 80 şi 100 de mii de euro sau chiar mai scumpe. Un număr de 345 dintre persoanele depistate aveau cetăţenie italiană.

Depistarea autoturismelor furate este foarte greu de realizat, iar procedura de returnare către proprietarii de drept este şi mai anevoioasă, datorită legislaţiei neunitare, precum şi a existenţei cumpărătorilor de bună-credinţă.

Sesizând că fenomenul furturilor de autoturisme ia amploare, unele ţări au adoptat o legislaţie specială care încriminează acest gen de fapte. Spre exemplu, Congresul Statelor Unite ale Americii a adoptat o lege prin care furturile de

autoturisme constituie delicte federale. Conform legii, fabricanții de autoturisme trebuie să marcheze 24 componente ale fiecărui produs nou, cu un anumit cod de identificare. Cei care au magazine de vânzare piese auto sau de maşini uzate şi care, cu bună-ştiință, comercializează asemenea produse provenite din furt, pot fi condamnați la închisoare până la 15 ani. În cazul tâlhăriilor având ca scop furturile de autoturisme soldate cu moartea victimei, autorii pot fi condamnați la închisoare pe viață.

Combaterea acestui gen de infracțiuni, care a căpătat valențe de fenomen la scară internațională, impune, pe lângă măsurile legislative şi de acțiune la nivel național, şi o cooperare interstatală între organele abilitate, care să aibă drept fundament recomandări şi hotărâri ale unor organisme internaționale, angajate în lupta împotriva crimei organizate, în general.

Din statisticile efectuate a rezultat că autorii furturilor în materie de autoturisme pot fi clasificați în trei categorii.

Prima categorie cuprinde hoții de plăcere, aventurierii, în mare parte adolescenți sau tineri care devin infractori prin luarea neautorizată a autovehiculelor pentru a brava în fața prietenilor, precum şi acele situații în care autovehiculele sunt luate noaptea pentru a ajunge acasă. Cel mai adesea, autoturismele astfel furate sunt abandonate după ce tinerii hoți consideră că s-au distrat destul, constată că au terminat benzina, comit un accident de circulație, sunt interceptați de poliția rutieră.

Tot în această categorie intră cazurile în care autovehiculele furate sunt luate şi folosite pentru săvârşirea unei infracțiuni (deplasarea la şi de la locul infracțiunii, transportul obiectelor însuşite etc.)

A doua categorie de hoți, situată în zona de tranziție dintre amatori şi profesionişti, o constituie răufăcătorii de ocazie care, profitând de neglijența unor posesori de autoturisme, sustrag maşinile cu intenția clară de a-l deposeda definitiv pe proprietar de acestea, în scopul de a obține un profit financiar prin vânzarea autovehiculelor (în întregul lor sau a unor părți din acestea prin dezmembrare).

În sfârşit, a treia grupă îi cuprinde pe hoții realmente periculoşi, cei care fură la comandă, constituiți în grupuri bine organizate specializate în diferite activități: potrivit nevoilor fiecărei verigi a lanțului infracțional ei procedează la o complexă

activitate de căutare a automobilului de lux dorit (tip, culoare, model, an de fabricație etc.) după care se procedează la sustragerea şi reamenajarea acestuia pentru transportul la destinație (pe roți sau cu un trailer). Beneficiind de garaje bine amenajate (au ajuns ca aceste garaje să fie amenajate în camioane T.I.R.) şi de specialişti în falsificarea de documente, care produc acte aproape imposibil de detectat ca false, ei constituind un pericol social major. Putem aminti că pentru autoturismele furate din Italia şi Franța, traficanții folosesc acte „aproape" originale, iar pentru cele din Ungaria asemenea documente se pot achiziționa chiar de la tarabă.

Procedeele folosite de hoți sunt foarte variate ele depinzând de abilitatea celor care operează şi de dificultățile pe care le pun în cale producătorii de autoturisme, introducând sisteme de protecție tot mai sofisticate. Dintr-un material documentar rezulta că în Marea Britanie aceste preocupări s-au materializat în efectuarea de studii complexe şi elaborarea unor standarde menite să sporească securitatea autovehiculelor, care au fost adoptate apoi ca directive, de exemplu: problematica sistemelor de închidere mecanică, siguranța echipamentelor de întreținere, sistemul de închidere electrică centrală, blocarea totală şi alarme auto. Ca urmare paleta „stilurilor" infractorilor se întinde de la cel prin metode clasice de efracție (spargerea geamurilor, forțarea încuietorilor de la portiere etc.) până la cel, tot violent, dar asupra proprietarilor atunci când maşinile sunt securizate la o manieră care face imposibilă forțarea lor.

Ca metode efective pot fi aduse în atenție câteva care pot da o imagine asupra profesionalizării grupurilor:

„Tirbuşonul" – cu un dispozitiv special se extrage o încuietoare a automobilului, oricare, dar de regulă cea de la rezervorul de benzină şi, în cinci minute, pe loc, se fabrică cheia potrivită.

„Decodorul universal" – pentru autoturismele dotate cu alarmă electronică sofisticată, hoții au importat un decodor universal, care le permite, prin observare, să identifice frecvența de lucru a sistemului de siguranță. A intra pe ea şi a descuia, prin telecomandă, uşile autovehiculului, devine un lucru pe cât de facil, pe atât de elegant.

„Pirateria bateriei" – când decodorul lipseşte, hoții apelează la o metodă mai brutală, dar eficientă, pentru a scoate din funcțiune alarma. Cu un burghiu se dă o

gaură la baterie, făcând să se scurgă lichidul şi lăsând astfel autovehiculul fără curent electric, ceea ce duce la scoaterea din funcțiune a alarmei. După pătrunderea în interior se înlocuieşte bateria deteriorată cu una nouă, pregătită din timp.

„Tâlhărirea" – dacă maşinile sunt securizate pe calculator, cu sisteme de ultimă generație pentru care electroniştii şi ciberneticienii bandelor de hoți de maşini n-au găsit antidotul potrivit, ceea ce este cazul multor automobile de lux mult căutate de traficanți, hoții apelează la formula extremă: obținerea cheilor originale prin tâlhărirea proprietarilor.

„Furtul în convenție", pentru fraudarea societăților de asigurare. Proprietarii îți vând la prețuri modice autoturismele de lux, iar după un timp care permite ca traficantul să ajungă la destinație, le declară furate, pentru a primi indemnizația de asigurare de la societățile respective.

„Furtul direct din magazinele specializate" în vânzarea autoturismelor.

„Furtul imediat după vânzarea autoturismului". Pentru furturile de acest gen, cazuistica în domeniu a stabilit că rețeaua de infractori îşi infiltrează un membru în calitate de vânzător, funcționar, paznic etc. la magazinul de vânzare a autoturismului. Acesta, folosindu-se de calitatea sa de angajat, obține în mod fraudulos mulajul cheii pentru efectuarea dublurilor, iar după ce autoturismul este vândut se efectuează identificarea şi localizarea proprietarului, după care autoturismul este furat şi transportat în altă țară.

Cât priveşte modul în care autoturismele furate în străinătate sunt valorificate în România, este de remarcat că, pentru eludarea taxelor de intrare în țară, se apelează la adeverințe de repatriere, aparținând altor persoane decât posesorii autoturismelor. Asta atunci când nu se folosesc de-a dreptul adeverințe vamale false sau declarații vamale de import false, în varianta în care aşa-zisul importator este o persoana juridică, falsificându-se în acest sens şi documentele originale ale autoturismului.

După anul 2000, în statele membre ale Uniunii Europene s-a observat o diminuare progresivă a furturilor de vehicule, în special în țările fabricante, datorită, fără nicio îndoială, sporirii activității polițieneşti, îmbunătățirii de către fabricanți a mijloacelor de securitate şi protecție a autovehiculelor, modificărilor

efectuate în activitățile de încheiere a contractelor de asigurare şi poate chiar o saturație a pieței.

Uniunea Europeană a publicat dispoziții legale conform cărora fabricanții de maşini sunt obligați să doteze vehiculele noi cu un sistem de închidere centralizată şi alte accesorii de securitate.

Chiar dacă numărul total de furturi de vehicule din Uniunea Europeană s-a micşorat, în câțiva ani, există indicii că traficul internațional de vehicule furate, în principal, componentă care se referă la activitățile criminale organizate, este în creştere.

Diversele grupuri sunt bine organizate, structura acestora funcționând ca şi cum ar fi companii internaționale. Posedă componente infracționale foarte bine ierarhizate şi structurate: o dată ce maşina a fost furată, anumiți membri ai grupului sunt specializați în falsificarea şi elaborarea documentelor de înregistrare şi identificare a vehiculelor, în timp ce alți membri ai aceluiaşi grup sunt extrem de calificați în falsificarea sau schimbarea numărului şasiului, motorului etc.

Complicii (transportatorii) sunt, de regulă, persoane care au legătură cu rețeaua doar tangențial şi nu direct.

Dacă până în anul 1989, România era considerată o țară în care nu se putea pătrunde, după anul 1990, evoluțiile structurale produse în spectrul geopolitic est-european au determinat mutații profunde şi în planul interesului, potențialului şi modalităților de manifestare a principalilor vectori ce acționează şi în criminalitatea transfrontalieră.

În prezent, România se află în epicentrul acestui fenomen, iar cazuistica ne-a demonstrat că o trăsătură esențială se adaptează şi se dezvoltă profitând de anumiți factori favorizatori precum stagnarea economică, inconsistența şi lipsa de fermitate a unor mecanisme de combatere şi control, insuficienta cooperare între autoritățile cu atribuții în combaterea acestui fenomen.

Astfel, traficul ilegal de autovehicule furate a luat o amploare deosebită şi vizează furtul autoturismelor de lux din Occident şi valorificarea acestora pe diferite filiere în zona est-europeană sau Orient. La această activitate internațională şi-au făcut tot mai simțită prezența şi infractorii autohtoni, care au

pătruns în rețele italiene, germane, poloneze, bulgare, ucrainene, ungare şi din Republica Moldova.

Se constată existența unei colaborări infracționale între diferitele filiere de hoți şi traficanți, bazată pe interes, protecție reciprocă, schimb de „ponturi", furnizarea reciprocă de documente contrafăcute ori falsificate şi materializată îndeosebi în valorificarea de maşini furate, acoperirea faptelor prin mijloace frauduloase, transportul autoturismelor furate pe diverse rute pentru beneficiari prestabiliți şi chiar schimburi de asemenea autovehicule.

Rețelele de traficanți sunt extrem de bine organizate la nivelul mai multor state, din vestul către estul Europei şi compuse din mai multe grupe de acțiune.

În acest context trebuie subliniat faptul că rețelele sunt organizate pe două tipuri, respectiv specializate în furtul autoturismelor de lux şi cel al autoturismelor de categorie mijlocie. La rândul lor acestea sunt organizate în entități mai mici (specializate în diverse activități), care sunt divizate în subgrupuri cu un scop foarte clar: în cazul arestării unuia dintre membrii bandei să nu existe posibilitatea descoperirii şi a altor persoane implicate şi ulterior, a întregii rețele.

Astfel, primii paşi ai activității infracționale sunt făcuți de către membrii grupei de recunoaştere, care au ca scop identificarea maşinilor „corespunzătoare cererii", locul de parcare şi perioadele de staționare etc., precum şi firmele care închiriază astfel de autoturisme.

Ulterior, informațiile culese sunt transmise grupei tehnice, care are ca obiect de activitate confecționarea documentelor false (acte de proprietate, taloane de înmatriculare etc.), a cheilor, plăcuțelor de înmatriculare şi a altor elemente intrând în rol grupa de transport care are ca principală atribuție scoaterea maşinilor furate peste granițe şi predarea acestora la destinația finală grupei de valorificare–comercializare.

Ultima grupă este cea de siguranță şi este utilizată cu precădere de infractorii italieni sau bulgari, având ca sarcină supravegherea şi derularea, în toate fazele, a faptelor infracționale. Cu ajutorul acestei grupe, în situația în care unul din membrii oricăreia dintre grupările enumerate anterior este depistat sau interceptat de către autoritățile cu competență, imediat este anunțată organizația criminală cu privire la „căderea verigii" respective.

Totodată, în activitatea de combatere a acestui flagel, traficul ilicit de vehicule, au fost identificate mai multe moduri de operare.

Aşa cum aminteam mai sus, unul dintre acestea este frauda la asigurări. Cu acordul proprietarului, maşina este transportată în altă țară, „spălată" prin vânzări succesive şi ulterior declarată ca fiind furată chiar de către proprietar.

Altă metodă este furtul la comandă, deturnarea sau frauda la firmele de închirieri, care începe prin racolarea unei persoane fără posibilități materiale, care, contra unei sume modice, acceptă să deschidă pe numele său un cont într-o bancă şi implicit să obțină o carte de credit (card), document în baza căruia persoana închiriază, de la firmele de profil, autoturismul.

La ascunderea în containere, şoferul prezintă documente din care rezultă transportul unui alt tip de marfă, caroserii, solicitând tranzitul către un punct vamal de interior.

Eludarea legislației vamale prin folosirea unor chitanțe vamale false reprezintă o altă metodă.

Înlesnirile vamale privind introducerea şi scoaterea în/şi din România, de diverse bunuri, cu deosebire în primii trei–patru ani de după Revoluție, au fost exploatate cu promptitudine de organizațiile criminale interesate, care au inclus țara noastră în „Ruta Balcanică" de tranzitare a autovehiculelor furate din Occident către Orient, folosind-o, totodată, şi ca o piață rentabilă de desfacere.

În organigrama rețelei de infractori, fiecare membru al grupului se ocupă de o activitate infracțională în care el este specializat.

Astfel, un anumit segment are în responsabilitate furtul maşinii, un altul fabrică documente false, altul falsifică numerele de înmatriculare ori seria caroseriei, unii le transportă şi alții le valorifică.

Faptele comise de aceste grupuri de infractori prezintă un pericol social deosebit de ridicat nu prin aceea că fiecare a contribuit la săvârşirea infracțiunii, ci prin modul lor de organizare, care constituie o suprastructură bine definită, de sorginte mafiotă.

Dacă fiecare verigă a lanțului respectiv ar fi tratată separat, se poate crea impresia că membrii grupului sunt mici chilipirgii care au urmărit să-şi rotunjească veniturile.

Un asemenea mod de a privi lucrurile este foarte periculos, deoarece deschide larg porțile criminalității transfrontaliere organizate.

Nimic nu este mai periculos pentru societate, ca această formă, respectiv criminalitatea transfrontalieră organizată, să se dezvolte şi să ajungă la un anumit nivel, greu de controlat.

Pornind de la această teză, trebuie precizat că se impune o distincție clară între aşa-zisa „criminalitate de tip neorganizat" şi criminalitatea organizată.

Aşadar, una este să se documenteze activitatea infracțională a unui grup de infractori care, pe baza unei înțelegeri spontane, comit o infracțiune delimitată în timp şi spațiu, deci, avem şi un număr redus de persoane implicate; altele sunt datele problemei în cazul unor grupuri organizate ce acționează după un scenariu prestabilit, în cadrul cărora fiecare membru are stabilite sarcini precise şi aria de acțiune se extinde pe teritoriul mai multor state.

Dacă însă se are în vedere statutul social al infractorilor, putem concluziona că aceştia au reuşit să penetreze şi să-şi aservească, în beneficiul propriu, diverse instituții ale statului care le-au facilitat într-un mod sau altul activitatea infracțională.

Retrospectiva cazurilor finalizate la nivelul întregii țări, atestă faptul că este vorba de un fenomen infracțional complex, cu implicații internaționale, în urma căruia persoanele implicate, atât din România, cât şi din străinătate, au obținut averi fabuloase.

Totodată, prin săvârşirea unor asemenea fapte, statul român este prejudiciat cu importante sume de bani rezultate din neplata taxelor şi impozitelor aferente dacă astfel de negoț s-ar efectua conform legii.

După ce România a devenit membră a Uniunii Europene, traficul cu autoturisme furate a continuat să reprezinte o formă de manifestare a infracționalității transfrontaliere, şi astfel, polițiştii de frontieră s-au confruntat cu diverse situații.

Efectuându-se „un studiu al cererii şi ofertei pe piața neagră a maşinilor", s-a constatat că la categoria autoturisme de lux cele mai căutate pe piață sunt mărcile Mercedes, BMW şi Jeep, iar la autovehiculele de categorie mijlocie, ponderea o dețin mărcile VW, Audi şi Opel.

65. FINAL DE CURSĂ

Pentru identificarea şi indisponibilizarea autoturismelor reclamate ca fiind furate în străinătate, sub supravegherea directă a Parchetelor, polițiștii de frontieră au colaborat cu partenerii italieni, spanioli, francezi şi germani, principalul pericol reprezentându-l internaționalizarea rețelelor de trafic şi chiar extinderea lor până în spațiul ex-sovietic.

Cel mai mult s-au confruntat cu acest fenomen, după intrarea României în Uniunea Europeană, punctele de trecere a frontierei din vestul țării.

Într-unul din cazuri, la Punctul de Trecere a Frontierei Nădlac, s-a prezentat pentru a intra în țară, la sfârşitul anului 2006, cetățeanul român Milică P., conducând autoturismul marca BMW 535, cu numere de înmatriculare italiene.

La controlul de frontieră, Milică P. a prezentat certificatul de înmatriculare al autoturismului, pe numele unui cetățean italian.

Polițiștii au avut suspiciuni legate de seria caroseriei autoturismului, deoarece era alta decât cea menționată în certificatul de înmatriculare al maşinii. Asupra tânărului au fost descoperite două permise de conducere, unul italian şi celălalt românesc, ambele pe numele său.

În urma verificărilor, s-a constatat că tânărul nu poseda permis de conducere eliberat de autoritățile competente româneşti. Ofițerii italieni i-au informat pe lucrătorii noştri, prin intermediul Punctului de Contact Oradea, că nu au eliberat niciun permis de conducere pe numele acestuia şi că plăcuțele de înmatriculare de pe autoturism şi documentele acestuia figurează ca fiind furate. Autoturismul marca BMW 535, cu care tânărul s-a prezentat la intrarea în țară, era semnalat ca fiind furat.

Milică P. a declarat că autoturismul, împreună cu documentele prezentate la controlul de frontieră, le-a primit în urmă cu trei zile la Milano, în schimbul sumei de 13.700 euro, de la un cetățean albanez a cărui identitate nu o cunoaşte. Tânărul intenționa să se deplaseze în țară şi să se întoarcă apoi cu autoturismul în Italia, pentru că acolo locuieşte împreună cu părinții. La revenirea în Italia, plănuia să înmatriculeze autoturismul pe numele său.

Cel în cauză a relatat că permisul de conducere românesc l-a obținut, la Milano, de la un cetățean italian în schimbul sumei de 200 euro. Documentele care au fost prezentate la controlul de frontieră au fost ridicate de la persoana în cauză, împreună cu autoturismul, acesta fiind cercetat penal şi la final sancționat, pe măsura faptelor sale.

Tot la Punctul de Trecere a Frontierei Nădlac, s-a prezentat, pentru a intra în țară, cetățeanul român Valentin D., domiciliat în municipiul Bucureşti, şi care se afla la volanul unui autoturism marca Audi A4 Cabrio, model 2007, cu numere de înmatriculare înregistrate în județul Prahova.

La controlul de frontieră, bărbatul a prezentat certificatul de înmatriculare al autoturismului, înregistrat pe numele unei firme româneşti din județul Prahova. De asemenea, bucureşteanul a înmânat polițiştilor de frontieră şi o procură în care era împuternicit să conducă autoturismul respectiv.

Polițiştii de frontieră au avut suspiciuni în ceea ce priveşte autenticitatea documentelor prezentate şi au efectuat verificări, cu aparatura din dotare, rezultând că certificatul de înmatriculare era falsificat prin radiere chimică şi rescriere ulterioară. Polițiştii de frontieră au extins cercetările şi asupra autoturismului şi au constatat că seria de caroserie prezintă urme de intervenție mecanică la ultima cifră, iar numărul de înmatriculare înregistrat în certificat aparține unui alt tip de autoturism.

Valentin D. a declarat că maşina, împreună cu documentele prezentate la controlul de frontieră, le-a primit în Viena, de la un cetățean turc ale cărui date de identitate nu le cunoaşte, pentru a o transporta în România, în schimbul sumei de 150 euro. Tânărul a mai precizat că urma să se întâlnească în Bucureşti, în cursul zilei respective, cu cetățeanul turc, pentru a-i preda maşina.

Documentele au fost ridicate, iar autoturismul a fost indisponibilizat în vederea continuării verificărilor. Având aceste date, lucrătorii Poliției de Frontieră au efectuat verificări, în urma cărora s-a stabilit că autovehiculul era semnalat ca fiind furat. De aici şi până la pedepsirea celui în cauză nu a mai fost decât o problemă de timp.

În acelaşi punct de trecere a frontierei, Nădlac, s-a prezentat pentru a intra în țară, Cristian A., cu domiciliul pe raza județului Neamț, conducând un autoturism marca Rover, fabricat în anul 2005, înmatriculat în Italia.

La controlul de frontieră, acesta a prezentat un certificat de înmatriculare pentru autoturismul în cauză, eliberat de autoritățile italiene şi o procură prin care românul era împuternicit să conducă autoturismul.

Având suspiciuni cu privire la autenticitatea documentelor, polițiştii de frontieră au efectuat verificări la Punctul de Contact Oradea, în urma cărora s-a stabilit că autoturismul avea numere de înmatriculare false şi figura ca fiind furat din Italia.

Bărbatul a declarat că a primit autoturismul de la o cunoştință din Italia care l-a rugat să îl aducă în România, unde urma să se întâlnească cu presupusul proprietar italian al maşinii şi care l-ar fi răsplătit pentru serviciul efectuat, cu o sumă de bani. „Răsplata" a fost, până la urmă, o sancțiune penală, dar primită de la instanțele de judecată

În alt punct de trecere a frontierei din județul Arad, la Turnu, s-a prezentat pentru a intra în țară Vasile I., în vârstă de 31 de ani, cu domiciliul pe raza județului Vrancea, conducând un autoturism marca Volvo, fabricat în anul 2006, înmatriculat în Italia.

La controlul de frontieră, acesta a prezentat cartea de identitate şi certificatul de înmatriculare pentru autoturismul în cauză, eliberate de autoritățile italiene şi o procură prin care era împuternicit să conducă autovehiculul, aceeaşi metodă ca şi în cazul lui Cristian A., depistat la Punctul de Trecere a Frontierei Nădlac.

Având suspiciuni cu privire la autenticitatea documentelor, polițiştii de frontieră au efectuat verificări, tot la Punctul de Contact Oradea, în urma cărora s-a stabilit că documentele autoturismului, respectiv cartea de identitate şi certificatul de înmatriculare, figurează furate în alb încă din cursul anului 2002, din Sicilia, iar seria de caroserie şi numerele de înmatriculare nu sunt înregistrate în evidențele poliției italiene.

De asemenea, din verificările efectuate, polițiştii de frontieră au constatat că împuternicirea prezentată la controlul de frontieră este falsă.

Vasile I. a declarat că a primit autoturismul de la un cetățean italian, pentru a se deplasa în țară, şi urma să se întoarcă cu acesta în Italia, nerecunoscând falsul. Nerelevant, deoarece instanța de judecată nu a manifestat indulgență şi i-a aplicat o pedeapsă, descurajatoare pentru Vasile I.

Un alt caz de trafic cu autoturisme furate a fost depistat la Punctul de Trecere a Frontierei Cenad, unde s-a prezentat, pentru a intra în țară, Andrei Z., domiciliat în județul Maramureş, la volanul unui autoturism de lux, marca BMW, înmatriculat în Italia.

Echipa comună de control, formată din lucrători vamali şi polițiști de frontieră, a procedat la verificarea actelor de identitate, atât ale maramureşeanului, cât şi ale autoturismului. Andrei Z. a prezentat la controlul de frontieră documente din care rezulta că el ar fi proprietarul autoturismului.

Neconcordanțele din actele prezentate la control, procura deținută de conducătorul auto fiind datată într-o zi în care acesta figura ca fiind în România, au determinat efectuarea unor verificări suplimentare, prin intermediul lucrătorilor din cadrul Punctului de Contact de la Oradea. Astfel, din cercetări a reieşit că maşina figura ca fiind furată din Italia, în anul 2006.

Totodată, controlul ulterior al autoturismului a dus la descoperirea, ascunse sub preşul din față dreapta, a unui certificat de proprietate al autoturismului, pe numele adevăratului proprietar, cât şi a altor acte aparținând vehiculului.

În baza declarațiilor maramureşeanului, s-a stabilit ca Andrei Z. primise autoturismul de la un cetățean român, cu domiciliul în Italia, pentru a-l aduce în România. Bărbatul a reuşit să ajungă până la Punctul de Trecere a Frontierei Cenad, de unde autoturismul urma să fie preluat de adevăratul proprietar. Acesta din urmă intenționa să valorifice maşina, imediat ce ar fi încasat polița de asigurare, în valoare de 22.000 euro, de la firma de asigurări. A încasat în schimb Andrei Z. o pedeapsă, din partea instanței de judecată competente.

Alte două autoturisme de lux suspectate a fi furate au fost depistate de polițiștii de frontieră gălățeni care au identificat doi cetățeni germani ce intenționau să iasă din țară la volanul unor autoturisme de lux, cu numere false de înmatriculare şi cu seriile de şasiu schimbate, suspectate ca fiind furate.

Cei doi cetățeni germani s-au prezentat în Punctul de Trecere a Frontierei Oancea, la interval de aproximativ un sfert de oră, declarând polițiştilor de frontieră că intenționează să se deplaseze în Republica Moldova, în interes personal.

Primul care s-a prezentat la controlul de frontieră a fost Konstantin C., care conducea un autoturism marca VW Passat, fabricat în 1999.

Polițiştii de frontieră au constatat că seria de şasiu originală a maşinii fusese decupată şi înlocuită, totodată fiind dezlipite toate autocolantele ce conțineau seria de

caroserie reală. În urma verificărilor efectuate prin intermediul Punctului de Contact de la Oradea, s-a stabilit că autoturismul cu datele înscrise în certificatul de înmatriculare figura ca fiind radiat din Germania.

Un sfert de oră mai târziu, în acelaşi punct de trecere a frontierei, polițiştii de frontieră au depistat altă maşină, de această dată un Audi A6, fabricat în anul 2000, condus de alt cetățean german, însă cu aceleaşi „probleme": serie de caroserie înlocuită şi număr fals de înmatriculare.

Autoturismele, în valoare totală de aproximativ 35.000 euro, au fost indisponibilizate, iar cei doi cetățeni germani sancționați penal.

Într-o altă seară de la jumătatea lunii februarie a anului 2008, tot la Punctul de Trecere a Frontierei Oancea, s-a prezentat, pentru a ieşi din țară, o persoană cu dublă cetățenie, bulgară şi moldoveană, Gavrilovich B., şofer al unui autoturism marca Audi A8, an de fabricație 2007.

Cu ocazia controlului specific, polițiştii de frontieră au constatat că seria de şasiu a autoturismului era aplicată prin lipire pe o tăbliță, peste seria originală.

Aprofundându-se verificările, inclusiv în baza de date Interpol (după seria originală), s-a stabilit că autoturismul figurează ca fiind declarat furat din Germania. De asemenea, ofițerii din cadrul Biroului de Contact Oradea au comunicat că seria certificatului de înmatriculare, prezentat la control, figurează ca fiind furată în alb din Italia, iar numerele de înmatriculare sunt furate din aceeaşi țară.

La cercetări, bărbatul a declarat că a cumpărat autoturismul de la un cetățean italian, în municipiul Galați, şi nu avea cunoştință că acesta este furat.

Autoturismul, în valoare de 60.000 euro, a fost indisponibilizat la sediul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Galați, pentru a fi returnat iar cel în cauză a fost reținut pentru a fi pedepsit conform legii, pentru săvârşirea infracțiunilor de „complicitate la furt", „punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul cu număr fals de înmatriculare", „complicitate la fals material în înscrisuri oficiale" şi „uz de fals", ceea ce în final s-a şi întâmplat.

Un cetățean italian s-a ales cu dosar penal după ce polițiştii de frontieră vasluieni l-au depistat, în Punctul de Trecere a Frontierei Albița, circulând la volanul unui autoturism marca BMW, furat din Italia.

În timpul verificării documentelor, polițiştii de frontieră au constatat lipsa unor elemente de siguranță din certificatul de înmatriculare al autoturismului, astfel că au

executat verificări complexe prin Punctul de Contact Oradea, în urma cărora, a rezultat că autoturismul BMW 320, an de fabricație 2005, era semnalat că fiind furat din Italia în anul 2006.

În urma unei acțiuni a ofițerilor specializați în depistarea autoturismelor furate, a fost oprit în trafic, pe raza municipiului Constanța, un autoturism marca Alfa Romeo, înmatriculat în Italia, condus de Vasile B., cu domiciliul în Constanța.

Având suspiciuni legate de documentele autoturismului, polițiștii de frontieră au verificat maşina, prin intermediul Biroului Național Interpol şi prin Punctul de Contact Oradea, ocazie cu care s-a stabilit că autoturismul fusese declarat furat în Italia, în octombrie 2006.

Autoturismul, a cărui valoare de catalog era de aproximativ 22.000 euro şi care a fost fabricat în anul 2006, a fost indisponibilizat la sediul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Constanța. Vasile B. a fost cercetat penal sub aspectul săvârşirii infracțiunii de furt, în final instanța de judecată pronunțând pedeapsa de condamnare a celui în cauză.

Tot în municipiului Constanța a fost oprit în trafic autoturismul marca Volkswagen Golf, înmatriculat în Germania, condus de cetățeanul român Dorel B., domiciliat pe raza județului Constanța.

În urma verificărilor efectuate, s-a stabilit că autoturismul în cauză figura ca fiind furat din Germania. Imediat, s-a luat măsura indisponibilizării vehiculului la sediul Direcției Poliției de Frontieră Constanța. Față de cel în cauză s-a stabilit vinovăția, ca urmare a cercetărilor efectuate, iar pe baza acestora s-a reuşit şi pedepsirea, conform legislației existente.

De asemenea, şi aceste cazuri sunt tot spre exemplificare, neputând fi prezentate toate situațiile privind încercările de trecere peste frontiera de stat a autoturismelor furate, depistate de polițiștii de frontieră. Aceste cazuri, ca de altfel şi celelalte în care au fost depistate şi destructurate grupări criminale organizate, specializate în diverse tipuri de infracțiuni, ar face obiectul unor lucrări distincte, ceea ce, poate, ar conştientiza mai eficient pe fiecare cetățean de bună-credință de dimensiunea pericolului reprezentat de lumea interlopă, lumea celor care desfăşoară o activitate ilegală, suspectă şi care au o reputație rea.

66. UN NOU ÎNCEPUT

Alin-Doru Pavel mergea către „casă” trăgând de el, foarte preocupat. Primise o ofertă tentantă, de a efectua o misiune în străinătate, în cadrul poliției civile O.N.U. Făcea calcule, din care reieşea că la terminarea perioadei de efectuare a misiunii, discuțiile privind cuantumul chiriei vor deveni amintire.

La un moment dat se auzi strigat, într-un mod violent. Se întoarse. În spatele lui era Aurel M., „cunoştința” lui mai veche de la Giurgiu. Era surprins, pentru că îl ştia în altă parte. Acesta îl întrebă dacă „credea că rezolvă ceva?” fiindcă el este din nou în libertate. Alin îndreptă degetul arătător spre Aurel M., însoțit de o privire fermă, fără niciun cuvânt, după care fiecare îşi văzu de drum.

A doua zi, Alin s-a documentat şi a aflat că Aurel M. fusese eliberat pentru a-şi trata unele afecțiuni medicale, într-un spital de specialitate. Nu prea avea Aurel M. imaginea omului bolnav. Dar, cine ştie?! Alții au ieşit din închisoare pentru că aveau glaucom, o boală de ochi care produce atrofierea nervului optic şi îngustarea câmpului vizual, existând riscuri în îndeplinirea activităților, legale sau ilegale. Sau au ieşit pentru a-şi trata unele boli despre care au aflat, poate prin intermediul ghicitoarelor, că le pot avea în viitor şi nu strică un tratament preventiv.

Alin s-a hotărât, iar într-o săptămână formalitățile au fost îndeplinite. În drum spre aeroport avea un sentiment ciudat, o strângere de inimă, simțea că se desprinde dintr-un loc drag lui, unde se obişnuise, că i se rup rădăcinile. Îşi imagină că lasă câteva firişoare din rădăcină, legături ale lui cu trecutul şi, poate, cu viitorul. Dar hotărâse şi nu mai putea da înapoi, era o chestiune de onoare.

Avionul în care se afla se ridică de la sol şi, cine ştie pentru cât timp, îl purta către alte zări...